

www.burmeseclassic.com

လာဘ်မိုးဝေ့တပေ

မင်းသိင်္ခ

မြင်းကပါအကျဉ်းသား

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်သူ့သဘောထား ဆိုသည်မှာ ပြည်သူ့အကျိုးအမြတ်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် အရေးကြီးသော အရာဖြစ်သည်။
- ပြည်သူ့သဘောထားကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် အရေးကြီးသော အရာဖြစ်သည်။
- ပြည်သူ့သဘောထားကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် အရေးကြီးသော အရာဖြစ်သည်။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။
- အချက်အလက်များကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။
- နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။
- နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။
- စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။
- စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။
- စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။
- လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။
- လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။
- လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြပါမည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

ယခု စာပတ်သူများပတ်ရမည့် ဆရာမင်းသိင်္ခ၏ 'မြင်းကပါအကျဉ်းသား' ဝတ္ထုရှည်ကြီးမှာ အေဒီ ၁၀၄၄ တွင် အနိဂုဗ္ဗဇေဇ (ခေါ်) အနော်ရထာမင်း ခုနိုးတက်ခဲ့စဉ်က ရေးစင်အသီးသီးတွင် ပတ်ရှုခဲ့ဖူးပြီးဖြစ်သော ပုဂံဘုရင်အနော်ရထာက သံလုံရှိ မန္တဟာမင်းထံမှ ပိဋကတ်တော်များ ပင့်ဆောင်ရန် အတွက် စစ်ဆင်ရေးတစ်ရပ် ဆင်နွှဲခဲ့ရာ အဆောက်အအုံများ ခေလွတ်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန်ကို အခြေခံ၍ ရေးသားထားသော ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်ပါသည်။

အဖြစ်အပျက်များသည် သမိုင်းကို နောက်ခံထားသည့်အတွက် ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ကောင်များသည် သမိုင်းထဲက ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်နေခြင်းမှတစ်ပါး သမိုင်းကိုရေးခြင်းဟု ဖတ်သူခြင်းထက် ဝတ္ထုအဖြစ်သာ ဖတ်ပြီး ဖတ်စေချင်ပါသည်။

လာဘ်မိုးဇွေ ဇွေဇပ

BURMESE
CLASSIC
.com

“သမိုင်းမတင်၊ မော်ကွန်းမဝင်ဘဲ မယ်မင်းကလေးတို့
 စွန့်စားကြရမယ်။ အသက်တွေ စွန့်ကြရမယ်။ သမိုင်း
 ကျောက်စာတွေမှာ ကမ္ဘာ့ထိုးမခံရပေမယ့် ငါ့ရဲ့
 နှလုံးသားကျောက်စာမှာတော့ မယ်မင်းတို့ရဲ့ အမည်တွေ
 ကမ္ဘာ့ထိုး ထိုးပြီးသားပါ။ မယ်မင်းတို့ရဲ့ အောင်လံတွေ
 စိုက်ပြီးသားပါ”

တမ္ပဒီပမှ မယ်မင်းကြီးမ နှစ်ဦး

လသည် ထိန်ထိန်သာနေ၏။
 ထိုသူသည် လကို မော့ကြည့်လိုက်၏။
 တမ္ပဒီပမြို့၏အစွန်မှ ဖြတ်၍စီးလာသော မြင်းကပါ ချောင်းနံ
 ဘေးတွင် ထိုသူသည် ရောက်ရှိနေ၏။ မြင်းကပါချောင်း၏ ရေစီးသံသည်
 ထိုသူ၏ တက်ကြွသောစိတ်ကို လှုံ့ဆော်ပေးနေသကဲ့သို့ရှိ၏။ မြင်းကပါ
 ချောင်းနံဘေးတွင် အလေ့ကျပေါက်နေကြသော ဘီးစပ်ပင်တို့သည်
 လေတွင်ယိမ်းခွံ့လျက်ရှိ၏။

မလှမ်းမကမ်းတွင် လှန်၍ထားသော ထိုသူ၏မြင်းသည် မြက်နု
 ကလေးများကို တဖြုတ်ဖြုတ်ဝါးရင်း ထိုသူအား မကြာခဏ လှမ်း၍
 ကြည့်နေလေ၏။ မြင်းကပါ ချောင်းနံဘေးတွင် အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး
 ရှိသော ကမ္ဘာဦးကျောက်တုံးကျောက်ခဲတို့သည် ရှိ၏။

၁၀ မင်းသိင်္ခ

ထိုကျောက်တုံးကျောက်ခဲတို့သည် ပုံသဏ္ဌာန်အားဖြင့်လည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ရှိနေကြ၏။ ထိုသူသည် လေးထောင့်သဏ္ဌာန် ကျောက် တုံး တစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

ပြီးလျှင် ခါး၌လွယ်ထားသောစားကို ဓားအိမ်မှ ချွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဓားကို သူ၏ရှေ့တည့်တည့် မြေပြင်ပေါ်တွင် စိုက် လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ တမ္ပဒီပမြို့တွင်းမှ ကြက်ရဲတစ်ကောင်၏တွန်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုကြက်ရဲကား သန်းခေါင်ကြက် ဖြစ်၏။

ထိုသူသည် ထိန်ထိန်သာနေသော လကို မော့ကြည့်လိုက်ပြန် ၏။ ထိုလသည်လည်း မွန်းတည့်နေပြီဖြစ်၏။

ထိုသူသည် အချိန်၊ နာရီ၊ နေရာ အတိအကျညွှန်ပြ၍ တစ်စုံ တစ်ယောက်အား ချိန်းဆိုထားသောကြောင့် လာရောက်၍ စောင့်စားနေ ရခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသူ၏ စောင့်စားနေခြင်းသည် လွန်စွာအရေးကြီးသော လုပ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤစောင့်စားမှု၏နောက် တွင် ဖြစ်ပေါ်လာလတ္တံ့သော ဖြစ်စဉ်များမှာ လူမျိုးကြီးတစ်မျိုး၊ တိုင်းပြည်ကြီး တစ်ပြည်၏ကံကြမ္မာကို ပြောင်းတိပြောင်းပြန် လဲသွားစေ မည်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ထိုသူကား..

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၁

သူထိုင်နေသော ကမ္ဘာဦးကျောက်တုံးတို့ထက် ကြွနွေးကြီး၏။ ထိုသူ၏မျက်နှာသည် ထိုကျောက်တုံး တို့ထက် မာကျော၏။ ထိုသူ၏ ဝိတ်ဓာတ်ကား ထိုကျောက်တုံးထက် ခိုင်ခံ့၏။ ထိုသူ၏အမည်ကား..

ကျောက်တုံးတွင် ရေးထိုးအပ်သော ကမ္ပည်းကျောက်စာထက် အခွန်ရှည်မည် ဖြစ်သည်။

ထိုသူကား...

သမိုင်းဝင် ကျောက်စာအချို့တို့၌ ဘုရင်အနိရုဒ္ဓဒေဝ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘုရင်အနော်ရထာဟူ၍လည်းကောင်း ရေးထိုး မှတ်တမ်းတင်ခြင်း ခံရသော၊ တမ္ပဒီပ၏သမိုင်းကို ဖန်တီးသော၊ တမ္ပဒီပတွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော လူအပေါင်း၏ ဘဝ ကြမ္မာကို ခြယ်လှယ်ဖန်တီးနိုင်သော အရှင်သခင် ဘဝရှင်မင်း တရားကြီးတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထိုအချိန်၌ ထိုသူရှိရာသို့ မြင်းနှစ်စီး ကဆုန်စိုင်း၍ ရောက် လာ၏။ ထိုသူ၏အနီးသို့ မြင်းများရောက်လာသောအခါ မြင်းစီးသမား နှစ်ဦးသည် လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြပြီးလျှင် ထိုသူရှိရာ သို့ပြေး၍လာကာ ထိုသူ၏ ရှေ့တည့်တည့် မြေပြင်တွင် လာရောက်၍ ဒူးတစ်ဖက်စီ မြေမှာချလျက် ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးလိုက်ကြ၏။

“မယ်မင်းတို့ ရောက်လာကြပြီကိုး”

ဟု အနော်ရထာက ပြောလေ၏။

၁၂ မင်းသိင်္ခ

“မှန်ပါတယ် အရှင်”

ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်၏။

ထိုမြင်းစီးသမားနှစ်ဦးကား မိန်းမသားများဖြစ်ကြ၏။ အသက်
အရွယ်အားဖြင့်လည်း တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်ခန့်သာ ရှိကြသေး၏။

“ဆီတော်မယ်မင်း”

ဟု အနော်ရထာက ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ရှိ... ”

“ကျွန်ုပ်ငါသင်မယ်မင်း”

ဟု အနော်ရထာက ခေါ်လိုက်ပြန်၏။

“ရှိ... ”

ထိုမိန်းကလေးနှစ်ဦး၏ အမည်မှာ ‘ဆီတော်’ နှင့်
‘ကျန်ပင်သင်’ ဟူ၍ဖြစ်၏။ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်သည် အနော်ရထာ
တည်ထောင်ထားသည့် တမ္ပဒီပတပ်မတော်၏ ပဉ္စမတပ်ဆွယ်တွင်ပါ
သော စစ်မှုထမ်းစစ်သူကလေးများ ဖြစ်ကြ၏။

ထိုပဉ္စမတပ်ဆွယ်ကို အနော်ရထာ၏ အားကိုးရဆုံးသော
ဗိုလ်မှူးကြီးကျန်စစ်သားက စီမံအုပ်ချုပ်ရ၏။

ထိုတပ်ဆွယ်၏ အလုပ်ကား ရန်သူနယ်မြေတွင် သူလူ
(ပင်ဂွက်သည်)လုပ်ရ၏။ရန်သူ၏ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးသတင်း
များကို ထောက်လှမ်း(ပင်ဂွက်သည်)ရ၏။ ထိုထောက်လှမ်းရေးတပ်ဆွယ်
ကို ပဉ္စမတပ်ဆွယ်ဟု ခေါ်ဝေါ်၏။

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၃

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ရဲထားတပ်၊ ခြေ
သည်တပ်ဟူ၍ စစ်အင်္ဂါလေးပါးကိုကျော်၍ ငါးခုမြောက်ဖြစ်သော စစ်
အင်္ဂါဖြစ်သည့် ဤတပ်ဆွယ်ကို ငါးခုမြောက်တပ် သို့မဟုတ် ပဉ္စမတပ်
ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

အနော်ရထာသည် ဤတမ္ပဒီပ၏ ဘုရင်ဖြစ်၏။ ထို့အတူ
တမ္ပဒီပတပ်မတော်၏ စစ်ဦးစီးချုပ်သေနာပတိလည်း ဖြစ်၏။ ဆီတော်နှင့်
ကျန်ပင်သင်တို့ကဲ့သို့ စစ်သူစစ်သားများသည် အနော်ရထာနှင့် ရင်းရင်း
နှီးနှီး ပြောဆိုခွင့်ရသောအခါ ထီးသုံးနန်းသုံးစကားမျိုးဖြင့် ပြောဆို
ခြင်း မပြုကြပေ။ စစ်သုံး၊ တပ်သုံးစကားမျိုးဖြင့်သာ ပြောဆိုကြ၏။
ဘုရင်အနော်ရထာက... .

“မယ်မင်း ကျန်ပင်သင်”

ဟု ခေါ်လိုက်လျှင် ကျန်ပင်သင်အနေနှင့် ထီးသုံး နန်းသုံး
အတိုင်း ပြန်လည်၍ဖြေဆိုရပါမူ... .

“ဘုန်းတော်ကြောင့် ရွှေဖဝါးတော်မြတ်အောက် အခစား
ရောက်လျက်ရှိကြောင်းပါဘုရား”

ဟူ၍သာ ဖြေရပါမည်။ ယခုမူ ကျန်ပင်သင်ရော၊ ဆီတော်ပါ ‘ရှိ’ ဟု
တစ်လုံးတည်းသာပြန်၍ထူးလိုက်ခြင်းမှာ စစ်ထုံးစံအရ ပြန်၍ ထူးလိုက်
ခြင်းဖြစ်၏။

“မယ်မင်းတို့ သက်သာ”

❷ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

(သက်သာသလိုနေထိုင်ကြ) ဟု အနော်ရထာက အမိန့်ပေးလိုက်၏။

စစ်သူနှစ်ဦးသည် ငုံ့၍ထားသော ခေါင်းများကို ပြိုင်တူမော့လိုက်ကြ၏။ ပြိုင်တူ ဆတ်ခနဲ ယလိုက်၏။ ညာလက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပြိုင်တူဆုပ်လိုက်၏။ လက်မောင်းများကို ပြိုင်တူကွေးလိုက်ကြ၏။ ၎င်းတို့သည် စစ်ထုံးစံအရအလေးပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ပြိုင်တူနောက်တစ်လှမ်းစီ ဆုတ်လိုက်ကြ၏။ ပြီးလျှင် မြေပြင်ပေါ်တွင် သက်သောင့်သက်သာ တင်ပျဉ်ခွေ၍ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ယခုအချိန်၌ ဘပ်မတော်၏ အကြီးဆုံး စစ်ဦးစီးချုပ်နှင့် တပ်မတော်၏သူလျှို့ ထောက်လှမ်းရေးစစ်သူကလေးများ မဟုတ်ကြတော့ပေ။ ဖခင်နှင့် သမီးများ ဖြစ်သွားကြလေပြီ။

“အိုဘယ့်... သမီးငယ်တို့”

ဟု အနော်ရထာက ကြင်နာစွာ ခေါ်လိုက်၏။

“အို... ဖခင်”

ဟု အသံလွင်လွင်ကလေးများဖြင့် ပြန်၍ထူးကြ၏။

“မင်းတို့ ဟောဒီတဖွဒီပမြေကြီးကို ချစ်ရမယ်။ ဒီမြေမှာမွေး၊ ဒီမြေမှာနေ၊ ဒီရေကိုသောက်ပြီး လူဖြစ်နေကြရတာ။ ဒီမြေကိုမှ မချစ်တဲ့သူဟာ သားရေပေါ်အိပ်ပြီး သားရေနားစားတဲ့ ခွေးထက်တောင် သစ္စာ မဲ့တယ်လို့ ပြောရမယ်။ အဲဒီတော့ အိုဘယ့်သမီးငယ်တို့၊ ဒီမြေကို ဘာလုပ်ရမလဲ”

အနော်ရထာသည် ရှင်းပြလိုသည်ကို ရှင်းပြပြီးနောက် ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်ကာ အဖြေကို နားစွင့်၏။

“ဒီမြေကို ချစ်ရပါမယ် အိုဘယ့် ဖခင်”

ဘုရင်အနော်ရထာသည် ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက်...

“ဒီမြေကိုချစ်ရင် ဒီမြေပေါ်မှာ အတူမွေး၊ အတူနေ၊ အတူပျော်တဲ့ ဒီမြေသူမြေသားတွေကိုလည်း ချစ်ရမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ အိုဘယ့်သမီးငယ်တို့၊ ဒီမြေသူ ဒီမြေသားတွေကို ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ”

ဘုရင်အနော်ရထာသည် သူပြောပြလိုသော အကြောင်းအရာကို ပြောပြပြီးနောက် မေးပြန်၏။ အဖြေကို စောင့်ပြန်၏။

“ဒီမြေသူ ဒီမြေသားတွေကို ချစ်ရပါမယ် အိုဘယ့်ဖခင်”

စစ်သူလေးနှစ်ဦးသည် သွက်လက်စွာ ပြန်၍ဖြေလိုက်ပြန်၏။

ဘုရင်အနော်ရထာသည် အကြောင်းအရာသစ်တစ်ခုကို ပြောပြန်၏။

“ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေကိုချစ်ရင် အသက်စွန့်ရရမယ်။ လိုအပ်ရင် တကယ့်ကို အသက်စွန့်ကြရမယ်”

ဘုရင်အနော်ရထာသည် ထိုစကားကို ရပ်လိုက်ပြီးနောက် မိန်းကလေးနှစ်ဦး၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ အကဲခတ်လိုက်၏။ မိန်းကလေးနှစ်ဦးသည် ခါး၌လွယ်ထားသော ဓားများကို ဓားအိမ်မှဆွဲထုတ်လိုက်ကြ၏။ ဓားရိုးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်

ကြ၏။ ဓါးဦးချွန်များကို မိမိတို့၏ ရင်ဝတွင် တွေ့ထားသော ဓားဦးများ
ကို မိမိတို့ဘာသာ ဆောင့်ထိုးချ၍ အသက်ကိုစွန့်လွှတ်ရန်သာဖြစ်၏။
ဘုရင်အနော်ရထာသည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“အိုဘယ့်ချစ်ဖွယ် သမီးငယ်တို့။ တယ်လည်း သူရသတ္တိပြည့်စုံ
ကြသကဲ့။ ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေအတွက် ဒီလိုသေရတာ ဟုတ်ပြီ။
တစ်ဖက်ရန်သူနဲ့ တွေ့လာရင်ကော သတ်ရဲကြပါရဲ့လား”
ဘုရင်အနော်ရထာသည် အဖြေကိုစောင့်နေ၏။

“သတ်ရဲပါတယ်”

ဟု ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်က ပြိုင်တူဖြေလိုက်ကြ၏။
“အိုဘယ့်သမီးငယ်တို့။ တစ်ဖက်ရန်သူကို အနိုင်ယူစရာရှိရင်
ကော အနိုင်ယူရဲကြပါမလား”

ဘုရင်အနော်ရထာသည် အဖြေကို နားစွင့်လိုက်ပြန်သည်။

“အနိုင်ယူရဲပါတယ်”

ဆီတော်နှင့်ကျန်ပင်သင်သည် ပြိုင်တူ ဖြေလိုက်ကြပြန်၏။
“အိုဘယ့်သမီးငယ်တို့။ ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေအတွက် မယ်မင်းတို့
မှာ ရဲသုံး ရဲလိုတယ်”

ဟု ဘုရင်အနော်ရထာက ပြောလိုက်ရာ ဆီတော်နှင့်
ကျန်ပင်သင်က . .

“အိုဘယ့်ဖခင်။ ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေအတွက် ငါတို့ သေရဲတယ်။
ငါတို့ သတ်ရဲတယ်။ ငါတို့ အနိုင်ယူရဲတယ်”

ဟု ပြိုင်တူဖြေလိုက်ကြ၏။

ဘုရင်အနော်ရထာ၏ မျက်နှာသည် ရွှန်းပသောလမင်းကြီးနှင့်
အတူ ပီတိပျားငြာဝေလျက် ပြုံးရောင်သန်းနေ၏။

“အိုဘယ့်သမီးငယ်တို့။ မယ်မင်းတို့ရဲ့အဖြေဟာ ငါရဲ့နှလုံးအိမ်
ကို ပုတ်ခတ်ပါတီတောင်း။ ငါ့ရဲ့နှလုံးသည်းပွတ်တွေဟာလေ
ပြင်းဝတ်သော ညောင်ဗွေဟောင်းကဲ့သို့ သွက်သွက်ရမ်းလေပြီ။
ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေကို ငါချစ်တယ်။ ငါချစ်တဲ့မြေနဲ့ ငါချစ်တဲ့လူ
တွေကိုချစ်တဲ့ မယ်မင်းလေးတို့ကို ငါအသို့ မချစ်ဘဲရှိပါ့မလဲ။
ငါက အသက်အရွယ်ကြီးမင်းပဲ။ ငါ့ရဲ့ဦးခေါင်းထက်မှာ သေမင်း
လာပြီးစိုက်ထူတဲ့ အလံဖြူအောင်လံကလေးတွေတောင် ဟဲ့
ဟချို့ ဒီတချို့ ရောက်နေကြပြီ။ ငါက ဘုရင်ရာထူးကိုမက်ပြီး၊
ဘုရင်အာဏာကိုမက်ပြီး နေရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
ငါကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ချစ်သမီးငယ်။
မယ်မင်းတို့ဖခင်ကို နားလည်ကြစမ်းလော့။

ငါဟာ အာဏာကို မမက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါဟာ အာဏာ
ကို ဘယ်တော့မှ မစွန့်ဘူး။ ငါမချစ်တဲ့အာဏာကို ငါ
မစွန့်ဘူးဆိုတဲ့ စကားဟာ ရှေ့နဲ့နောက် အဆီလျော်
မဲ့နေတယ်လို့ မထင်ကြဘူးလား။ ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေ
အတွက် ဒီအာဏာကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရ
မယ်။ ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေအတွက် ရဲရဲတာဝန်ယူနိုင်ဖို့အတွက်
အာဏာရဲကို တည်ဆောက်ရမယ်။

၁၈ မင်းသိင်္ခ

အသစ်သစ်သော တိုးတက်မှုတွေ၊ ပြည့်စုံကုံလုံမှုတွေ
ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေအတွက် ထူထောင်ပေးဖို့ အာဏာသစ်
ကို ထူထောင်ရမယ်။ ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေကို ရဲရဲမချစ်ဝံ့၊
ရဲရဲတာဝန် မယူဝံ့တဲ့သူတွေက ငါ့ကို အာဏာမက်သူလို့
အပြစ်တင်ကောင်း တင်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါတွေကို ငါ
ဂရုစိုက်နေလို့မဖြစ်ဘူး။ ငါ့ရဲ့ အာဏာတည်မြဲရေး
အတွက် အာဏာသစ်တွေ တိုးချဲ့ရမယ်။

ပြီးတော့ . . .

ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေအတွက် အလွန်ပယ် ကြွယ်ဝတဲ့၊ အေးချမ်းတဲ့
တမ္ပဒီပနိုင်ငံတော်သစ်ကြီး ထူထောင်ပေးခဲ့ရမယ်။
အနာဂတ်မှာ တမ္ပဒီပဟာ ပြည့်စုံရမယ်။ ကြွယ်ဝရမယ်။
ပျံ့နှံ့ရမယ်။ အနာဂတ်ဟာ ဆောင်းဥတု မြင်ကွင်းလို မှန်ဝါး
ရီဝေနေတဲ့ အရာမဟုတ်ဘူး။ ကြည်လင်ပြတ်သားတဲ့ အရာ
ဖြစ်တယ်။

တမ္ပဒီပရဲ့ အနာဂတ်ဟာလည်း ကောင်းတယ်၊ ခိုင်ခံ့တယ်။
ငါ အပါအဝင်၊ မယ်မင်းတို့အပါအဝင် ဒီမြေမှာနေတဲ့လူတွေရဲ့
အနာဂတ်ဟာလည်း ကောင်းတယ်၊ ခိုင်ခံ့တယ်။ အနာဂတ်
ဆိုတာ စိတ်ကူးမဟုတ်ဘူး။ အခု ငါတို့ဟာ ဘာတွေလုပ်နေ
သလဲဆိုတာ အနာဂတ်မှာ ငါတို့ ဘာဖြစ်ကြမလဲဆိုတဲ့
အဖြေပဲ။

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၉

အခု ငါတို့ ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေအတွက် ကောင်းအောင်လုပ်
နေကြတယ်။

ဒါကြောင့် . . .

အနာဂတ် ဒီမြေ . . .

အနာဂတ် ဒီလူ . . .

အနာဂတ် ငါတို့တွေ . . .

မူချ ကောင်းကိုကောင်းရမယ်။

အနာဂတ်ဆိုတာ သူတစ်ပါးပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ပစ္စည်း
ဖြစ်တယ်။ အနာဂတ်ကို ငါတို့ပိုင်တယ်။

အနော်ရထာသည် ထိုနေရာ၌ စကားကိုရပ်ပစ်လိုက်၏။
နောက်ဆုံးပြောလိုက်သည့် 'အနာဂတ်ကို ငါတို့ပိုင်တယ်' ဆိုသော
စကားသံသည် အနည်းငယ် မြင့်တက်သွား၏။

ထိုအသံ၌ . . .

ဩဇာစာတ်ပါ၏။ ယုံကြည်ချက်များပါ၏။ စိန်ခေါ်မှုများလည်းပါ၏။
ထို့အတူ . .

အားမာန်တို့လည်း ပါသည်ဖြစ်ရာ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်တို့
၏ ကျော၌ ကြက်သီးမွေးညင်းဖုကလေးများ ထသွား၏။ ထို့နောက်
ဘုရင်အနော်ရထာက . . .

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

“တမ္ပဒီပရဲ့ မျက်မှောက်အခြေကနေအရ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို သိမ်းယူခဲ့ဖြစ်မယ်။ အဲဒီသိမ်းယူတဲ့ စွန့်စားခန်းမှာ မယ်မင်းတို့ နှင်ယောက်ဟာ အမိတပဲ။ အချက်အချာပဲ။ ဗဟိုသော့ချက်ပဲ။ ငါတောင်မှ မယ်မင်းတို့ရဲ့ ခွင့်၊ စားမှုတွေ၊ မယ်မင်းတို့ရဲ့ စေတနာတွေကို သမိုင်းကျောက်စာတွေမှာ မှတ်တမ်းတင်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သမိုင်းမတင်၊ မော်ကွန်းမပင်ဘဲ မယ်မင်းကလေးတို့ စွန့်စားကြရမယ်။ အသက်တွေစွန့်ကြရမယ်။ သမိုင်းကျောက်စာတွေမှာ ကမ္ပည်းလုံးမခံရပေမယ့် ငါ့ရဲ့နည်းသားကျောက်စာမှာတော့ မယ်မင်းတို့ရဲ့ အမည်တွေ ကမ္ပည်းတိုးပြီးသားပါ။ မယ်မင်းတို့ရဲ့ အောင်လံတွေ စိုက်ပြီးသားပါ။”

ဘုရင်အနော်ရထာသည် မြေတွင် စိုက်ထားသောစားကို ဆွဲနုတ်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် မြေကြီးပေါ်တွင် ဓားဦးနှင့် ခြစ်၍ မြေပုံဆွဲပြရင်း စကားပြောပြန်၏။

“ဟောဒါက တမ္ပဒီပ။ တောင်ဘက်စူးစူး ဟောဒီအတိုင်းသွားတော့ ဥဿပဲခူးကိုရောက်မယ်။ အဲဒီကနေ အရှေ့ဘက်ကို ထွက်လိုက်ရင် စင်တောင်း။ အဲဒီကနေ ဆက်သွားရင် ‘မကုတခေါ်မနူဟာ’ ဆိုတဲ့ ဘုရင်အုပ်ချုပ်တဲ့ ‘သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ’ လို့ခေါ်တဲ့ ‘မြေဝါမြေ’ ကို ရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီမြေနဲ့ အဲဒီဘုရင် ငါတို့လက်ကိုရောက်အောင်လုပ်ဖို့ မယ်မင်းတို့ နှစ်

ယောက်ကို တာဝန်ပေးရမှာ ဖြစ်တယ်။ မယ်မင်းတို့ နှစ်ယောက် တာဝန်ကျေကြ။ မယ်မင်းတို့နှစ်ယောက် အောင်လံကြီးတွေ ထူကြ”

အနော်ရထာ၏စကား ရပ်သွားသည်နှင့်အတူမြိုင်နက် ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်ကား . . .

“အောင်လံကြီးတွေကူပယ်”

ဘုရင်အနော်ရထာသည် ဓားကို မြေမှာစိုက်ပြန်၏။

“တမ္ပဒီပ၏သမိုင်းကို မယ်မင်းတို့ရေးကြရမှာ ဖြစ်တယ်။ မယ်မင်းတို့ရဲ့ သမိုင်းကိုလည်း မယ်မင်းတို့ဘာသာ ရေးကြရမှာဖြစ်တယ်။ အမြင့်မားဆုံးရေးကြ”

ဘုရင်အနော်ရထာသည် ကောင်းကိုရပ်လိုက်၏။ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်သည် . . .

“တို့သမိုင်းကို တို့ရေးပယ်။ အမြင့်မားဆုံး တို့ရေးပယ်”

ဟု ကြွေးကြော်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ ဘုရင်အနော်ရထာက ကောင်းကင်မှ လျန်တိုင်သကဲ့သို့ လမ်းကို မော့ကြည့်ပြီးလျှင် . . .

“သန်းခေါင်ယံ ကုန်တော့မယ်။ မယ်မင်းတို့ ဒီကသွားရင် ပုပ္ဖ (ပုပ္ဖါး) တောင်ကိုရောက်တာနဲ့ ကျောက်ပန်းတောင်းတို့ဆိုတဲ့ အရပ်ကို ရောက်မယ်။ အရက်တက်မချင်း တံခါးကိုဖွင့်မှာ

မဟုတ်ဘူး။ မြို့တံခါးရဲ့ အပြင်ဘက်က ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးမှာ ခရီးသည်တွေအားလုံး မြို့တံခါးဖွင့်တာကို စောင့်ကြရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီး အောက်မှာ မုန့်ကြော်၊ ပဲပြုတ်နဲ့ သားရေစာ (မုန့်ပဲသားရေစာ) ဆိုင်ရှိတယ်။ အဲဒီဆိုင်မှာ ငါနဲ့သက်တူရွယ်ဘူလောက်ရှိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဆိုင်ရဲ့ တောက်တိုအလုပ်၊ မည်ရအလုပ် (တောက်တိုမည်ရ) တွေကို ဝင်ပြီး လုပ်ပေးနေတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ သူဟာ ငါ့ရဲ့ သွေးသောက်ပဲ။ သူဟာ ပဉ္စမံတပ်ဆွယ်က ဖြူပြီးပိုထားတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးတပ်သားကျော်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူနာမည် 'ငမဲ' လို့ ခေါ်တယ်။ မယ်မင်းတို့ ထောက်လှမ်းရေးနည်းနဲ့ စကားပြောတဲ့ လက်ရေးပကား သင်္ကေတနဲ့ အချက်ပြပြီး စကားပြောပါ။ မယ်မင်းတို့ခရီးမှာ သူ့ကိုခေါ်သွားပါ။

မယ်မင်းတို့ဟာ နေရာတစ်လျှောက်လုံး ရုပ်အမျိုးမျိုးပြောင်းရမယ့် မဟုတ်လား။ မယ်မင်းတို့က သားစိမ်းသည်လေးတွေအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရင် သူက ဖခင်မုဆိုးကြီး လုပ်လိမ့်မယ်။ မယ်မင်းတို့က ငါးစိမ်းသည်လေးတွေအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရင် သူက ဖခင်တံငါသည်ကြီး လုပ်လိမ့်မယ်။ မယ်မင်းတို့က ကချေသည် သီချင်းသည်ကလေးတွေအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရင် သူက သံလွင်ကိုတီးပြီး ငိုဘိုကိုနှုတ်ပေးတဲ့ ဖခင်ကြီးလုပ်လိမ့်မယ်။

သူရဲ့ အကျွမ်းကျင်ဆုံးအလုပ်က လူသတ်ခြင်းဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့အရာဟာ နှုတ်လုံခြင်း ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ အမွန်မြတ်ဆုံး သဘောဟာ ဒီခဲမြေနဲ့ ဒီလူတွေကို ချစ်တယ်။

ကဲ... မယ်မင်းတို့ ထွက်ကြသွားတဲ့ သမိုင်းကို ရေးကြလော့။ အောင်လံကြီးများကို မြင့်မားစွာ လွှင့်ထူကြလော့။”

ဟု ဘုရင်အနော်ရထာက ပြောလိုက်လျှင် ဆီဟော်နှင့် ကျန်ပင်သင်သည် တိုင်ရာမှထပြီးနောက် လက်သီးများကိုဆုပ်လျက် လက်မောင်းများကိုကွေးကာ ၎င်းတို့၏ ပစ်ဦးစီးချုပ် ဘုရင်အနော်ရထာအား ‘အလေးရဲ’ များကို ပြုကြလေ၏။ ဘုရင်အနော်ရထာကိုယ်တိုင်လည်း ၎င်းတို့အား ပြန်၍ အလေးရဲပြု၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် မြင်းများပေါ်သို့ လွှားခနဲ လွှားခနဲ တက်လိုက်ကြ၏။ ဘုရင်အနော်ရထာကိုယ်တိုင်လည်း မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ တက်လိုက်ပြီးဖြစ်၏။

ဘုရင်အနော်ရထာသည် ငါးကို စားအိမ်မှ ဆွဲလုတ်တိုင်မြှောက်၍ အောက်ပါအတိုင်း အော်လိုက်၏။

“အနာဂတ်ကို”

ဆီဟော်နှင့် ကျန်ပင်သင်လည်း ဓားများကိုဆွဲထုတ်၍ ကိုင်မြှောက်ပြီးလျှင်...

“ငါတို့ပိုင်တယ်”

ဟု ပြိုင်ဘက်အော်ဟစ်ကြွေးကြော် လိုက်ကြလေ၏။

၂၄ မင်းသိင်္ခ

ထိုကနီနိ၌ ဟမ္ပဒီပမြို့အတွင်းရှိ ကြက်ရဲတစ်ကောင်သည်
သိုသူတို့ လျှို့ဝှက်စွာပြုသောအမှုကို သိနေ၍ အားပေးသည့်အလား
ကျယ်လောင်စွာ တွန်ကြူးလိုက်လေ၏။ ထိုကြက်၏ တွန်သံနှင့်အတူ
အနာဂတ် ဟမ္ပဒီပနိုင်ငံတော်၏ ကံကြမ္မာကိုဖန်တီးကြမည့် လှပချော
မောလော မိန်းကလေးနှစ်ဦး ကဆုန်ခိုင်းသွားသည့် မြင်းခွာသံများသည်
မြင်းကပါးချောင်းမှ တင်ဆင့် ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းသို့ လည်းကောင်း၊
ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းမှ တင်ဆင့် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့လည်းကောင်း၊ မဟာ
သမုဒ္ဒရာမှတစ်ဆင့် စကြာဝဠာတစ်ခုလုံးသို့လည်းကောင်း ပဲ့တင်ရိုက်
ခတ်သွားလေတုံလော့ . . . သွားတုံလော့။

□□□□□□□□

“ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေကို ချစ်ရင် အသက်စွန့်ရဲရမယ်။
လိုအပ်ရင် တကယ့်ကို အသက်စွန့်ကြရမယ်၊
ဘုရင်အနော်ရထာသည် ထိုစကားကို ရပ်လိုက်ပြီး
နောက် မိန်းကလေးနှစ်ဦး၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍
အကဲခတ်လိုက်၏”

ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအောက်က ငမဲကြီး

ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်တို့သည် အရှက်မတက်မီပင် ကျောက်
ပန်းတောင်း မြို့တံခါးထိသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ အရှက်မတက်သေးသဖြင့်
မြို့တံခါးမှာ မမှင့်သေးပေ။ မြို့တံခါးအပြင်ဘက်ရှိ လွန်စွာကြီးမားသော
ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအောက်တွင် မုန့်ကြီးကြော်များရောင်းသည့်ဆိုင်
နှင့် ပဲအမျိုးမျိုးကို ပြုတ်ရောင်းသောဆိုင်များ ရှိကြ၏။ ထို ပဲအမျိုးမျိုး
ပြုတ်ရောင်းသောဆိုင်များသည် ပဲပြုတ်များကို နှမ်းဆီမွှေးမွှေးကလေး
ဆမ်း၍ ဆားတစ်ပွင့် နှစ်ပွင့်ဖြူးပေးတတ်၏။ မုန့်ဖြူအကြော် ရောင်း
သော ဆိုင်များမှာလည်း ၎င်းတို့ရောင်းချသော မုန့်ဖြူအကြော်ကို စား

သောက်ရန်အတွက် ရေခဲနွေးကိုဝပေးလေ၏။ ရေခဲနွေး၌မူ တမာရွက်ခြောက်
နှင့် သင်္ဘောရွက်အစိုကို ခတ်ပေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရေခဲနွေးသောက်
ရသူများအဖို့ ဖန်ဖန်တွတ်တွတ်အရသာနှင့် စိမ်းရွှေရွှေ ရနံ့ကြောင့်
ရေခဲနွေး အဖြူထည်သောက်ရသည်ထက် အဆပေါင်းများစွာ
သောက်၍ ကောင်းလေ၏။ ၁. ၁ စုံဟစ်ခုကို ဝါး၍မနေရလျှင် လူ
ဘို့၏ သွား၌ ပျစ်ချွဲချွဲအရည်များ စိမ့်ထွက်လာတတ်၏။ ထိုအရည်
ကို 'သွားရည်' ဟုခေါ်၏။ ထိုသွားရည်များ မကြာခဏ ထွက်လျှင်
လူသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အနေရအထိုင် ရခက်လာ၏။ ထို့ကြောင့်
အသာပြေရုံသာမက သွားရည်ကိုလည်း မထွက်စေရန်အတွက်
လူတို့သည် မုန့်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဲကိုလည်းကောင်း အနည်း
အကျဉ်း မကြာခဏ စားသောက်ရပေသည်။ ထို့ကြောင့် မုန့်နှင့်ပဲ
သည် သွားရည်၏အစာဖြစ်လေတော့၏။

ဤသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ အပျင်းပြေသဘော စားသောက်
သောအခါများကို 'မုန့်ပဲသွားရည်စာ' ဟူ၍ တွဲစပ်ပြီး ခေါ်ဝေါ်ကြ
လေ၏။ ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ ၊ အပြင်ဘက်တွင်ရှိသော ညောင်မှတ်
ဆိတ်ပင် ကြီးအောက်၌မူ မုန့်ပဲသွားရည်စာဆိုင်များ အများအပြားရှိလေ
၏။ ထိုဆိုင်များနှင့် မလှမ်းမကမ်းလောက်တွင် မြင်းစားနွားစာရောင်းသော
ဆိုင်များလည်း ရှိကြ၏။ ထိုဆိုင်များ၌မူ မြင်းချည်တိုင်များ လုပ်၍ထားတတ်
၏။ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်တို့သည် မြင်းစာရောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်

၃၀ မင်းသိင်္ခ

ရှေ့တွင် မြင်းများကို ရပ်လိုက်ကြလေ၏။ မြင်းများပေါ်မှ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ဆင်းလိုက်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မြင်းစာရောင်းသောဆိုင်မှ သူငယ်ကလေးသည် ပြေး၍ထွက်လာပြီးလျှင် မြင်းဇက်ကြိုးများကို တောင်းယူလိုက်လေ၏။ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်တို့က သူတို့၏ မြင်းဇက်ကြိုးများကို သူငယ်၏ သက်ထဲသို့ အပ်လိုက်လေ၏။ သူငယ်လေးသည် မြင်းများကိုဆွဲသွားပြီး လျှင် ချည်တိုင်၌ ချည်ထားလိုက်၏။ ပြီးလျှင် မြင်းများ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှ ထွက်နေသောချွေးများကို အဝတ်ကြမ်းကြီးဖြင့် ပွတ်တိုက်၏။ ထို့နောက် မှ မြင်းများကို အစာကျွေး၏။

ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်တို့သည် ငွေစတစ်စ၊ ကြေးစတစ်စကို မြင်းစာရောင်းသော သူငယ်လေးထံ ပစ်ပေးလိုက်၏။ သူငယ်လေးက ကျင်လည်စွာ ဖမ်းယူလိုက်၏။ ထို့နောက် လက်ဝါးကိုဖြန့်ကြည့်ပြီး ငွေစနှင့် ကြေးစကိုမြင်လျှင် 'အသပြာ' ဟုပြော၍ ပြုံးလိုက်လေ၏။ ငွေစကို 'ငွေ' ဟု ခေါ်၍ ကြေးစကို 'ကြေး' ဟုခေါ်၏။ ငွေနှင့် ကြေးရော၍ပေးလျှင်မူ ငွေဟုလည်း မခေါ်၊ ကြေးဟုလည်းမခေါ်၊ 'အသပြာ' ဟု ခေါ်ရ၏။

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၃၁

ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်သည် ညောင်မုတ်ဆိတ်ကြီးဘက်သို့ လျှောက်သွားကြရင်း သွားရည်စာဆိုင်မှ...ကို အကဲခတ်ကြည့်သွားကြ၏။ ဆိုင်တိုင်းလိုလို၌ လူများပြည့်နေပြီဖြစ်၏။ အသက်လေးဆယ်အရွယ် ဂင်တိုတို့ လူကြီးတစ်ယောက်သည် မုန့်စားနေသောဝိုင်းများသို့ အဖန် ရည်များ လိုက်လံထည့်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူကြီးသည် အဖန် ရည် ထည့်ပေးရင်း မလှမ်းမကမ်းမှ လျှောက်လာသော မိန်းမငယ်နှစ်ဦး ကို တစ်ချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုကဲ့သို့ ကြည့်လိုက်စဉ် မိန်းမငယ် နှစ်ဦးအနက် အနည်းငယ် အသားညိုသော မိန်းမငယ်က လက်သီးများ ကို ဆုပ်၍ လက်မထိပ်ချင်း ထိပြလိုက်၏။ ထိုလူကြီးသည် ချက်ချင်းပင် နားရွက်ကို ကိုင်၍ပြလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ထိုမိန်းမငယ်ကပင် လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကို ပူးထားရာမှ ခွဲ၍ပြလိုက်၏။ ထိုလူကြီးသည် မယောင်မလည်နှင့် မိန်းမငယ် နှစ်ဦးထံသို့ လျှောက်လာ၏။ အနီးသို့ရောက်လျှင် အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့်

“ဂုတ်ဆီက လွှတ်လိုက်တာလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူး။ ထိပ်ဆီကလာတာ။ ဘဲမဲကို ကျန်တော်မတို့နဲ့ အတူ ခေါ်သွားရမယ်လို့ မှာလိုက်တယ်”

ဟု ဆီတော်က ပြန်ဖြေလိုက်လျှင် ထိုဂင်တိုတို့လူသည် အနည်း ငယ်တွေ၍ သွားလေ၏။

“ဘယ်ကို သွားရမယ်ဆိုတာ ပြောတော့ ပြောဖူးတယ်။ မယ်မင်း၊
 တို့နှစ်ဦးကို ဟိပ်ကလွတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်က ဘယ်လို
 ယုံကြည်ရမှာလဲ။ ကာလက ဆုတ်ကပ်။ အတူအယောင်တွေက
 ပေါ်ပါတယ်သနဲ့ မယ်တို့ရယ်။ လေးဆယ်ကျော်အရွယ် နှောင်းခါမှ
 သူတစ်ပါးလိမ်တာ ခံရရင် ဘယ်ကောင်းမတုံး”
 ဟု ပြန်၍ပြောကာ ဂင်တိုတိုလူကြီးသည် မိန်းမငယ်နှစ်ဦးကို

အကဲခတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျန်ပင်သင်က . . .

“ထိပ်ကလွတ်လိုက်တာလို့ ပြောရုံအပြင် နောက်ထပ် သက္ကာယ
 ပြုစရာမရှိဘူး။ မယုံရင်တော့ စမ်းကြည့်ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည့် စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂင်တိုတို
 လူကြီးသည် ကျန်ပင်သင်၏ မျက်နှာကို လက်ပြန်ချိတ်ချလိုက်၏။
 ကျန်ပင်သင်က မရှောင်ဘဲ ထိုလူကြီး၏နံကြားအား ခုန်၍ ခြေဦးဖြင့်
 ကန်လိုက်၏။ မိမိရရမထိသော်လည်း ထိုလူကြီး ဟန်ချက်ပျက်သွား၏။
 ထိုအခါ၌ ဆီတော်က ထိုလူကြီး၏ဒူးခေါက်ခွက်ကို နင်း၍ ဒူးအလွတ်၌
 ကုပ်မှဆွဲ၍ လူကြီးအား ကိုင်ပေါက်လိုက်လေ၏။ ထိုလူကြီး လွင့်သွား၏။
 သို့သော် ကျေနပ်၍ ခြေကားယား လက်ကားယား မဖြစ်။ ကြောင် တစ်
 ကောင်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးစွာကျ၏။ ကျလျှင် ကျချင်း ထိုလူကြီးက

“တို့အဘိုး တို့အဘွား တမ္ပဒီပသား”

ဟု ပြန်၍အော်လိုက်လေ၏။

ဆီတော်နှင့်ကျန်ပင်သင်မှာ ဆက်လက်၍ တိုက်ခိုက်ရန် ရွယ်
 ထားသော လက်များကို ပြန်၍ရုပ်သိမ်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဂင်တိုတို
 လူကြီးသည် ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်တို့၏အနီးသို့ ပြန်လျှောက် လာပြီး
 လျှင် . . .

“သိပ်ကောင်းတဲ့ သက္ကာယပဲ။ ယုံပါပြီ မယ်မင်းတို့ရယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဆီတော်နှင့်ကျန်ပင်သင်တို့သည် ထောင့်အကျဆုံး
 ဆိုင်၏ ထောင့်အကျဆုံးစားပွဲတွင်ထိုင်ကာ မုန့်ပွဲများကို မှာယူ စား
 သောက်ကြပြီးလျှင် ဂင်တိုတိုလူကြီးအား အနီးသို့ခေါ်ကာ . . .

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရယ်၊ အဘရယ် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကိုသွားရမယ်။
 အဲဒီမှာ ဇာတ်မြှုပ်နေပြီး စစ်သံတင်းတွေကို ထောက်လှမ်းရ
 မယ်။ ပြီးတော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဦးစီးချုပ်ဆီကို သတင်းပြန်ပို့ပေး
 ရမယ်”

ဟု ကျန်ပင်သင်က ခပ်တိုတိုပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ရဲ့လား မယ်မင်းတို့ရယ်။ ပဉ္စမံသုလ္လိတပ်ရင်းရဲ့ တပ်များချုပ်
 ကျန်စစ်သားဆီကို ပြန်ပို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟု အဘဇမဲက ပြန်၍ မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး အဘဇမဲရဲ့။ ကျွန်တော်မတို့ သုံးယောက်ကို ဦးစီးချုပ် သေနာပတိကြီးကိုယ်တိုင်က သီးခြားခိုင်းလိုက်တာ။ ကျွန်မတို့ သူလျှို သုံးယောက်လုံး သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာ ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ပြီး ဦးစီးချုပ်နဲ့ ပြန်လည်ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့အပြင် ဦးစီးချုပ်ကိုယ်တိုင်က ကျွန်မတို့ သုံးယောက်ဆီကို သူလျှိုနည်းနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့အထိ လုပ်ရမယ့်လုပ်ငန်းကြီးက လွယ်တဲ့လုပ်ငန်းမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီကိစ္စကို စစ်ဆင်ရေးတစ်ရပ်အနေနဲ့ ဦးစီးချုပ် ကိုယ်တိုင်ကိုင်ထားတာ။ အဲဒီ စစ်ဆင်ရေးကို ဦးစီးချုပ်က ‘မယ်မင်းကြီးမအောင်လံထူစစ်ဆင်ရေး’ လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ အဲဒီစစ်ဆင်ရေး အခြေအနေပေါ်ကြည့်ပြီးမှ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို အပြီးအပိုင်တိုက်ခိုက် စစ်ဆင်ရေးကြီးတစ်ရပ် ဆင်နွှဲရမယ်။ အဲဒီ စစ်ဆင်ရေးကိုတော့ ‘မြေဝါမြေစစ်ဆင်ရေး’ လို့ ဦးစီးချုပ်က အမည်ပေးထားတယ်။ ‘မြေဝါမြေစစ်ဆင်ရေး’ ဟာ ‘မယ်မင်းကြီးမစစ်ဆင်ရေး’ အပေါ်လုံးဝမှီခိုနေတယ်။ မယ်မင်းကြီးမ စစ်ဆင်ရေးအောင်မြင်မှ မြေဝါမြေစစ်ဆင်ရေးကို ဆင်နွှဲနိုင်မယ် မဟုတ်လား”

ဟု ဆီတော်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငမဲက...

“အခု မယ်မင်းတို့ပြောတာတွေကို အမှန်တွေပါလို့ သက္ကာယပြနိုင်သလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဆီတော်က... .

“ဒီမယ် အဘ၊ အဲဒီကိစ္စက တိုးတိုးတိတ်တိတ်လုပ်ရတဲ့ကိစ္စဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မတို့အနေနဲ့ သက်သေလည်းမပြနိုင်ဘူး။ သက္ကာယလည်း မပြနိုင်ဘူး”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာအတွက် ယုံကြည်စေရန် တစ်ပါးသူအား ထောက်ခံပြောဆိုခိုင်းခြင်းကို သက်သေဟုခေါ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင်ထောက်ခံပြောဆိုခြင်းကို သက္ကာယဟုခေါ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆီတော်က မိမိကိုယ်တိုင်အနေဖြင့်လည်း ဒီထက်ပြောရန်မရှိ အခြားသော ထောက်ခံသူလည်း ပြရန်မရှိသောကြောင့် သက်သေရော၊ သက္ကာယပါ ပြရန်မရှိဟု ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ ငမဲသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို တွင်တွင်ကြီးပွတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မိန်းမငယ်နှစ်ဦး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ငမဲက... .

“ဒီမယ် မယ်မင်းတို့၊ ကျယ်လောင်စေချင်ရင်တော့ ‘ပုံ’ ကို တီးရတယ်။ တိုးတိုးပဲကြားစေချင်ရင်တော့ ‘ပတ်’ ကို တီးရတယ်။ ‘ပုံ’ ဆိုတာက အနည်းဆုံး အရှည်နှစ်တောင်ရှိရမယ်။

၃၆ မင်းသိင်္ခ

‘ပတ်’ ဆိုတာကတော့ အရှည်တစ်တောင်ထက်မကျော်ရဘူး။ အခု မယ်မင်းတို့စကားက ‘ပဲ’လည်းမကျ၊ ‘ပတ်’လည်းမမည်း၊ ‘ပဲ’မဟုတ်၊ ‘ပတ်’မဟုတ်ပါလား။

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ငယ်က...

“ဒီမယ် အဘမဲ့... ကျွန်တော်မတို့ စကားကိုယုံရင် လိုက်ခဲ့ပါ။ မယုံရင်လည်း မလိုက်ရဲတော့တာပေါ့။ ရေလမ်းခရီးမှာ လွှဲဟာ သွားလို့ ပရအောင် သောင်ပေါ်တင်ချင်တင်နေ၊ မတင်ဘဲ ရေထဲကျချင်လည်း ကျနေ၊ အဲဒါက ကောင်းတယ်။ အခုဟာကတော့ အဘမဲ့စကားက ‘သောင်မတင်ရေမကျ’ ဖြစ်နေတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငမဲက...

“မယ်မင်းတို့ ခေတ်ကာလ မိန်းကလေးတွေဟာ စကားပြောရင် ‘ပုတီးခြောက်ခွက်’ (ပလီစီခြောက်ချက်) ပြောတတ်ပါတီတောင်း”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ခြောက်ဆိုသည်မှာ ပတ်ကြားအက်သောမြေကို ခေါ်၏။ ထိုပတ်ကြားအက်အတွင်းသို့ ပုတီးစေ့ကျနေလျှင် မျက်စိဖြင့် မြင်နိုင်သော်လည်း ကောက်ယူ၍မရနိုင်ပေ။ ဤအဖြစ်မျိုးကို ‘ပုတီးစေ့ခြောက်ခွက်’ ဟု ပြောလေ့ရှိကြ၏။ ထို့အတူပင် နားဖြင့်ကြားရသော်လည်း ယုံကြည်

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၃၇

ရန် ခက်ခဲသောစကားကို ‘ပုတီးစေ့ခြောက်ခွက်’ ဟု ပြော၏။ ကာလကြာ လာသောအခါ ‘ပလီစီခြောက်ချက်’ ဟု ပြောင်းလဲသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဆီတော်က...

“အဘမဲ့နဲ့ စကားပြောရတာ တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်မှာ ရေရှာရသလိုပဲ။ တောင်စဉ်သားကုန်သွားမယ်။ ရေက ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို ‘တောင်စဉ်ရေမရ’ စကားတွေနဲ့ ကျွန်တော်မတို့ အချိန်မဖြုန်းနိုင်ဘူး။ လိုက်မလား၊ မလိုက်ဘူးလား။ တစ်ခွန်းတည်းဖြေ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ၌ ငမဲသည် လက်နှစ်ဖက်ကို တွင်တွင်ကြီးပွတ်ပြန်၏။

“မဲ မလိုက်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မယ်မင်းတို့ရယ်။ လိုက်ရမှာပေါ့”

ဟု ငမဲကပြော၍ မခိုးမခန့် ပြုံးလိုက်လေ၏။

အကယ်၍ မိမိအနေဖြင့် မလိုက်ဘူးဟု ငြင်းလိုက်သည်နှင့် မိမိ၏နံကြားအတွင်းသို့ ဓားများဝင်ရောက်လာမည်ကို ငမဲသည် ကောင်းစွာ သိနေ၏။ အလွန်မတန်အရေးကြီးသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖွင့်ပြောခဲ့ပြီးမှ မိမိတို့နှင့်အတူ မလိုက်ပါသူအား ဤသူလျှို့ဝှက် မိန်းမချောလေးနှစ်ဦးသည် အရှင်အတိုင်းထားခဲ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သူတို့သည် အပြီးအပိုင်

၃၈ မင်းသိင်္ခ

နှုတ်ပိတ်သွားမည်သာဖြစ်၏။ ဤအချက်ကိုသိသော ငမဲက 'မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ' ဟု ပြောကာ မခိုးမခန့် ပြုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် မြို့တံခါးဖွင့်သည်နှင့် မြို့တွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။ မြို့တွင်းသို့ရောက်လျှင် ဘမဲစီးရန်အတွက် မြင်းတစ်ကောင်ကို ရှာဖွေဝယ်ယူကြလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေ၏။ မြို့အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် သုံးဦးသား မြင်းသုံးစီးကို ကဆုန်စိုင်း၍ သွားကြလေတော့၏။

အနာဂတ် တမ္ပဒီပတိုင်းပြည်နှင့် ထိုတိုင်းပြည်တွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော လူသားတို့၏ကံကြမ္မာကို ပြောင်းလဲဖြစ်စေမည့် ဤလူသားသုံးဦး (သို့မဟုတ်) ပြည့်လက်ရုံးသုံးဦး (သို့မဟုတ်) သူလျှိုသုံးဦး ကဆုန်စိုင်း၍စီးသွားသော မြင်းခွာသံများသည် အနာဂတ်သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ ကံကြမ္မာကို ယိုင်စေ၏ လောယိုင်၏လော။

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၃၉

ဥဿာပဲခူးသို့ အဝင်

သူလျှိုသုံးဦးသည် မြင်းများဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြရာ မြေ၏အရောင်မှာ လွန်စွာနီမြန်းသောကြောင့် မဇ္ဈိမတိုင်းသားတို့က ယာခင်းလုပ်ကိုင်ရန် အထူးသင့်လျော်သော မန္တလေးမြေမျိုးဟူ၍ ချီးမွမ်းထောပနပြုရသည့် မြေနီရာအရပ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအရပ်ကား မြေနီရာအရပ်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ မန္တလေး ဟူ၍လည်းကောင်း လူသိများကြသော်လည်း တမ္ပဒီပသားတို့ကမူ ဤအရပ်ကို 'မိတ္တလာ' ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။

ရေတွင်းများ၏ တောင်များတွင် အသုံးပြုသောအုတ်များကို ဤအရပ်မှရရှိ၏။ အုတ်ဖုတ်သောသူများ အုတ်ဖုတ်လုပ်ငန်းများကို တွင်တွယ်ကျယ်ကျယ် လုပ်ကိုင်သော အုတ်ကုန်သည်ကြီး (အုတ်သူကြီးများ) နေထိုင်ကြလေ၏။

ထိုအရပ်တွင် သာယာလှပသော ရေကန်တစ်ကန်လည်းရှိ၏။ ထိုရေကန်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ယာစိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်သော ယာသမားများ နေထိုင်ကြလေ၏။ ထိုအရပ်တွင် နေထိုင်သူတို့ကား အနံ့ အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော အသီးအနှံတို့ကို စားသောက်ကြရ၏။ နူးညံ့သောအဝတ် အထည်များကို ဝတ်ဆင်ကြရ၏။ ရေကြည်ကို သောက်ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအရပ်တွင် နေထိုင်သူတို့ကား စိတ်ချမ်းမြေ့ကြကုန်၏။ စိတ်ချမ်းမြေ့ ရသောကြောင့် မျက်နှာများလည်း ကြည်လင်ကြကုန်၏။ အစဉ်သဖြင့် မိမိအိမ်သို့လာရောက် တည်းခိုသည့် နည်းသည်တို့ကို စောင့်မျှော်လျက် ရှိကြကုန်၏။ နည်းသည်လာလျှင် ကျွေးမွေးရန်အတွက် ဆန်သည် လည်း ကောင်း၊ ဆီသည် လည်းကောင်း၊ အသီးအနှံသည် လည်းကောင်း အဆင် သင့် ရှိကြကုန်၏။

ဆီတော်၊ ကျန်ပင်သင်နှင့် ငမဲတို့သည် မိတ္ထီလာမြို့တွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။ ငမဲသည် ၎င်းတို့ စီးနင်းလာသော မြင်းသုံး ကောင်ကို အုတ်သူကြီးအနီးသို့တွင် ရောင်းချပစ်လိုက်ပြီဖြစ်၏။ ထို

ရောင်းချ၍ရသောငွေဖြင့် လေး၊ မြား၊ သားလီးစားမှအစ ထမ်းပိုးဆိုင်၊ ထမ်း၊ ခေါင်းရွက်ဗျက် စသည်တို့ကို ဝယ်ခြမ်းပြီးဖြစ်၏။

၎င်းအရပ်မှထွက်သောအခါ ၎င်းတို့သုံးဦးသည် မုဆိုးသားအဖ အဖြစ် ရုပ်ဖျက်ကာ ထွက်လာနိုင်ခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။ ငမဲသည် မိတ္ထီလာအနီး တစ်ဝိုက်ရှိ တောစပ်နှင့် ခင်တန်းတစ်ဝိုက်တွင် အမဲလိုက်လေ၏။ ရရှိ သော သားကောင်များကိုဖျက်၍ ဆီတော်နှင့်ကျွန်ပင်သင်တို့သည် ဗျက် များဖြင့်ရွက်ကာ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် သားစိမ်းသည်လေးများအဖြစ် ရောင်းချရင်း ခရီးတစ်ခုကို တခွေခွေ ဆက်ခဲ့ကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် တခွေခွေထွက်လာခဲ့ကြရာ သာယာ၍ စည်ပင် လှပသော 'သာစည်'ဆိုသည့်အရပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် လွန်စွာလှပရှည်လျားသော ရေကန်ကြီးနံဘေးမှ ဖြတ်ကာ တောင်ဘက် စူးစူးသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။

စမ်းချောင်းများ၊ တောင်ပူစာများတွင် ငှက်ပျောပင်များ ပေါက်ရောက်နေသည့်အပြင် မြေလည်း လွန်စွာအရောင်အသွေး ဆန်း လှသော ကျောက်ဆန်းများထွက်သဖြင့် ရောက်ရှိလာသူတို့အဖို့ စိတ် နှလုံးပျော်မွေ့၍ 'ပျော်ဖွယ်' အတိပြီးသော အရပ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြ လေ၏။

မုဆိုးသားအဖသုံးဦးသည် ဤအတိုင်းခရီးထွက်ခဲ့ကြရာ ဥဿ ပဲခူးဟုဆိုသည့် လွန်စွာသိုက်မြိုက်လှသော ပြည်ကြီးတစ်ပြည်၏ မြို့ တံခါးအနီးသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

၄၂ မင်းသိင်္ခ

ထိုတိုင်းပြည်သူတိုင်းပြည်သားတို့သည် ငွေကြေးအသပြာ ဖူးလုံကြ၏။ အဝတ်သစ် အစားသစ်များကို ဝတ်ဆင်ကြ၏။ ပွဲလမ်းသဘင်ကို မွေ့လျော်ကြ၏။ ငမဲသည် ဆီဟော်နှင့် ကျန်ပင်သင်တို့အား မြို့အပြင်ရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်၌ ထားခဲ့ပြီး ၎င်းကမူ မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ မြို့၏အကြောင်းကို နားလည်ရန် ကြည့်ရှုလေ့လာ၏။ မြို့သူမြို့သား အချင်းချင်း ပြောဆိုသောစကားများကို လေ့လာမှတ်သား၏။

မြင်မြင်သမျှကို ကြည့်၏။ ကြားကြားသမျှကို မှတ်၏။ မြင်သမျှကို ကြည့်၍ ရွှေတွင်မည်သို့ဖြစ်မည်ကို ချင့်ချိန်ရ၏။ ဥဿာပဲခူး တိုင်းပြည်သူ မိန်းမများသည် မဇ္ဈိမမှလာသော အဝတ်အထည်များကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ဝတ်ဆင်ကြသည်ကို မြင်ရ၏။ ဤအကြောင်းကိုထောက်လျှင် မဇ္ဈိမအထည်ကုန်သည်တိုင်းတစ်ပါးသားတို့သည် ၎င်းတို့နေထိုင်ရာအရပ်မှ အထည်အဝတ်များ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရန် ဥဿာပဲခူးဆီသို့ ကူးလာကြပေလိမ့်မည်။ ထိုကူးလာသူတို့သည် ဤတိုင်းပြည်၌ စားရန်၊ နေရန် အနေအချောင်ပါက မူလနေထိုင်ရာအရပ်သို့ မပြန်တော့ဘဲ ဥဿာပဲခူး၌ပင် သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး နေထိုင်သွားကြပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ မဇ္ဈိမမှကူးလာသူတို့သည် ဤပြည်၌ ကူးလာဟူသော လူမျိုးတစ်မျိုးအဖြစ် တွင်ကျယ်စွာ နေထိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ ထိုကူးလာလူမျိုးများသည် ကာလကြာသော် 'ကူးလာ' ဟူ၍ပင် ခေါ်ဝေါ်ကြပေလိမ့်မည်။

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၄၃

ဤသို့ မြင်မြင်သမျှကိုကြည့်၍ နောင်ဖြစ်လတ္တံ့ကို ခန့်မှန်းခြင်းအလုပ်ကား 'နိမိတ်' ဟူ၍ ခေါ်၏။

ဥဿာပဲခူးသားတစ်ဦးသည် ဈေးဝယ်ရန်အလို့ငှာခြင်းတောင်းကိုကိုင်၍ ဈေးသို့ထွက်လာ၏။ ဈေးအနီးတွင် ၎င်းနှင့် သိကျွမ်းသူတစ်ဦးက ၎င်းအားတွေ့ မြင်သောအခါ . . .

"ဘယ်လိုလဲ ကိုရင်ရဲ့။ နေ့တိုင်း ကိုယ်တိုင်ဈေးဝယ်ထွက်ရလား။ မိန်းမကို မခိုင်းတော့ဘူးလား။"

ဟု မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ဈေးခြင်း တောင်းကို ဝယ်လာသူက

"ကျုပ်က ဥဿာပဲခူးသားအစ်ဦး။ အဲဒီတော့ မိန်းမကြောက်ရတယ်။ ကျုပ်တို့ ဥဿာပဲခူးဆိုတာ အရင်က သမုဒ္ဒရာကြီးမဟုတ်လားဗျ။ အဲဒီမှာက ရေပေါ် ပေါ်နေတဲ့ကျွန်းကလေးဆိုလို့ စကောကလေးတစ်ချပ်စာလောက် ရှိတာဗျ။ ဟင်္သာအဖို၊ အမနှစ်ကောင် ပျံပြီးလာကြတာ။ အဲဒီကျွန်းကလေးက ကျဉ်းလွန်းအားကြီးလို့ နှစ်ကောင်လုံးခြေချပို့ ဖရဲနိုင်ဘူးဗျ။ အဲဒီတော့ ဟင်္သာအဖိုက အရင်နားရတယ်။ ပြီးတော့မှ ဟင်္သာအမက ဟင်္သာအဖိုရဲ့ ကျောပေါ်မှာတက်ပြီး နားရတယ်။ အဲဒီကတည်းက စပြီး ဥဿာပဲခူးသားတွေဟာ ဝတ်သက်ပါလာပြီး မိန်းမကို ကြောက်ရတော့တာပဲဗျို့။"

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုကာ ရယ်မောလေ၏။

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ငမဲသည် ဤအကြောင်းအရာကို သေချာစွာမှတ်၏။ ဤ အကြောင်းအရာသည် ဥဿာပဲခူးတို့၏ အတိတ်ထုံးကို ဖော်ပြနေ၏။ ထိုသူနှစ်ဦးပြောသကဲ့သို့ ယောက်ျားသည် မိန်းမကိုကြောက်ရသည် ဆို သောစကားသည် မမှန်ဘဲ ရှိစေပြီးတော့။ ထိုသူတို့သည် အခြားသော အရပ် သားများကဲ့သို့ မိန်းမများကို ချောင်ထိုး၍ထားမည်မဟုတ်။ အရေးပေး ၍ ရှေ့တန်းတင်ကြမည်မှာ ၎င်းတို့၏ ဓလေ့ထုံးတမ်းဖြစ်မည်ဟု ငမဲက နားလည်သွား၏။

ထို့ကြောင့် မြင်မြင်သမျှသည် နိမိတ်ဖြစ်၍ ကြားကြားသမျှ သည် အတိတ်ဖြစ်၏။

ထို့အပြင်ဥဿာပဲခူးသားတို့သည် တမ္ပဒိပတက်ဆီမှ ကုန်သည် များ ယခင်ကထက် ပိုမိုများပြားစွာ ဝင်ရောက်နေကြောင်းကို နေရာ တော်တော်များများ၌ အကြိမ်အတော်များများ ပြောဆိုနေကြသည်ကို ငမဲသည် ကြားရ၏။

ဥဿာပဲခူးသားတို့သည် တမ္ပဒိပမှ ကုန်သည်များ လမ်းပွဲပုံ ခြင်းကို ကြိုဆိုသော်လည်း စစ်တိုက်ရန်အတွက် စစ်လမ်းပွင့်မည်ကိုမူ ထိတ်လန့်နေပုံရ၏။ ဥဿာပဲခူးသားတစ်ဦးက အခြားဥဿာပဲခူးသား နှစ်ဦးအား . . .

“အခုတလော တမ္ပဒိပတက်က လူအဝင်အထွက်များနေတယ်၊ ငါတော့ စစ်ဖြစ်မှာ သိပ်ပြီးစိုးရိမ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နားထောင်သူ နှစ်ဦးအနက်တစ်ဦးက . . .

“စစ်ဖြစ်တော့လည်း တိုက်ရုံပေါ့ကွာ။ ယောက်ျား ဓားသွေး၊ မိန်းမ သားမွေးတဲ့ကွ။ တို့သေသွားရင် တို့သားသမီးတွေ ပေါ်လာ မှာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပထမလူက . . .

“ဒီလို အလွယ်မပြောနဲ့ကွ။ တို့တိုင်းပြည်မှာက စစ်တိုက်ဖို့ ဆင်တပ် ဆိုတာ မည်မည်ရရမရှိဘူး။ ရထားတပ်တို့၊ မြင်းတပ်တို့ ဆိုတာ ကော အားကိုးလောက်လို့လား။ စစ်ကို ကွပ်ကဲနိုင်တဲ့ စစ်သူရဲကောင်း ဆိုတာကော ဘယ်နှယောက်ရှိလို့လဲ။ တမ္ပဒိပ က ဘုရင်အနော်ရထာဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စစ်ကိုကောင်း ကောင်း ကွပ်ကဲပြီး တိုက်နိုင်တယ်။ သူ့လက်အောက်မှာ ကျန်စစ်သား၊ ငထွေးရူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ညောင်ဦးဖီး၊ ဗုတ္တ ဆိုတဲ့ စစ်သူရဲကောင်းတွေကလည်း နှယ်နှယ်ရရတွေ မဟုတ် ဘူး။ တကယ်တိုက်ရရင် ထမင်းအိုးတစ်လုံးချက်အတွင်းမှာ တင် ငါတို့တိုင်းပြည် ကျသွားနိုင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

သူ့လျှိုငမဲသည် ထိုစကားကိုမှတ်သားပြီး ပဲခူး၏ စစ်အင်အား ကို ချင့်တွက်၍ နားလည်နိုင်၏။ ဤသို့သော အများစု ပြောဆိုနေ သည့် စကားမျိုးကို ‘စနည်း’ဟု ခေါ်၏။

www.burmeseclassic.com

ထို့ပြင် လူကြီးတို့ပြောသောစကားများကို ထိုကလေးငယ်တို့က ကြားလျှင် ၎င်းတို့နည်း၊ ၎င်းတို့ဘာသာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်၍ အချင်းချင်း ပြောဆိုရာကအစ တွင်ကျယ်လာသောစကားတို့သည်လည်း ရှိ၏။ ထို စကားတို့မှာ ဘုရင်နော်ရထာသည် နံနက်တွင် လာသည်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် ညတွင် လာသည်ဖြစ်စေ၊ ဥဿာပဲခူးကို နိုင်လိမ့်မည်မှာ သေချာ၏။ နိုင်လျှင် အခြားစိန်ရွှေရတနာများသာမက ဥဿာပဲခူးကို နိုင်မည်။ ဘုရင်၏ သမီးတော် ‘မဏိစန္ဒာ’ ကိုပင် သိမ်းပိုက်ယူငင် သွား ပေလိမ့်မည်ဟု ကလေးတွေ့ တွေးကာ အောက်ပါအတိုင်း ရွတ်ဆို နေကြလေ၏။

“မနက်ပဲလာလာ၊ ညပဲလာလာ ‘မဏိစန္ဒာ’ကတော့ ပါမှာပဲ။
ပါမယ့်အတူတူ ရန်မမူနဲ့၊ အမြန်ယူဖို့ပေး”

ဤသို့ ကလေးများရွတ်ဆိုနေသော စကားများကို ငမဲသည် မှတ်သား၏။

ကလေးသည် လူကြီး၏ အသည်း နှလုံးဟာဒယများဖြစ်၏။ ကလေး၏နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာသောစကားတို့သည် ကလေး၏ ဟာဒယ နှလုံးမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားလုံးများဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကလေးများပါးစပ်မှ ထွက်လာသောစကားများသည် လူကြီးများ၏

ဟာဒယ နှလုံးများမှ ထွက်ပေါ်လာသော အနှစ်အချုပ်စကားများဟု ခေါ်ဆိုနိုင်၏။ ထိုစကားများသည် မဖြစ်သေးသည်ကို ကြိုတင်၍ ထွက် ပေါ်လာသောစကားများ ဖြစ်ကတ်ပေ၏။ ထိုမဖြစ်သေးသောအရာ များသည်လည်း ကောင်းသောအရာများထက် ဆိုးသောအရာများသည် သာ ဖြစ်လာတတ်သည်ဖြစ်ရာ ထိုမကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များကို မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ တမ်းတကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ ထိုသို့ မတမ်း တခြင်းကို ‘မတဘောင်’ ဟု အလွယ်ခေါ်၏။ ကြာသော် ရွှေမှ ‘မ’ ကို ဖြုတ်၍ ‘တဘောင်’ ဟု တွင်လေ၏။

ငမဲသည် နိမိတ်၊ အကြား၊ အတိတ်၊ အများပြောသည့် စနည်း၊ ကလေးပြောသည့် တဘောင်များကို ကြည့်ရှုမှတ်သားပြီးလျှင် ဥဿာ ပဲခူး၏ ပစ္စခတ် အခြေအနေနှင့် အနာဂတ်အခြေအနေများကို ကောင်း စွာ တွက်ဆနိုင်ပြီဖြစ်၏။

ထို့နောက် ၎င်းအလိုရှိသောပစ္စည်း အချို့ကို ဝယ်ယူ၍ မြို့အပြင် သို့ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ မြို့အပြင်ရောက်လျှင် ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်၌ စောင့်နေသော ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်တို့အား တွေ့ရလေတော့၏။ ဆီတော်က ငမဲအား...

“ဘမဲ့... စနည်းထူးသလား”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ငမဲက . . .

“ထူးပြီလားကွယ်။ ဥဿာပဲခူးက ငါတို့ တမ္ပဒီပက စစ်လာတိုက်
မှာကို အတော်ပဲကြောက်လန့်နေကြတယ်။ ကြောက်မယ်ဆိုရင်
လည်း ကြောက်စရာပဲကိုး။ ဒင်းတို့မှာက စစ်အင်အားမှ ကောင်း
ကောင်းမရှိရှာပဲ။ အဲဒီတော့ စစ်ဖြစ်တဲ့ထိ ခေါင်းမာနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ရဲ့ဘုရင် နော်ရထာ စစ်ချီတော်မူမယ်ဆိုတာနဲ့
ဥဿာပဲခူးဘုရင်ဟာ ကျွန်တော်မျိုးကို စစ်မပြုပါနဲ့။ ကျွန်တော်
မျိုးဟာ ခင်ဗျားကို အန္တရာယ်ပေးမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး။ မယ့်
ရင် ကျွန်တော်မျိုးအင်မတန်ချစ်တဲ့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ သမီး
တော်ကို မယားအဖြစ် ယူထားပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားကို
အန္တရာယ် ပေးလာရင် ကျွန်တော်မျိုးသမီးတော်ကို သတ်ပစ်
လိုက်ပါ’ ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ တို့ရဲ့စစ်ဦးစီးချုပ်အတွက် သူ့ရဲ့သမီး
ကို ဆက်သလိုက်မှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီလို ဆက်သလိုက်ရင် စစ်မတိုက်ရတော့ဘူးလား”

ဟု ဆီတော်က မေးလိုက်လေ၏။

“သမီးရလို့ စစ်မတိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ စစ်တိုက်ဖို့ မလုံလောက်
အောင် ယုံကြည်သွားရလို့ စစ်မတိုက်ရတာမယ် မင်းကလေး
ရဲ့’

ဟု ငမဲက ပြန်ပြလေ၏။

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ထိုအခါ ကျန်ပင်သင်က . . .

“ဘုရင့်သမီးတော်ဆိုတာလည်း အင်အားရှိတဲ့နိုင်ငံရဲ့သမီးတော်
ဖြစ်မှ ကောင်းတာပါ။ အင်အားမရှိတဲ့နိုင်ငံရဲ့ သမီးတော်ဖြစ်ရ
တာဟာ စစ်မတိုက်ဖို့ အပေါင်တင်ထားရတဲ့ အပေါင်ပစ္စည်း၊
ဒါမှမဟုတ် နှစ်နိုင်ငံ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေဖို့ ချုပ်ဆိုထားရတဲ့
ငြိမ်းချမ်းရေးစာချုပ်ကလေးတစ်စောင်လောက်ပဲ တန်ဖိုးရှိ
တော့တယ်။ တကယ်ကတော့ တိုင်းပြည်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီး
ပေးနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ အချယ်အလှယ်ခံဘဝပဲ ဖြစ်တယ်”
ဟု ပြောလိုက်ရာ ငမဲက . . .

“မှန်ပေသပေ့ မယ်မင်းရယ်။ မယ်မင်းတို့ကတော့ အချယ်
အလှယ်ခံ မဟုတ်ဘူး။ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးမယ့်သူတွေပဲ
ဖြစ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်တို့သည် ငမဲ၏
စကားကို လွန်စွာသဘောကျသွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် အသံလွင်
လွင်ကလေးများဖြင့် ရယ်မောလိုက်ကြလေတော့၏။

၎င်းတို့၏ ရယ်မောသံများ၏ နောက်ကွယ်တွင် ဥဿာပဲခူး
တိုင်းပြည်သို့ တမ္ပဒီပစစ်သည်တော်တို့၏ ရွာသွန်းချမည့် မြားမိုးသည်
ဖြိုင်ဖြိုင်လော . . ဖြိုင်ဖြိုင်လော . . ။

□□□□□□□□

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

သူလျှိုဒလန်

ဆီတော်၊ ကျန်ပင်သင်နှင့် ငမဲတို့သည် ဥဿာပဲခူးမြို့အတွင်း သို့ ဝင်ကြလေ၏။ ငမဲသည် ဖခင်ဥယျာဉ်မှူးကြီး လုပ်၏။ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်တို့မှာမူ အမိမဲ့သောပန်းသည်မကလေးများ လုပ်ကြကုန်၏။ ၎င်းတို့သုံးဦးသားသည် ထိုအရပ်ဒေသ၌ ကြာမြင့်စွာနေကြကုန်၏။

ထိုသို့နေပြီးလျှင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ သတင်းကို ထိုနေရာမှပင် စုံစမ်းထောက်လှမ်းကြကုန်၏။ ညဉ့်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ သုံးဦး သားသည် ရသမျှသောသတင်းတို့ကို ဖလှယ်ကြကုန်၏။ ထို့နောက် သတင်းများပေါ်၌ ချင့်ချိန်တွက်ဆကြရကုန်၏။

“သတင်းတွေကတော့ အတော် ပြည့်ပြည့်စုံစုံရနေပြီ မယ်မင်း တို့။ အဲဒီသတင်းတွေအပေါ် အခြေပြုပြီး ငါတို့သုံးယောက် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ကို ဝင်ရမယ်”

ဟု ငမဲက ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်မတို့ဟာ ဘုရင်အနော်ရထာရဲ့ အထူးသူလျှို ပဉ္စမံ တပ်ဖွဲ့ကပဲ။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကိုဝင်ဖို့ လုံလောက်တဲ့အခါမှာ ရဲရဲပုံပုံ ဝင်ကြဖို့ပဲ”

ဟု ဆီတော်က ပြောလိုက်လေ၏။

“သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို ဝင်တော့ဝင်ကြရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူလျှိုလုပ်ငန်း ဆိုတာလွယ်တဲ့လုပ်ငန်း မဟုတ်ဘူး။ အသက်အသေခံဝံ့တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ လုပ်လို့ရတဲ့လုပ်ငန်းမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ အတော့်ကို အရည်အချင်း ပြည့်ဝဖို့လိုတယ်။ ဒီနေရာမှာ မယ်မင်းတို့ကို ငါ့အနေနဲ့ ပြောချင်တာက တိုင်းပြည်ကြီးတစ် ပြည်နဲ့ တစ်ပြည် စစ်ခင်းဖို့ ပြင်ဆင်တဲ့နေရာမှာ သူလျှိုဒလန် ငါးမျိုးကို အသုံးပြုရတယ်”

ဟု ငမဲက ပြောရင်း မိန်းကလေးနှစ်ဦး၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျန်ပင်သင်က . . .

“ကျွန်တော်မတို့ သူလျှိုကိုပဲ သိတယ်။ ဒလန်ကိုမသိဘူး။ ဒလန် ဆိုတာ ဘာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“သူလျှိုဆိုတာကတော့ ရှင်းပါတယ်။ ငါတို့၊ မယ်မင်းတို့ဟာ သူလျှိုတွေပေါ့။ မနုဿာမင်းရဲ့သတင်းကို စုံစမ်းရမယ်။ အဲဒါ သူလျှိုပေါ့။ ဒလန်ဆိုတာက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ မနုဿာမင်းရဲ့ တပ်ကဖြစ်စေ၊ တိုင်းပြည်ကဖြစ်စေ၊ ဘုရင့်နော်ရထာအတွက် သတင်းတွေကို ပို့ပေးနေတဲ့သူကို ဒလန်လို့ခေါ်တယ်။ တချို့ ဒလန်တွေဟာ အသပြကြောင့် ဒလန်ဖြစ်ရတာလည်း ရှိတယ်။

တချို့ ဒလန်တွေက မိမိဘုရင်ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုကို မကြိုက်လို့ တစ်ဖက်နိုင်ငံဘုရင်ရဲ့ သစ္စာကိုခံယူပြီး ဒလန်လုပ်ပေးတာလည်း ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါပြောတဲ့ ဒလန်ငါးမျိုးဆိုတာ...။

- (၁) ဒေသခံဒလန်။
- (၂) အတွင်းပိုင်းဒလန်။
- (၃) တုံ့ပြန်သူလျှို။
- (၄) အထူးစေလွှတ်သူလျှို
- (၅) သာသနာပြုဟန်ဆောင်သူလျှို။

အဲဒီငါးမျိုးထဲမှာ ငါတို့သုံးယောက် အဖွဲ့ဟာ အထူးစေလွှတ်သူလျှိုထဲမှာ ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သိပ်ကိုအရေးကြီးတယ်။ ငါတို့ရဲ့ လုပ်ပုံ၊ ကိုင်ပုံတွေချွတ်ချော်သွားတာနဲ့ စစ်ပွဲရဲ့အဆုံးအဖြတ်ဟာ မလွဲမလှ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ကွယ်တဲ့”

ဟု ငမဲက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျန်ပင်သင်က...။

“ဘမဲရယ်၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို ဘယ်လိုသဏ္ဌာန်နဲ့ ဝင်ကြမှာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မျက်လှည့်သည်သားအဖ သုံးယောက်အဖြစ်နဲ့ ဝင်ကြမှာပေါ့။ ရပ်တန့်၊ လမ်းတကာလှည့်ပြီး ဘမဲက မျက်လှည့်ပြမယ်။ ဘမဲက မျက်လှည့်ပြပြီးရင် သမီးဆီတော်က ကရမယ်။ အဲဒီလို ကတဲ့အခါမှာ သမီးကျန်ပင်သင်က သံလွင်ကိုတီးရမယ်။ ဘမဲက ငုံ့တိုကို နာနာနှက်မယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ တရွေ့ရွေ့သွားပြီး သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို တရွေ့ရွေ့နဲ့ ဝင်မယ်။ အဲဒီလိုဝင်ပြီးတာနဲ့ ဒေသ ဒလန်ကို မွေးမယ်။ အဲဒီဒလန်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ငါတို့ စစ်သူလျှို အလုပ်ကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ကြီး လုပ်ရပေမလျှော့”

ဟု ငမဲက ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ငမဲသည် မျက်လှည့်ပြရာ၌ သိဆိုမည် သိချင်းကို စပ်၏။ ဆီတော်အား အကသင်၏။ ကျန်ပင်သင်နှင့် ၎င်းကမူ မျက်လှည့်ပြကွက်များအတွက် ဇာတ်တိုက်ကြရ၏။

မျက်လှည့်ပြရာတွင် ကျန်ပင်သင်နှင့် ဆီတော် ဝတ်ရမည် အဝတ်အစားများကို ငမဲကိုယ်တိုင် ချုပ်ပေး၏။ ဤသို့နှင့် ၎င်းတို့သုံးဦး သားသည် ဥဿာပဲခူး၌ နေကြစဉ်အတွင်း ရှေ့တွင်လုပ်ဆောင်ရမည့် လုပ်ငန်းအတွက် ကြိုးစားပမ်းစား လေ့ကျင့်ကြကုန်၏။

၅၆ မင်းသိင်္ခ

ထိုသို့ အပြင်းအထန်လေ့ကျင့်ကြသောကြောင့် မိန်းကလေး နှစ်ဦးမှာ လွန်စွာပန်း၍နေပြီဖြစ်၏။

“အလုပ်တစ်ခုဟာ အပိုးသေမှ ကောင်းတယ်။ အဲဒီလို အပိုး သေအောင်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာလည်း အရမ်းလေ့ကျင့်ရမယ်။ အဲဒီလို လေ့ကျင့်ရင် ချွေးတွေလွန်စွာထွက်ပြီး အလွန်ပင်ပန်းတာက လား။ ဒါပေမဲ့ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ချွေးအထွက်နည်းအောင် လုပ် လို့မဖြစ်ဘူး။

ချွေးထွက်များမှ သွေးအထွက်နည်းမှာ။ လေ့ကျင့်မှုနည်းလို့ရှိ ရင် ရန်သူရဲ့လက်ထဲမှာ အသက်တွေ ပေးသွားရမယ်။ ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပိုးသေအောင် လေ့ကျင့်ရမှာပဲ”

ဟု ငမဲကပြောလိုက်လျှင် ကျန်ပင်သင်က . . .

“ဟုတ်ပါတယ် ဘမဲရယ်။ လူရှေ့ သူ့ရှေ့မှာ ပြရမှာဆိုတော့ အလိမ်ပေါ်သွားရင် အားလုံးသိမ်းပြည်း(အရှက်ရခြင်း)ကြမှာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မတို့ အပင်ပန်းခံပြီး လေ့ကျင့်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၅၇

ဘုရင်အနော်ရထာ၏ သူလျှိုသုံးဦးသည် သုဝဏ္ဏအား လုပ် ကြံရန်အတွက် ဥဿာပဲခူး၌ ခိုအောင်းလျက် လေ့ကျင့်အပ်သည်များကို လေ့ကျင့်နေကြလေ၏။ သူတို့၏လေ့ကျင့်မှုများ ပြည့်စုံသောအချိန် ကာလ သည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ (သို့မဟုတ်) မနုဟာဘုရင်၏ ကျဆုံးချိန်သည် မရှေး မနှောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည် တူစွဟုထား။

ကံကြမ္မာကိုဖတ်သောလူဝ

ဆီတော်၊ ကျန်ပင်သင်နှင့် ငမဲကြီးတို့သည် အမြို့မြို့အနယ်နယ် တွင် ရုပ်အမျိုးမျိုးဖျက်ကာ မြေဝါမြေ၏ သတင်းကို နိုင်သမျှစုဆောင်း၍ ထိုသတင်းများအပေါ်တွင် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြပြီးနောက် ခရီးဆက်ခဲ့ကြ လေ၏။ ထိုဆက်ခဲ့သောခရီး၌ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်သည် ကချေ သည် ကလေးများအဖြစ် ရုပ်ဖျက်သရုပ်ဆောင်ထားကြ၏။ ငမဲကြီးကမူ ကချေသည်မိန်းမချောကလေးနှစ်ဦး၏ ဖခင်မုဆိုးဖိုကြီးအဖြစ် သရုပ် ဆောင်ထား၏။ ၎င်းတို့သည် နာရီရှိသမျှ၊ ဝိဇနာရှိသမျှ မြေဝါမြေ၏ မြို့တော်အဝင်တံခါးအနီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ၏။ ၎င်းတို့သည် မြို့ဝင်တံခါး

အနီး အခြေအနေကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ကြီးမားသောညောင်ပင် ကြီးများ၊ ထိုညောင်ပင်ကြီးများအောက်မှ ဈေးဆိုင်တန်းများ၊ ထိုဈေးဆိုင် တန်းများရှေ့မှ မြင်းချည်တိုင်များနှင့် မြင်းများ၊ မြို့တံခါးပေါ်ရှိ ပစ်စင်များ ပေါ်မှ အစောင့်အနေများ၊ မြို့တံခါးတည့်တည့်တွင် ကန့်လန့် ပိတ်၍ ထားသော ရင်းတားခေါ် အုတ်တံတိုင်းမြင့်မြင့်ကြီး၊ ထိုအုတ်တံတိုင်းမြင့် မြင့်ကြီးရှေ့တွင် လူးလာ ခေါက်တံလျှောက်နေသော တံခါးစောင့်ကင်းတို့ များ၊ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် မြင်းခွာရိုက်ပေးနေသော မြင်းခွာဆိုင်များကို တွေ့မြင်သွားကြလေ၏။

မြင်းခွာဆိုင်များအနက် အစွန်ဆုံး မြင်းခွာဆိုင်မှ မြင်းခွာရိုက် သမားသည် ၎င်းတို့သုံးဦးအား တစ်ချက်မျှငဲ့စောင်း၍ ကြည့်လိုက်သည် ကို သုံးဦးစလုံး သတိပြုမိသွား၏။ ထို့ကြောင့် ကျန်ပင်သင်က...

“ဘမဲရေ၊ မြင်းခွာသမားက ကျွန်တော်မတို့ကို လှမ်းကြည့်နေ တယ်။ သူ့ဆိုင်ကလည်း အစွန်ဆုံးမှာ။ ဆိုင်ဆောက်ထားပုံက လည်း သူတစ်ပါးဆောက်ထားတာနဲ့ မတူဘူး။ သူ့ဆိုင်က မြင်း ဇောင်းနဲ့တူတယ်။ အထဲမှာလည်း မန်ကျည်းစေ့ရောင် မြင်း တစ်ကောင်ရှိနေတယ်။ မြင်းရဲ့ အဆက်အပေါက်ကလည်း ခြေ မြန်တော်တွေစီးတဲ့မြင်းရဲ့ အဆက်အပေါက်မျိုး။ ပြီးတော့ မြင်းဇောင်းရဲ့ထရံမှာချိတ်ထားတဲ့ ဓားလွတ်ကိုလည်း ကြည့်ပါ ဦး။ အသွားတိုတယ်။ ငြက်ကားတယ်။ ပြီးတော့ ဓားပုံပါးတယ်။

အနီးကပ်တိုက်ခိုက်လေ့ရှိတဲ့လူတွေ ကိုင်တဲ့စားလွတ်မျိုး။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ဒီမြင်းခွာရိုက်သမားဟာ မြို့တံခါးလုံခြုံရေးအတွက်
ချထားတဲ့ တပ်အပြင် လူမသိအောင် မိုးထားတဲ့ လျှို့ဝှက်လုံခြုံ
ရေး တပ်ပိုး က ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ငမဲကြီးက . . .

“ထင်တိုင်းလည်း မဆိုနဲ့။ ဝင်တိုင်းလည်းမမျှနဲ့ မယ်မင်း။ လူရဲ့
အရိပ်ကိုမြင်ရုံနဲ့ မဆိုနဲ့ဦး။ သူရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအခြေကို ကြည့်ရဦး
မယ်။ အရိပ်ရော၊ အခြေပါ ပြည့်စုံမှပြောတာ ကောင်းတယ်”
ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျန်ပင်သင်သည် ဆီတော်ကို တံတောင်နှင့် တွတ်
လိုက်ပြီးနောက် ညောင်ပင်အောက်ကို မေးငေါပြလိုက်လေ၏။ ညောင်ပင်
အောက်တွင်ရှိသော အုတ်ခုံပေါ်တွင် ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်လူတစ်ယောက် သင်ပုန်း
ပြားကိုကိုင်ကာ တတောက်တောက်ရေးခြစ်ရင်း ၎င်း၏ရှေ့မှ မိန်းမငယ်
တစ်ဦးကို စကားပြောနေလေ၏။ ညောင်ပင်တွင်လည်း ပိတ်စတစ်ခု
ချိတ်ထား၏။ ပိတ်စပေါ်တွင် လှပသောခရုခွံများဖြင့် စာလုံးဖော်ထား
သည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆီတော်က ကျန်ပင်သင်အား . . .

“အဲဒါဘာလဲ မိကျန်”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဟိုမှာ ခရုခွံတွေနဲ့ မွန်လို စာတန်းဖော်ထားတာ မတွေ့ဘူး
လား။ အဲဒါ ဖတ်ကြည့်ပေါ့!”

ဟု ကျန်ပင်သင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ငါက ညဲလောက် မွန်စာမှမတတ်တာပဲ”

ဟု ဆီတော်က ပြန်၍ပြောလျှင် ကျန်ပင်သင်က . . .

“ဆီတော်ကတော့ အချင်းချင်းလည်း မချန်ဘူး။ လိမ်တော့တာ
ပဲ။ သူလျှိုသင်တန်းတက်တုန်းက ညဲလည်းမွန်စာသင်ခဲ့ရတယ်
မဟုတ်လား သဘောက်မရဲ့”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လျှင် ဆီတော်က . . .

“ဟုတ်ပါတယ် သတိမရယ်။ ငါက ကျီစားတာပါ။ ခရုခွံနဲ့ စာ
ဖော်ထားတာ ငါလည်းသိပါတယ်။

“ကြမ္မာဖတ်သောလူကြီးတဲ့”

ဟု ဆီတော်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်
သင်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လွန်စွာချစ်ခင်ကြသော သူလျှိုမယ်ကလေး
များ ဖြစ်၏။ တစ်ဦးကို တစ်ဦးလွန်စွာချစ်ခင်ကြသည့်အလျောက်
တစ်ဦးက တစ်ဦးကို ‘သဘောက်’ဟုခေါ်၏။ သဘောက်ဆိုသည်
မှာ ကျွန်ကမွေးသောသူဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ကျန်တစ်ဦးကလည်း
သတိဟု ပြန်၍ခေါ်၏။ သတိ ဆိုသည်မှာ ကျွန်ကမွေးသောသူကို
ဆိုလို၏။

၆၂ မင်းသိင်္ခ

ကျန်ပင်သင်သည် ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှ ကြမ္မာဖတ်လူဝဲကြီးကို ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက်...

“ဘမဲ့... ညောင်ပင်အောက်က ကြမ္မာဖတ်လူဝဲကြီးကို ကြည့်ပါဦး။ သူ့ရှေ့က မိန်းမကို ဘာတွေများ ကြမ္မာဖတ်ပေးနေလည်း မသိပါဘူး။ ဟိုမိန်းမကတော့ ချုံးပွဲကြီးချပြီး ငိုပွဲကြီးဆင်နေပြီ” ဟု လှမ်း၍ပြောလိုက်ရာ ငမဲက...

“အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ ကြမ္မာဖတ်တဲ့ဆရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သူတို့ကတော့ ယုံကြလေရဲ့။ သူ နောက်နှစ်ကို ဘာဖြစ်မယ်၊ ဘယ်တော့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမယ်၊ မိန်းမများကို ဆိုရင်လည်း ဘယ်တော့ လင်ကောင်းသားကောင်းရမယ်၊ လင်ကောင်းသားကောင်း မရဘူး၊ လင်မဲ့၊ လင်နာ၊ လင်အို၊ လင်မင်းနဲ့ ညားမယ်၊ အတိတ်ဘဝက သူများလင်မယားကွဲအောင် လုပ်ထားတဲ့ အတွက် ယခုဘဝမှာ မိမိလင်နဲ့ ကောင်းစွာ မပေါင်းရဘူး၊ လင်နဲ့ပေါင်းရမယ့် ညတိုင်းမှာ သူ့လင် ဝက်ရှူးပြန်လိမ့်မယ်။ အဲဒါအပြင် ယခုဘဝမှာ သူများလင်မယားကွဲအောင်လုပ်တဲ့ အတွက် နောင်ဘဝမှာ ဒီမိန်းမဟာ လကွယ်ညမှာ ယူဇနာ တစ်ရာခန့်ကို တစ်ကိုယ်တည်း ပင်ပန်းခက်ခဲစွာ လင်ရှာထွက်ရမယ်။ ခရီးဆုံးရောက်တဲ့အခါမှာ သူ့ရမယ့်လင်ဟာ လင်အို၊ လင်မင်း၊ လင်နဲ့၊ လင်ဖျင်းဟာ သစ်ငုတ်တိုပေါ်မှာ မျောက်ကဲ့

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၆၃

သို့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေတာကို တွေ့ရမယ်။ အဲဒီ လင်အို၊ လင်မင်းကိုတောင် လွယ်လွယ်ကူကူမရရှာဘဲ သူ အခြားသော အရပ်သုံး မျက်နှာကလာတဲ့ လင်ငယ်သုံးယောက်နဲ့ သူ့နိုင်ငံနိုင် သတ်ပုတ်ပြီးမှ အဲဒီလင်အို၊ လင်မင်းကို ရရှာလိမ့်မယ်တဲ့။ ပြီးတော့ အဲဒီလိုဒုက္ခတွေမဖြစ်ရအောင် ကြမ္မာဖတ် ဆရာက ချေပပေးလို့ရတယ်တဲ့။ အဲဒီလို ချေပတာကို သျှန်တီလို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ အဲဒီလို သျှန်တီပြုပေးတဲ့အတွက် ကြမ္မာဖတ်ဆရာကို အသပြာ ပူဇော်ရတယ်တဲ့”

“ညောင်ပင်အောက်က ကြမ္မာဖတ်ဆရာရဲ့ ပုံပန်းဟာလည်း မသတိမို့ ကောင်းလိုက်တာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆီတော်က...

“အဘမဲ့ကလည်း ဘောက်မဲ့ကြောင့် သူတစ်ပါးကို ဖင်ဖျည်းပြောဆိုနေရတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဖင်ဖျည်းဆိုသည်မှာ အချည်းနှီး၊ အလဟဿ ပြောဆိုခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ဘမဲ့က...

“ငါ့စကားက ဖင်ဖျည်းလား၊ ‘တင်ကျည်းလား’ ဆိုတာ နောင်ကာလမှာ သိလိမ့်မယ်”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ တင်ကျည်းဆိုသည်မှာ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ပြုလုပ်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ ထိုအခါ ကျန်ပင်သင်က...

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်မကတော့ အဲဒီကြမ္မာဖတ် ဆရာရှေ့
သွားထိုင်ပြီး နောင်လာမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ကြမ္မာ ဘယ်လိုဆိုတာ
အဲဒီကြမ္မာဖတ် လူဝကို ဖတ်ခိုင်းချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆီတော်က. . .

“သဘောကမ နင်က ငါထက် အကြံဦးလေစွ။ ငါလည်း ငါ့ကြမ္မာ
ကို သိချင်တာပေါ့။ လာပါ တို့သွားမေးကြရအောင်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငမဲကလည်း သင်းတုံနှစ်ဦးကို
အလိုလိုက်ရှာ၏။

“ကဲပါ. . ကဲပါ. . ပါလာတဲ့ ငွေကြေးအသပြာလေး ကုန်ချင်ရင်
ကုန်ပါစေ။ လူဝကို သွားပြီးပူဇော်ကြ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

သူလှိုမယ်နှစ်ဦးသည် ကြမ္မာဖတ်ဆရာကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်
၏။ ကြမ္မာဖတ်ဆရာရှေ့မှ မိန်းမသည် အသပြာအချို့ကို ပူဇော်၍ ကြမ္မာ
ဖတ်ဆရာရှေ့မှ ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ သူလှိုမယ်နှစ်ဦးသည်
ကြမ္မာဖတ်ဆရာရှေ့သို့ သွားကြလေ၏။ ငမဲလည်း နောက်မှလိုက်သွားရ
လေ၏။

ကျန်ပင်သင်က ရှေးဦးစွာ ကြမ္မာဖတ်ဆရာကို ဟောခိုင်းလေ
၏။ ကြမ္မာဖတ်ဆရာက ကျန်ပင်သင်အား. . .

“ဘယ်အရပ်ဘက်က လာတာတုံး”

ဟု မေးလိုက်၏။ ကျန်ပင်သင်က ‘ဒလ’ ဘက်က လာကြောင်း၊
ကချေသည်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ငမဲကလည်း
သူသည် မိန်းကလေးနှစ်ဦး၏ ဖခင်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိန်းကလေးနှစ်ဦးမှာ
ကချေသည်များဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်မှာမူ ဝံ့တုံနှင့် သံလွင်ကို နှက်ရသည်
ဖြစ်ကြောင်း ဝင်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကြမ္မာဖတ်ဆရာက ပြုံးလိုက်
လေ၏။ ထိုသို့ပြုံးပြီးနောက်. . .

“ဒလမြေက မြေညို မြေပြာဖြစ်တယ်။ နွေအခါမှာ ဖုန်ထရင်
လည်း အညိုအပြာတွေပဲ ကဟတ်တယ်။ မန္တိလာက မြေက
တော့ မြေနီမျိုး ဖြစ်တယ်။ နွေအခါမှာ ဖုန်ထရင်လည်း မြေနီ
ဖုန်တွေပဲ ထတာပေါ့။ အဘိုးကြီးလွယ်ထားတဲ့ ဝံ့တုံရဲ့ ကြီးကြား
ထဲမှာ ညပ်နေတဲ့ ဖုန်တွေဟာ အနီရောင်တွေ ဖြစ်နေတယ်။
ဒါကြောင့် ဒလကလာတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီသူငယ်မဟာ
သူ့ကိုယ်သူ ကချေသည်လုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးတာပါလို့ ပြော
ဟယ်။ ကချေသည်ဟာ ခြေမျက်စိနားမှာ ခြူးကလေးတွေပါတဲ့
ကြိုးကို ချည်နှောင်ပြီး တချင်ချင်နဲ့ ကရတာဆိုတော့ ခြူးနဲ့ထိ
ပြီး ခြေမျက်စိနားမှာ အသားမာလေးတွေတက်နေလေ့ ရှိ
တယ်။ ဒီသူငယ်မရဲ့ ခြေမျက်စိ အသားမာမရှိဘူး။ အဲဒီတော့
ကချေသည်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒီသူငယ်မရဲ့
နဖူးမှာပါတဲ့ အရေးတစ်ခုဟာ လင်ရဲပြီးရင် ကလေး

၆၆ မင်းသိင်္ခ

တစ်ယောက်နဲ့ ကွဲရလိမ့်မယ်လို့ တွေ့ရတယ်။ ဒူးကို နည်းနည်း ပြပါဦး”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျန်ပင်သင်က သူ၏ဒူးကို လှန်ပြ၏။ ထိုအခါ ကြမ္မာဖတ် ဆရာလူဝက...

“ဒူးရေးမှာ တစ်နယ်သားနဲ့ စုံဖက်ရမယ်လို့ ပြနေတယ်။ နောက် အရေးဝိုင်းငယ်တစ်ခု ပါတယ်။ အဲဒီအဝိုင်းကို ပါသာလို့ခေါ် တယ်။ မဇ္ဈိမစကားပဲ။ မိသားစုတစ်ခုလုံး သူတော်ကောင်း အဖြစ်ကို ခံယူမယ်လို့ ဖော်ပြတယ်။ သူငယ်မရော၊ သူငယ်မရဲ့ ခင်ပွန်းရော၊ သူငယ်မရဲ့ သားသမီးရော အားလုံး သူတော် ကောင်းအဖြစ်ကို ခံယူသွားမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျန်ပင်သင်အလှည့် ပြီးသောအခါ၌ ဆီတော်က မေးပြန်၏။

ကြမ္မာဖတ်လူဝသည် ဆီတော်အား ဒူးရေးကိုမကြည့်၊ နဖူးအရေးနှင့်ပင်

“ဒီသူငယ်မ ယောက်ျားမရနိုင်ဘူး။ သူတော်ကောင်းဖြစ်သွားမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဆီတော်ပြီးသောအခါ၌ ငမဲကပါ သူလည်းသိချင်သည်ဟု ဆို ၏။ ထို့ကြောင့် ကြမ္မာဖတ်ဆရာအား မေးပြန်၏။ ကြမ္မာဖတ်ဆရာက ငမဲအား နဖူးရေးကိုကြည့်၍...

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၆၇

“နောက်ဆုံးမှာ သူတော်ကောင်း ဖြစ်သွားမှာပဲ”

ဟု ပြောလျှင် ငမဲက...

“သူတစ်ပါးလက်ချက်နဲ့ မသေနိုင်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကြမ္မာဖတ်ဆရာ လူဝက...

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သတ်စရာရှိရင် သင်ကပဲ သတ်မယ်။ သူ တစ်ပါးက သင့်ကို မသတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ငမဲသည် တဟားဟားရယ်လေ၏။

ထို့နောက် သုံးဦးအတွက် ကျသင့်သောငွေကြေးအသပြာများကို ပေး၍ မြို့တွင်းသို့ ဝင်၍ သွားကြလေတော့သတည်း။

မဟာမင်းလေးကို ငါမသတ်ပါရစေနဲ့

ဆီတော်၊ ကျန်ပင်သင်နှင့် ငမဲတို့သည် မြို့တွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားပြီးနောက် ဇရပ်တစ်လုံးတွင် အိပ်စက်ကြလေ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်ဆိုသလို လှည့်လည်၍ ကပြကစေ့ကြေး အသပြာများတောင်းကြလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ၎င်းတို့သည် ကမူ မြင့်မြင့်ကလေးပေါ်တွင် ဆောက်ထားသော လှပခန့်ညားသည့် အိမ်တစ်ဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်သွား၏။ ငမဲသည် ထိုအိမ်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ထိုအိမ်၌ ယောက်ျားသားများချည်းတွေ့ရ၏။ ထိုအိမ်၌ မိန်းမဟူ၍ အရိပ်အခြေမျှပင် မတွေ့ရပေ။

ငမဲသည် သံလွင်ကို တချွင်းချွင်းခေါက်လိုက်၏။ ထို သံလွင်သံနှင့်ညှိ၍ ထွက်လာသော ကျန်ပင်သင်၏ သံချင်းဆိုသံသည် နွတ်နွတ်ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှတော့၏။ ထို့နောက် ကျန်ပင်သင်သည် အဝတ်ချောင်းကလေးများ ကွေးညွတ်၍က၏။ ပြီးလျှင် လက်မော်စုံလေးများ ချည်း လှုပ်ရှား၍ က၏။ ထို့နောက် ဇက်ကလေးကို အခွေအယှက်များ ခြစ်မိ၍ က၏။ ထိုအကပြီးနောက် မျက်လုံးကလေးတွေချည်း ခြစ်ချည်းချင်းခေါ်၏။ များမကြာမီ၌ပင် လမ်းသွားလမ်းလာတို့သည် ကျန်ပင်သင်ကသည်ကို ကြည့်ရှုရန် ဝိုင်းအုံလာကြ၏။ ထို့နောက် ထောင့်ကမူလေးပေါ်သို့ အိမ်အထက်ခန်းဆီမှ ပြတင်းတံခါးပွင့်လာ၏။ ထိုပြတင်းတွင် အသက်သုံးဆယ်အရွယ် မပြည့်တတ်သေးသော ခန့်ညားသည့် လူငယ်တစ်ယောက်သည် ရပ်လျက်သားရှိ၏။ ထိုလူငယ်သည် ကျန်ပင်သင်ကသည်ကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေ၏။ ထိုသို့ကြည့်နေကာမပင် ငမဲသည် သံလွင်နှင့် စည်းတို့ကို ဆက်မထိုးတော့ဘဲ အကကို ရပ်ပစ်ခိုင်းလိုက်၏။ ထိုသို့ရပ်ပစ်ခိုင်းပြီးနောက် သူသည် အနီးရှိ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို ကောက်ယူကာ လက်ထဲတွင် ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် သစ်ကိုင်းခြောက်မှ သစ်ရွက်စိမ်းများ ထွက်လာ၏။ ကြည့်နေသော ပရိသတ်သည် လက်ခုပ်ပြဘာပေးကြလေ၏။ နောက်တစ်ခါ ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် အပွင့်မျှအပွင့်မျှလာပြန်၏။ သစ်ကိုင်းမှာ သရက်ကိုင်းဖြစ်၏။ ထွက်လာသော သရက်များမှာလည်း သရက်ရွက်များဖြစ်၏။ ပွင့်လာသော အပွင့်များမှာလည်း သရက်ပွင့်များဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

၇၀ မင်းသိန်း

ထို့နောက် ငမဲသည် သစ်ကိုင်းကို ထပ်မံ၍ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြန်၏။ ထိုသစ်ကိုင်းခြောက်၌ သရက်သီးများသီး၍ လာလေတော့၏။ သရက်သီးသုံးလုံးကို ခူးလိုက်၏။ တစ်လုံးကို ကျန်ပင်သင်နှင့် ဆီတော်သို့ ပစ်ပေးလိုက်၏။ တစ်လုံးကို ပရိသတ်ဘက်သို့ ပစ်ပေးလိုက်၏။ ကျန်တစ်လုံးကို ကိုက်စားလိုက်၏။ ပရိသတ်များသည် လက်ခုပ်ဩဘာတီး၍ အားပေးကြ၏။ ထို့နောက် ငမဲသည် သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ အသီးအပွင့် အရွက်များအားလုံးပျောက်သွားကြ၏။ ထို့နောက် ငမဲသည် သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ထပ်မံဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ လက်ထဲတွင်ရှိသော သစ်ကိုင်းခြောက်သည် လင်းမြွေတစ်ကောင် ဖြစ်သွားလေ၏။ ပရိသတ်သည် အော်ဟစ်၍ ဩဘာပေးကြ၏။ ငမဲသည် လင်းမြွေ၏အမြီးကို ကိုင်၍ ယမ်းပြန်၏။ ထိုအခါ လင်းမြွေသည် လင်းမြွေမဟုတ်တော့ဘဲ ကြိုးတစ်ချောင်းဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် ထိုကြိုးကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ နံရံတစ်ခုဖြစ်သွား၏။ ထိုသို့ နံရံတစ်ခုဖြစ်သွားလျှင် ငမဲသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို မှတ်လေတော့၏။ ထိုသီချင်းမှာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ နိုင်ငံတော်သီချင်းဖြစ်၏။ ပရိသတ်သည် ထိုသီချင်းကို အရိုအသေပြုသောအားဖြင့် ငြိမ်၍ နေကြလေ၏။ သီချင်းပြီးသွားသောအခါမှ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ပြန်၍ ဖြစ်လာ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ပရိသတ်သည် အိမ်ဘက်ဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့်ကာ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားပြန်၏။

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၇၁

“တပ်မှူးလေး လာနေပြီ။ တပ်မှူးလေး လာနေပြီ”
ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။ စောစောက ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်နေသော လူငယ်ဖြစ်ကြောင်း ငမဲ သတိပြုမိသွား၏။ ထိုတပ်မှူးလေးဆိုသည် ငမဲ၏ မျက်နှာကို စူးရဲသောမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“အဘရဲ့ ပဉ္စလက်ပညာ သိပ်ပြီးကောင်းတယ်။ အဘရဲ့ ဒူးမနာသမီး ကတဲ့ အကကလည်း သိပ်ပြီးကောင်းတယ်။ ဟိုမှာ အဘကိုယ်စား၏ သံလွင်တီးတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ လက်သံကလည်း သိပ်ပြီးကောင်းတာပဲ။ အဘတို့သုံးယောက်ကို ဆုချချင်လို့၊ ဒီမြို့မှာက တစ်တိုင်း တစ်ပြည်ကလူဆိုရင် နည်းနည်း ဂရုစိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် အဘတို့သား အဖသုံးယောက်စလုံးကို ပြောချင်တာက သွားချင်တာကို သွားလို့ရတယ်။ နေချင်တဲ့ နေရာမှာတော့ နေခွင့်မရှိဘူး။ အဘတို့ သားအဖနေဖို့ ဒီမြို့ရဲ့ မြောက်ဖျားမှာ နေရာပေးမယ်။ အဲဒီမှာ သစ်ဝါးလည်းပေးမယ်။ အိမ်ဆောက်ပြီး နေရမယ်။ အဲဒီလို မနေနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ အခုပဲ ဒီမြို့က ထွက်သွားပါ။ ကျုပ်ဟာ ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ အထူးလုံခြုံရေး တပ်မှူးဖြစ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆီတော်၊ ကျန်ပင်သင်နှင့် ငမဲသည် တပ်မှူးလေးကို ရိုသေစွာ ဦးညွှတ်လိုက်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ငမဲက . . .

www.burmeseclassic.com

၇၂ မင်းသိင်္ခ

“ကျုပ်ဟာ မုဆိုးဖိုအဘိုးအို တစ်ယောက်ပါ။ ပရိယေသနာ ဝမ်းစာအတွက် သမီးပျိုလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ကလို့ က၊ ဆိုလို့ ဆို၊ တီးလို့ တီး၊ မှုတ်လို့မှုတ်၊ ပဉ္စလက်ပြလိုပြနဲ့ အသက်မွေးရပါတယ်။ အခုလို တပ်မှူးလေးက နေရာရ ထိုင်စရာပေးတော့ သမီးပျိုတွေအတွက် ကျုပ်ဖြင့် ရင်အေးရလေရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား တပ်မှူးလေး၏ အစီအစဉ်ဖြင့် မြို့၏ မြောက်ဖျားဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် နေရာထိုင်ခင်း စီမံပေးလိုက်လေတော့၏။ ၎င်းတို့သုံးဦးသည် တပ်မှူးလေးစီစဉ်ပေးသော နေရာ၌ စတင်နေထိုင်ကြပြီဖြစ်၏။ ထိုသို့ နေထိုင်ပြီး နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် တပ်မှူးကလေးကိုယ်တိုင် ရောက်လာ၏။ ပြီးလျှင် . . .

“အဘနဲ့ မယ်မင်းတို့။ ဘာများ လိုကြသေးလဲ”

ဟု လာ၍ မေးလေ၏။ ထိုအခါ ငမဲက . . .

“တပ်မှူးလေးရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် နေရေးထိုင်ရေးတော့ အဆင်ပြေသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာက ရေနည်းနည်းရှားတယ်။ ရေတွင်း တူးခွင့်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ရေတွင်းလေးတစ်တွင်း လောက် တူးချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တပ်မှူးကလေးက . . .

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၇၃

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့။ နက်ဖြန် လာပြီး တူးပေးပါမယ်။ ကျုပ် ပိသုကာတပ်ရင်းကို အကြောင်းကြားထားတယ်။ အဲဒီမှာ ရေကြော နားလည်သူတစ်ယောက် ပါလာမယ်။ သူဟာ ပိသုကာ တပ်ခွဲရဲ့ တပ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ပဲ။ ရေကြောနားလည်သလို လူကြောနည်းနည်းမာတယ်။ သူ့အကြောကိုကြည့်ပြီး ဆက်ဆံပေါ့။ ရေတွင်းကောင်းကောင်းတစ်တွင်း ရပါလိမ့်မယ်။ နောက်လည်း လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါ”

ဟု ဆိုကာ တပ်မှူးလေးသည် ပြန်သွားလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် တပ်မှူးလေးပြောသည့်အတိုင်း မွန်စစ်သည်တော်များ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ငမဲတို့အသုံးပြုရန် ရေတွင်း တစ်တွင်းကို တူးပေးကြလေ၏။ ၎င်းတို့ကို အုပ်ချုပ်သော ပိသုကာတပ်ခွဲမှူးလည်း ပါလာ၏။ ရေကြောကို ကောင်းစွာ နားလည်သော်လည်း သူ၏ မျက်နှာကြောမှာ မာကျောလှဟော့၏။

သို့ရာတွင် ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်၏ ဆက်ဆံရေးကောင်းမှုကြောင့် ထိုသူ၏မျက်နှာကြောသည် ပျော့ပျောင်း၍လာသည်ဖြစ်ရာ ရေကြောကိုလည်း စောစီးစွာ တူးမိလေတော့၏။

ထို့နောက် ဖုင်းရေတူးသောတပ်ဖွဲ့ ပြန်သွားကြ၏။ ထိုညက ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ကြက်တစ်ကောင်ကို ချက်၍စားကြ၏။ ထိုသို့ စားသောက်ပြီးနောက် သုံးဦးသား နှီးနှောတိုင်ပင်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ငမဲက . . .

၇၄ မင်းသိင်္ခ

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မနုဟာဘုရင်ရဲ့ တပ်မှူးလေးကိုတော့ အမြဲ အပိုင် ကိုယ့်ဘက်ပါနေအောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရမှာပဲ။ အဲဒီလို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတဲ့ကိစ္စမှာလည်း မယ်မင်းတို့နှစ်ယောက် အနက် တစ်ယောက်က တာဝန်ယူရမှာပဲ။ အကောင်းဆုံးနည်းကတော့ သူဟာ ယောက်ျားဖြစ်တယ်။ သူ့ကို လင်သားအဖြစ် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ မယ်မင်းတို့ဟာ စစ်တာဝန်နဲ့လာတဲ့ သူလျှိုမယ်တွေဆိုတာလည်း မမေ့ကြနဲ့။ အဲဒီတော့ တပ်မှူးလေးကို ဘယ်သူစည်းရုံးရမယ် ဆိုတာ တရားသဖြင့် ဖြစ်အောင် မယ်မင်းတို့နှစ်ယောက် မဲနှိုက်ကြ။ မဲပေါက်တဲ့လူ အဲဒီ တာဝန်ယူ”

ဟု ဆိုကာ ငမဲသည် နီးစကို မဲပြုလုပ်၍ မဲနှိုက်ခိုင်းရာ ကျန်ပင်သင်သည် မဲပေါက်လေတော့၏။

“သမီး ကျန်ပင်သင်။ တပ်မှူးကလေးကို နှင်မိန်းမတို့တတ်အပ်တဲ့ အတတ်နဲ့ သူ့ကိုပြားယောင်း။ ပထမဆုံး မှာချင်တာက သူ့ကို မချစ်နဲ့။ ဒုတိယ မှာချင်တာက သူ့ကိုမချစ်နဲ့။ တတိယ မှာချင်တာကလည်း သူ့ကို မချစ်နဲ့။ ချစ်လိုက်ရင် အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်သွားမယ်။ အခု ညဲလုပ်နေတာ အိမ်ထောင်ရေးမဟုတ်ဘူး။ စစ်ရေး။ ဒီတာဝန်ဟာ ငါပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ တမ္ပဒီပရဲ့ အရှင်သခင် ဘုရင်နော်ရထာ ပေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ တမ္ပဒီပ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၇၅

ပြည်သူတွေကပေးတဲ့တာဝန်။ အဲဒါကို မကျေပွန်ရင် ခါးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ဓားနဲ့ ကိုယ့်ရင်ကိုထိုးပြီး သေတာဟာ မြတ်တယ်။ ငါမသတ်ပါရစေနဲ့ မယ်မင်းလေးရယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျန်ပင်သင်က လက်ရုံးကိုဆန့်တန်း၍ . . .

“အနာဂတ် တမ္ပဒီပနိုင်ငံတော်ရဲ့ ကောင်းစားရေးဟာ ငါ့ တာဝန်၊ အနာဂတ်တမ္ပဒီပတစ်မျိုးသားလုံး လုံခြုံရေးဟာ ငါ့တာဝန်၊ အနာဂတ်တမ္ပဒီပ တစ်မျိုးသားလုံး ဖွံ့ဖြိုးရေးဟာ ငါ့တာဝန်”

ဟု ကြွေး ကြော်လိုက်လေတော့သတည်း။

□□□□□□□□

ရင်ခုန်သံ

ထိုနေ့က ဈေးနားတွင် ငမဲ၊ ကျန်ပင်သင်နှင့် ဆီတော်တို့သည် ဈေးသွား ဈေးပြန်များအားကပြ၍ အသပြာတောင်း နေကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ တပ်မှူးလေးသည် မြင်းကိုခွာလေးဘက်ချစီး၍ မလှမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်သွား၏။ ကျန်ပင်သင်တို့ 'က' နေကြောင်းသိလျှင် လည်တိုင်ကိုလှည့်၍ ကြည့်ရမည့်အစား စိန်ပေး၍မရသော ယောက်ျားကောင်းတို့၏ ကုန်ကြွေး၍ လည်တိုင်ကိုမလှည့်ဘဲ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်ကိုသာ ထောင့်သို့ မသိမသာ ရွှေ့လိုက်၏။ သူလျှိုမလေး ကျန်ပင်သင်သည် လက်ကိုကောက်၍ က၊နေရာမှ မျက်နှာရှေ့တွင် လက်ကို ကကွက်တင်ခဲ့ဖြင့် ကွယ်လိုက်ရင်း တပ်မှူးလေးကိုလှမ်း၍ ကြည့်ရန်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ရွှေပေး၍မရသော မိန်းမတို့ကုန်ကြွေးကို ဝဲ၍ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ ကကွက်ဖြင့် လှည့်ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်နှာဝန်းကလေးကို ဇက်ခနဲ တပ်မှူးလေးဘက်သို့ ရွှေ့လိုက်၏။ အကြည့်ချင်း ဆုံလှဆုံခင် ဖြစ်သွား၏။ အမှန်အတိုင်း ဆိုရပါမူ အကြည့်ချင်းမဆုံခဲ့။ ဆို့သော် နှလုံးသားခုန်သံချင်းသာ ဆုံသွားကြ၏။

တပ်မှူးလေးသည် သတိဝင်လာ၏။ သူသည် နှလုံးခုန်နေကြောင်း သိရ၏။ ထိုသို့သိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ နှလုံးခုန်သံ၏တွင် သံသယများထည့်လိုက်၏။ ကျန်ပင်သင်လည်း သူ၏နှလုံးခုန်သံကို ကျပြန်၍ကြားသွား၏။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ၏နှလုံးခုန်သံထဲတွင် တမ္မဒီပနီနှင့်တော်၏ သမိုင်းပေးတာဝန်များကို ထည့်ပစ်လိုက်၏။

ကိုကြောင့် တပ်မှူးလေး၏ နှလုံးခုန်သံ စည်းချက်တိုင်းတွင် 'သံသယ... သံသယ' ဟူ၍ ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ကျန်ပင်သင်၏ နှလုံးခုန်သံ စည်းချက်တိုင်းတွင်လည်း 'သမိုင်းပေးတာဝန်၊ သမိုင်းပေး တာဝန်' ဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ကျန်ပင်သင်သည် ရွှေပေး၍မရသော သူ၏ကုန်ကြွေးကို သမိုင်းပေးတာဝန်အတွက် လွှတ်ချပစ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာကို တပ်မှူးလေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် ကော့စင်းနေသော မျက်တောင်များဖြင့် တပ်မှူးလေး၏ အသည်းနှလုံးကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၏။ ကျန်ပင်သင်၏ ကော့စင်းသောမျက်တောင်ကြီးများသည် တပ်မှူးလေး၏ အသည်းနှလုံးကို ရိုက်ပုတ်ကစားနေ၏။

တပ်မှူးလေး၏ သတိများသည် နံနဲသွား၏။ ဆောက်တည်ထားသော စိန်နှင့်တူသော ယောက်ျားကောင်း၏ ကြွေများသည်လည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်သွား၏။ သံသယစိတ်များသည် ခနော်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူ့သတိရလာသောအခါ၌ သူသည် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကျန်ပင်သင်၏ မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။ သူသည် မျက်နှာကို လွှဲပစ်လိုက်၏။ သို့သော် သူ၏မျက်နှာသည် သူ၏ အမိန့်ကို မနာခံဘဲ ရှိနေ၏။ သူသည် စပါးကြီးမြွေ အညှို့ခံထားရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ အမှန်စစ်စစ် ကျန်ပင်သင်သည် စပါးကြီးမြွေထက် ကြောက်စရာကောင်းသည်ကို တပ်မှူးလေးအနေနှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရိပ်စားမိ။

ကျန်ပင်သင်သည် ကနေရာမှ တပ်မှူးလေးရှိရာသို့ ပြေးထွက်သွားပြီးလျှင် တပ်မှူးလေးအား မဝံ့မရဲ အမူအရာဖြင့် . . .

“ကျေးဇူးရှင် တပ်မှူးလေး။ ကျွန်တော်မတို့အိမ်ကို လာခဲ့ပါဦးလို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

ဟု ကရုဏာသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“မယ်မင်းကျန်ပင်သင်က ကျုပ် လာရင် တံခါးဖွင့်ပြီး ကြိုမယ်တဲ့လား”

ဟု တပ်မှူးလေးက မခွဲတရို့ မျက်နှာနှင့် မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်မတို့ အိမ်မှာ တံခါးမရှိပါဘူး။ ဖွင့်စရာရှိရင် ကျွန်တော်မရဲ့ ရင်ကိုဖွင့်ပြီး အသင့်ကြိုနေပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် တပ်မှူးလေး၏ မျက်နှာသည် ဝင်းပသွား၏။ ထိုအခါ တပ်မှူးလေးက . . .

“အသီးကတော့ လှပါရဲ့။ ပင်စည်အခေါက်ကြီးက မာကျောကျောနဲ့ဆိုတော့ အဲဒီအသီးနားကို မကပ်ဝံ့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီမာကျောကျောနဲ့ ပင်စည်အခေါက်ကြီးကို အသီးဟာ တစ်နေ့နေ့မှာ စွန့်ပြီးသွားရတာပဲ မဟုတ်လား။ မာကျောကျောနဲ့ ပင်စည်အခေါက်ကြီးမှာ အသီးတွယ်ကပ်မနေပါဘူး။ ချူမယ့်သူလာရင် အသီးဟာ ပင်စည်အခေါက်ကြီးကို စွန့်သွားမြဲပါ။ ကျွန်တော်မတို့ရဲ့ ဖခင်ဟာ မာကျောကျော ပင်စည်ခေါက်ကြီးနဲ့ တူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိပါတယ်။ တပ်မှူးကလေးကိုလည်း အလွန်ကြောက်ရွံ့ ရှိသေးပါတယ်”

ဟု ကျန်ပင်သင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“လာပြီဆိုကြပါစို့ ကျန်ပင်သင်။ ကျုပ်ကို ဘာနဲ့များ ဧည့်ခံမှာတဲ့”

ဟု တပ်မှူးလေးက မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်မတို့ ဒလသူတွေဟာ ငါးဖားမ ငါးပိကောင်ကို မန်ကျည်းမှည့်နဲ့ ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်လေးချက်တဲ့နေရာမှာ တခြားအရပ်သူတွေနဲ့ ကြေးကြောပေးပြီး ပြိုင်ဝံ့ပါတယ်”

ဟု ကျန်ပင်သင်က ပြောလိုက်လေရာ တပ်မှူးလေးက . . .

၈၂. မင်းသိင်္ခ

“ပြောရမှာလည်း အားနာတယ်။ ကျုပ်က ငါးဖားမ ငါးပိကောင် မကြိုက်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်မတို့ ဒလသူတွေဟာ ဖားကလေးတွေကို ငရုတ်သီးနဲ့ ခြောက်ခြောက်ကြွပ်ကြွပ်လေး ဆီပူတိုက်တဲ့ နေရာမှာ တခြားအရပ်သူတွေနဲ့ မျက်နှာအိုးမည်းတို့ကြေးပြိုင်ပြီးချက်ဝံပါတယ်”

ဟု ကျန်ပင်သင်က ပြောလိုက်လျှင် တပ်မှူးလေးက...

“ကျုပ်က ဖားမကြိုက်ဘူး မယ်မင်း”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ငါးပတ်သားကို ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ မွှေမယ်။ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်နုလေးတွေကို ဟင်းချိုချက်မယ်”

ဟု ကျန်ပင်သင်က ပြောလိုက်ပြန်ရာ တပ်မှူးလေးက...

“ကျုပ် ငါးပတ်သားမကြိုက်ဘူး”

ဟု ပြောပြန်လေ၏။

“ပြောသမျှဟင်းလျာတွေ မကြိုက်ဘူးချည်း ပြောနေတော့ ဒီက ဘာချက်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ဟင်းအိုးထဲကို ကျန်ပင်သင် ကိုယ်တိုင်ပဲ ဝင်ထိုင်နေဖို့ရှိတော့တယ်”

❶ လာဘ်မိုးရွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၈၃

ဟု ကျန်ပင်သင်က ပြောလိုက်လျှင် တပ်မှူးလေးက...

“အဲဒီဟင်းတော့ ကျုပ်ကြိုက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျန်ပင်သင်က...

“ကဲ... သွားတော့မယ်။ ဟိုမှာ ပွဲကြည့်မယ့်လူတွေက ကျိန်ဆဲနေကြပြီ”

ဟု ဆိုကာ ပွဲခင်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြန်၍ပြေးလာ

၏။ ဘဲမဲသည် စည်တိုကိုနှက်ရင်း...

“ဟဲ့... မယ်မင်းမိကျန်။ တပ်မှူးကို ကြောက်တာတော့ ကြောက်ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းကျွေးတဲ့ ပရိသတ်ကို ပိုပြီးကြောက်ရတယ်။ ဒီလောက်တောင် ကြာရအောင် တကောင်းကြံညှပ်ရာဇဝင်များ တပ်မှူးလေးက ပြောပြနေလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် နင်က ဗာရာဏသီပြည်ကြီးကို ကြိုးနဲ့ချည်နေလို့လား”

ဟု ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။

“ယောက်ျားနဲ့မိန်းမဆိုတာ မေးတာကိုမဖြေရင်လည်း မိုက်တယ်လို့ ထင်လိမ့်မယ်။ ဖြေပြန်ရင်လည်း ကြိုက်တယ်လို့ထင်လိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် မဖြေသလို ဖြေသလို၊ မပြုံးသလို ပြုံးသလို ဖြေရတဲ့အဖြေဟာ ကြာတတ်တယ် အဘရဲ့”

❶ လာဘ်မိုးရွေစာပေ

ဟု ကျန်ပင်သင်က ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်
 ကျန်ပင်သင်သည် ပြုံးခြင်း မပြုံးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ စပ်ဆိုထား
 သော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အော်ဟစ်ဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင်
 ဆီတော်က သံလွင်ကို တချွင်းချွင်းမြည်အောင်တီးလိုက်၏။ ဘဲက စည်ကို
 ကို အချက်ကျကျ နှက်လေ၏။ ကျန်ပင်သင်သည် လှပသော ကြွယ်
 ကကွက်များဖြင့် ကပြလိုက်သည်ဖြစ်ရာ စောစောက စိတ်တိုနေသော
 ပရိသတ်သည် ကျေနပ်သွားလေတော့သတည်း။

မောင်ရင်ခွင်ကို နတ်ပြည်ထင်

ထိုညက လသည် ထိန်ထိန်သာနေ၏။ တပ်မှူးလေးသည်
 ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်တို့ တည်ခင်းကျွေးမွေးသော ငရုတ်သီးစပ်စပ်
 ဖြင့် မွှေးထားသည့် ငါးပတ်မွှေးဟင်း၊ ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်ချက်ထားသော ငါး
 စားမဟင်း၊ ခြောက်ခြောက်ကြွပ်ကြွပ်ကြော်ထားသော ဖားကြော်တို့ဖြင့်
 တည်ခင်းနည်းခံလေ၏။

ထိုနေ့ညစာကို မြိန်ရှက်စွာစားခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ထို့နောက် မပြန်
 ဖြစ်သေးဘဲ အိမ်အောက်သို့ဆင်းကာ အိမ်သားများနှင့် စကားပြောနေ
 ၏။ ဘဲသည် ခဏတဖြုတ် စကားပြောပြီးနောက် တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်း၍
 ကိုယ်လက်များ နာသည်ဆိုကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။ ဆီတော်နှင့်
 ကျန်ပင်သင်သာ တပ်မှူးလေးနားတွင်ရှိခဲ့၏။

၈၆ မင်းသိင်္ခ

“ဆီတော်လည်း အိပ်ချင်ပြီ”

ဟုဆိုကာ များမကြာမီ၌ပင် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့၏။ ကျန်ပင်သင်နှင့် တပ်မှူးလေးနှစ်ဦးသာ အုန်းပင်အောက်တွင် ကျန်ရစ်၏။ ထိန်ထိန်သာသောလသည် အုန်းလက်များကို ဖြု၍ ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား မကြာမကြာ ချောင်းကြည့်၏။ ထိုအချိန်၌ မြို့ထဲ ကြက်ရဲတစ်ကောင်နှင့် တွန်သံကို ကြားရ၏။

“အောက်အီးအီးအွတ်”

ကြက်ရဲအော်သံကြားလျှင် ကျန်ပင်သင်သည် တစ်စုံတစ်ခုမှ သတိရသွား၏။ ထိုတစ်စုံတစ်ခုမှာ ၎င်းတို့သည် တမ္ပဒီပကို စွန့်ခွာမည့် ညက ၎င်းတို့၏ စစ်ဦးစီးချုပ် ဘုရင်နော်ရထာက ၎င်းတို့အား မှာကြားသင့်သည်များကို မှာကြားနေစဉ်၌ တမ္ပဒီပမြို့တွင်းမှ ကြက်ရဲတွန်သံကြားခဲ့ဖူး၏။ ယခု ကြက်ရဲတွန်သံ ကြားရသည့် အချိန်၌မူ သူသည် ရန်သူစစ်ဦးစီးချုပ်၏ ရှေ့မှောက်တွင် ရောက်နေ၏။

“သန်းခေါင်ကြက်ရဲတောင် တွန်ပြီ။ ဒီမောင့်သက်နှစ်ချစ်မယ်မင်း”

ဟု ဆိုကာ တပ်မှူးကလေးသည် ကျန်ပင်သင်၏ ပခုံးစွန်းနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး မိမိဘက်သို့ ဆွဲယူလိုက်၏။

နဂိုကပင် ဤသို့ဆွဲယူပါက အလိုက် သင့်ပါသွားရမည်ဟု ဆို ဖြတ်ထားသော ကျန်ပင်သင်သည် ပျော့ခွေညှတ်ပျောင်း၍ တပ်မှူးကလေး၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ရောက်သွား၏။ တပ်မှူးလေးသည် ကျန်ပင်သင်

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၈၇

၏ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ကျန်ပင်သင်၏ မျက်နှာသည် ရွန်းပနေ၏။ ထိန်ထိန်သာသော လမင်းထက်ပင် ရွန်းပနေ၏။

“အစက တစ်ပြည်သူ မယ်မင်းကို ရနံ့မကင်းရှိခဲ့တယ်။ တမ္ပဒီပက လွတ်တဲ့ သူလျှိုမလေးများလားလို့တောင် ထင်ခဲ့မိတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျန်ပင်သင်သည် ခပ်ခနဲရယ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ ကျန်ပင်သင်က တမ္ပဒီပကလာတဲ့ သူလျှိုမ။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိက သေနာပတိတပ်မှူးလေးကို မေတ္တာထောင်ချောက်နဲ့ ထောင်ဖမ်းပြီး အသေသတ်မှာ။ ပြီးတော့ တမ္ပဒီပက စစ်သူရဲတွေရောက်လာပြီး သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို လုပ်ကြံမှာ။ ကဲ... မှတ်ထား”

ဟု ကျန်ပင်သင်က ပြောကာ တပ်မှူးကလေးနဖူးကို သူ၏ လက်ညှိုးကလေးဖြင့် ထိ၍ တွန်းလိုက်လေ၏။

“ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့သူကို ဒီလို ရက်ရက်စက်စက်သတ်မယ်လို့ပြောတာ ငရဲကြီးတတ်တယ် မယ်မင်း။ နောင်ဘဝရောက်ရင် ကိုယ်က တစ်ခါပြန်ပြီး ကိုယ်ချစ်တဲ့သူရဲ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံရတတ်တယ်။ ဝဋ်လိုက်တယ်လို့ ခေါ်တာပေါ့။ ဝဋ်လိုက်တတ်တယ် မယ်မင်း”

ဟု တပ်မှူးလေးက ပြောလိုက်လျှင် ကျန်ပင်သင်က...

“ငရဲကြီးတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ဟု ကလေးငယ်ကဲ့သို့ မေးလိုက်လေ၏။

၈၈ မင်းသိင်္ခ

“ငရဲဆိုတာ ရှိတယ်မယ်မင်း။ အသက်ရှင်စဉ်က မကောင်းမှုတွေ လုပ်ထားတဲ့လူဟာ အသက်သေရင် ငရဲကိုရောက်သွားတတ်တယ်။ ငရဲဆိုတာ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ လူကို မီးကျိုးခဲထဲမှာထည့်ပြီး ကင်တယ်။ ဆီပူအိုးထဲမှာ ထည့်ပြီးကြော်တယ်။ လွှဲတွေနဲ့ ဖြတ်တယ်။ မျိုးစုံအောင် နှိပ်စက်တဲ့နေရာတစ်မျိုးပဲ”

ဟု တပ်မှူးလေးက ပြောလိုက်လျှင် ကျန်ပင်သင်က...

“အဲဒီငရဲဆိုတာ ဘယ်မှာရှိလဲ”

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“ဟိုး... မြေကြီးအောက်မှာ”

ဟု တပ်မှူးလေးက ပြန်၍ပြောလျှင် ကျန်ပင်သင်က...

“မြေကြီးအောက်မှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မြေကြီးကိုတူးရင် ရေတွေပဲ ထွက်လာတာပဲ။ ဘယ်မှာလဲ လွှဲတွေ။ ဘယ်မှာလဲ မီးကျိုးခဲတွေ။ မောင်တို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိက လူတွေက စကားအဆန်းသိပ်ပြီး ပြောကြတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူက စပြီးပြောတဲ့စကားလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာမယ်မင်း... ဒီစကားဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကလူတွေ ပြောတဲ့စကား မဟုတ်ဘူး။ ဟိုး... မဇ္ဈိမက ဗုဒ္ဓရဲ့စကားသာဖြစ်တယ်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့ အယူကို ယူတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၈၉

တွေဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငရဲတို့၊ နတ်ပြည်တို့အကြောင်း ပြောလေ့ရှိတာပဲ။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာ ရဟန်းတော်တွေလည်း ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့ နက်ရှိုင်းတဲ့တရားဓမ္မတွေကို ဟောပြောနိုင်တယ်။ မောင်တို့ကတော့ စစ်သားမို့ အဲဒီလို မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မယ်မင်းကို ငရဲပြည်အကြောင်း၊ နတ်ပြည်အကြောင်း ယုံလာအောင် မပြောပြနိုင်ပါဘူး။ နတ်ပြည်ဆိုတာ သိပ်ပြီး ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ မောင်လည်းကြားဖူးတယ်”

ဟု တပ်မှူးလေးက ပြောလိုက်လျှင် ကျန်ပင်သင်က...

“ဒီလိုဆိုရင် ခု ကျွန်တော်မဟာ နတ်ပြည်ကိုရောက်နေတာပေါ့။ မောင်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ကျွန်တော်မ ပျော်တယ်။ အဲဒီတော့ နတ်ပြည်ဆိုတာ မောင်ရဲ့ရင်ခွင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ တခြားဘယ်ဟာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ဆိုကာ ကျန်ပင်သင်သည် တပ်မှူးလေး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးသည်ထက် တိုးဝင်သွားလေ၏။ တပ်မှူးလေးသည် ကျန်ပင်သင်အား ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် မေးစေ့မှကိုင်၍ ကျန်ပင်သင်၏ မျက်နှာကလေးကို မော့လိုက်ပြီးလျှင် ကျန်ပင်သင်၏ နဖူးလေးအား ကြင်နာယုယစွာ နှမ်းရှုပ်လိုက်လေတော့သတည်း။

တဲ၏ အမိုးသည် အများသူငါတဲ ထက်ပို၍ ချွန်၏။ တဲ၏ လေးဖက်လေးတန်တွင် တံခါးများ ဖောက်ထား၏။ ၎င်း၏ အိပ်ရာကိုမူ တဲ၏ အလယ်ကောင်တည်တည်၌ ထား၏။ ကျန်ပင်သင်သည် ကြမ္မာ ဖတ်လှူကြီးကို မြင်ပြီးလျှင် ခပ်ခနဲရယ် လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဆီတော် အား. . .

“မိတော်. . ”

ဟု လှမ်း၍ခေါ်လိုက်၏။

“ဘာလုပ်မလို့ ခေါ်နေတာလဲ သဘောက်မရဲ့။ ဒီမှာ အဝတ် ဖွတ်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

ဟု ဆီတော်က ပြန်၍အော်လိုက်၏။

“ညဲကို ပြစရာရှိလို့ပါ။ အချည်းစီး ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ကျန်ပင်သင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ပဇာကို ပြမလို့တုံး။ ညဲလင် တပ်မျိုးလေးကို ပြမလို့လား”

ဟု ဆီတော်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ငါလင်တပ်မျိုးလေးမဟုတ်ဘူး။ ညဲလင် လှူကြီးကို ပြမလို့ ဟိုမှာ တွေ့လား”

ဟု ဆိုကာ တဲထိုးနေသော ကြမ္မာ ဖတ်လှူကြီးကို ပြလေ၏။

ဆီတော်သည် ထိုလှူကြီးကိုမြင်လျှင်. . .

“သဘောက်မသား လှူကြီး။ ငါ့ကိုများ လင်မရဘူးတဲ့။ တွေ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျန်ပင်သင်သည် ရယ်လေတော့၏။

ကြမ္မာဖတ်လှူကြီး ရောက်လာခြင်း

သူလျှိုသုံးဦးသည် ကုန္တိမပျက် နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ၎င်းတို့ နေထိုင်ရာအနီးသို့လည်း ဟိုမှ သည်မှ လူများပြောင်း ရွှေ့လာကြ၏။ အထူးသဖြင့် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့များ၊ နေရာထိုင်ခင်းမရှိသူများကို တပ်မျိုးလေး က နေရာချပေး၏။ ထိုသို့ပြောင်း ရွှေ့လာသည့်အထဲတွင် ကြမ္မာဖတ် လှူကြီးသည် အိမ်ထောင်ရက်သားမရှိ။ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်သူ ဖြစ်၏။ ထိုလှူကြီးရသော အိမ်ကွက်မှာ ကျန်ပင်သင်တို့နှင့် ငါးအိမ်ကျော် လောက်တွင်ဖြစ်၏။ ကြမ္မာဖတ်လှူကြီးသည် ၎င်းနေထိုင်ရာတဲကို ၎င်းဘာသာဆောက်၏။ ၎င်းဆောက်သော တဲပုံစံမှာလည်း သူတစ်ပါး တဲနှင့် မတူ။ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြား၏။

“အပြစ်မတင်ပါနဲ့ မိတော်ရယ်။ ဒီလူကြီးက သဘောကောင်း ပုံ ရပါတယ်။ သူ့ခမျာ နဲ့လို့ အလို့ တခြားအလုပ် လုပ်မစားနိုင် ဘဲ ကြမ္မာဖတ်စားနေရတာနဲ့ တူပါတယ်။ ခုထက်ထိ သား မယား မရှိသေးတာ နဲ့လို့ အလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”
ဟု ကျန်ပင်သင်က ပြောလိုက်လျှင် ဆီတော်က မဲ့လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆီတော်က . . .

“နဲ့ပါ။ အပါလိမ့်မယ်။ ပျက်သိကာလောက်တောင် မနဲ့ဘူး”
ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

‘ပျက်သိကာ’ ဟူသော စကားမှာ အနည်းငယ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ထိုစကားသည် ရှေးမြန်မာစကားဖြစ်၏။

စာရေးသူ)

“ညဲက ဘာကြောင့် သူ့ကို မနဲ့၊ မအ ဘူးလို့ ပြောရတာလဲ”
ဟု ကျန်ပင်သင်က မေးလိုက်လေ၏။

“သဘောက်မ မိကျန်။ ညဲ မမှတ်မိဘူးလား။ အဲဒီလောက် သည်း ခြေနည်းရင် သူလျှိုမ မလုပ်နဲ့ သေလိမ့်မယ်။ ဘမဲရဲ့ စည်တိုကို လွယ် ထားတဲ့ ကြီးကြားထဲမှာ ညပ်နေတဲ့ဖုန်မှုန့်ဟာ အနီရောင်မို့ ‘မနွီလာ’ ကလာတဲ့ ခရီးသည်တွေဖြစ်တယ်လို့ ပြောတာရယ်။ ငါတို့ရဲ့ ခြေမျက်စိနားမှာ အသားမာ မရှိလို့ ငါတို့ကို ကချေ သည်အစစ်မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာရယ်ကို မမှတ်မိတော့ဘူး”

လား။ မျက်စိကလည်း ရှင်ပါတ်သနဲ့။ အဲဒီ မျက်စိနဲ့ တွေ့သမျှ ကိုလည်း သူ့ခေါင်းကစဉ်းစားနေတာ လိုက်ကြည့်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ”
ဟု ဆီတော်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာမိတော်။ သူကမနဲ့ဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ဇနီး သားမယား မရသေးတာလဲ”

ဟု ကျန်ပင်သင်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဪ. . . ယောက်ျားတွေ မိန်းမရတာ လည်ပတ်တယ်လို့ ထင်လို့လား။ လူနဲ့လူအတွေ့ အဓိကမိသွားတာ။ ညဲ အခုပဲ စဉ်းစားလေ။ တပ်မှူးလေးကို ညဲက ထောင်ထားပြီ မဟုတ် လား။ မကြာခင်ပဲ အိမ်ထောင်ကျတော့မယ်။ အဲဒါ အဓိကမိလို့ အိမ်ထောင်ကျတာ။ လူဝကြီးက လူလည်ကြီး။ အဲဒါကြောင့် အဓိကမိတာပေါ့ဟယ်”

ဟု ဆီတော်က ပြောလိုက်လျှင် ကျန်ပင်သင်က . . .

“တော်တော့။ ညဲစကားကို တိုးတိုးပြော။ ညဲစကားကို ကြား သွားရင် ကျန်တဲ့မိန်းမတွေ အိမ်ထောင်မကျဘဲနေလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီးသည် အလုပ်လုပ်ရင်း ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်ကို မြင်တွေ့သွားလေ၏။ လူဝကြီးသည် သူ၏ စကားသောဝိုက်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ပွေ့ရင်း ၎င်းတို့ထံသို့ လျှောက်လာလေ၏။ အနီးသို့ရောက်လျှင် လူဝကြီးက . . .

၉၄ မင်းသိင်္ခ

“ဟဲ့. . ညည်းတို့အဘရော”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျန်ပင်သင်က. . . .

“ကျွန်တော်မတို့အဘ ထင်းခွေသွားပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် လူကြီးက. . . .

“ထင်းခွေ၊ ဟင်းရွက်ခူးတာဟာ မိန်းမသားအလုပ်မဟုတ်တော့ဘူး။ ယောက်ျားသားတွေအလုပ် ဖြစ်သွားပြီ။ မိန်းမသားတွေကတော့ စပ်မှာ ထင်းခွေ၊ ဟင်းရွက်ခူးလုပ်ဖို့ မကောင်းတော့တဲ့အချိန်ကို ရောက်လာပြီ မယ်မင်းတို့။ ကာလက မကောင်းတော့ဘူး။ ဟိုး ‘တမ္ပဒီပ’ က လူရိုင်း ဘုရင်အနော်ရထာဆိုတဲ့ ဘီလူးသဘက်ဟာ စစ်ပြင်နေတယ်လို့ ကုန်သည်တွေဆီက ကြားရတယ်။ သူဟာ စိန်ကိုတော့မတိုက်ဘူး။ တိုက်ချင်းတိုက်သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကိုပဲ တိုက်လိမ့်မယ်လို့ ကုန်သည်တွေဆီက သတင်းရတယ်။ ဒီအချက်ကိုသိတဲ့သူတွေဟာ ပြေးဖို့၊ လွှားဖို့၊ ပုန်းဖို့၊ အောင်းဖို့ လုပ်နေကြတယ်။ သူခိုးသူဝှက်တွေဟာလည်း လူကောင်းတွေကို ဒုက္ခပေးဖို့ လက်ရဲလာကြပြီ။ ကာလပျက်ချိန်နီးပြီမယ်မင်းတို့။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ တောထဲ၊ တောစပ်ကို မိန်းမသားတွေ မသွားသင့်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆီတော်က. . . .

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၉၅

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက အိမ်ထောင်မရှိဘူးနော်။

ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်မပြုတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက ပြုံးလေ၏။ ထို့နောက်မှ

“ကြမ္မာဖတ်ဆရာကို ယူလောက်အောင် မိုက်မဲတဲ့မိန်းမ မတွေ့သေးလို့ပါ။ တွေ့တဲ့နေ့ဟာ ကျုပ် အိမ်ထောင်ကျတဲ့နေ့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်သည် တဝါးဝါးရယ်မောကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဘမဲသည် ထင်းစည်းကြီးကိုထမ်းကာ ပြန်ရောက်လာလေ၏။ ကြမ္မာဖတ်လူကြီးသည် ဘမဲအား. . . .

“စောစောကသိရင် လိုက်ပြီးထမ်းပါရဲ့”

ဟု လောကွတ်စကား ပြောလိုက်ရာ ဆီတော်က. . . .

“စကားလှရန်ကော လူကြီးရယ်။ တောထဲက ထမ်းလာလို့ အိမ်ရောက်မှ စောစောကသိရင် ထမ်းပေးပါရဲ့နဲ့။ ကဲ. . အခုထမ်း။ မီးဖိုဘေးကို ရွှေ့ပေး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူကြီးက. . . .

“အဝေးကြီးက ထမ်းလာတဲ့ ပစ္စည်းကို အနီးရောက်ခါမှ ကိုယ်ဝင်ထမ်းရင် သင့်ပါမလား မယ်မင်းရယ်။ သရေစာကို နှမ်းဖြူးသလို ရှိတော့မပေါ့။ အခုတော့ဖြင့် သယ်လက်စနဲ့ သယ်ပါစေ။ နောင်များ ကြုံလို့ရှိရင် ဟောဒီ ကြမ္မာဖတ်ကြီးကို ခိုင်းကြပါ။ ကျောပြုပြု၊ ဂွေးကွဲကွဲ သယ်ပါမယ်”

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

၉၆ မင်းသိင်္ခ

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်သည် ရယ်စရာ ကြလေတော့၏။

“သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေဟာ စကားပြောချို့တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ လူကြီးက အချို့ဆုံးပဲ”

ဟု ကျန်ပင်သင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့လေးဦးသားသည် မုန့်ပဲသရေစာများနှင့် ရေနွေးခါးကို သောက်ကြလေ၏။ ထိုသို့သောက်ရင်း တိုင်းရေးပြည်မှုအစုစုကို လူကြီးက ပြောနေလေ၏။ လူကြီးသည် တမ္ပဒီပတိုင်းမှ ဘုရင်နော်ရထာဆိုသူကို လွန်စွာ မုန်းတီးသူဖြစ်၏။

အနော်ရထာဘုရင်အား စစ်ရှုံးစစ်ဘီလူး စသည်ဖြင့် ပုတ်ခတ်ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ငမဲကြီးက . . .

“ဘောက်မဲ့ကြောင့် ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့ တိုင်းတစ်ပါးက ဘုရင်ကို ဒီလောက်တောင် မုန်းတီးနေရတာတဲ့”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက . . .

“ကျုပ်က စစ်ကို မုန်းတယ်။ အနော်ရထာမှ မဟုတ်ဘူး။ စစ်ပြုမယ့်သူဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို မုန်းတယ်။ ငြိမ်းချမ်းခြမ်းတရားမျှတခြင်း၊ လွတ်လပ်စွာနေရခြင်းကိုပဲ ကျုပ်အလိုတယ်။ စစ်ကိုဖန်တီးသူဟာ သေမင်းနဲ့ တူတယ်။ သေမင်းတို့ ချစ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ မုန်းကိုမုန်းရမယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် အမြဲကျိန်ဆို

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၉၇

တယ်။ လူဆိုးလူမိုက်လူရမ်းကား လက်ချက်နဲ့ သေပါစေ၊ တိရစ္ဆာန်ရိုင်း ကိုက်လို့၊ ကျွဲနွားခတ်လို့ သေပါစေ။ ကုန်းဘေးထိပါစေ။ ရေဘေးထိပါစေ။ သေဘေးအတန်တန်ထိပါစေလို့ နေ့တိုင်းကျိန်တယ်။ သူတပည့်တွေ ရှိသေးတယ်။ ကျန်စစ်သားတို့၊ ငထွေးရူးတို့၊ ညောင်ဦးဖီးတို့၊ ငလုံးလက်ဖယ် တို့ဆိုတဲ့ တပ်မျိုးကြီးတွေ။ ဒင်းတို့ကိုလည်း ကြမ္မာမျိုးသုံးဆယ်နှစ်ပါး ကျရောက်ပါစေလို့ ကျိန်တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“နေစမ်းပါဦး။ ကြမ္မာဖတ်ဆရာ ပြောသလို အနော်ရထာက သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို တကယ်ပဲ စစ်ခင်းတော့မလို့တဲ့လား”

ဟု ငမဲက မေးလိုက်လေ၏။

“သေချာပါတယ်။ ဟောဒီသုဝဏ္ဏ ဘုမ္မိထဲမှာ သူလျှိုဒလန်တွေ ဘယ်လောက်ရောက်နေမလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ အဲဒါကို သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေက သတိထားဖို့ လိုတယ်”

ဟု လူကြီးကပြောလိုက်လျှင် သုံးဦးသားသည် လူကြီးမမြင်စေဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

“ဒီလိုတော့ရှိတယ်လူကြီး။ မြို့ထဲမှာလည်း သူ့အစုနဲ့ သူ့အဲဒီလို သတင်းဖြန့်နေကြတယ်။ ကျုပ်ဖြင့် အဲဒါတွေကြားမှ တိုင်း ရင်ထဲကို တုန်တုန်သွားတာပဲ။ သမီးပျိုလေးနှစ်ယောက်

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

အတွက် ပူလို့ ပူလို့။ သတင်းယူ၊ သတင်းဖြန့်လုပ်နေတဲ့လူတွေ ကလည်း အများကြီးပဲ။ လူဝကြီးက အဲဒီ အဖွဲ့ဝင်လား။”
ဟု ငမဲက မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ်။ ကျုပ် ဘယ်အဖွဲ့နဲ့မှ မပတ်သက်ဘူး။ ပတ်လည် မပတ်သက်ချင်ဘူး။ အနော်ရထာကို မကြိုက်တာ။ အဲဒီလို ဘဲပြောတဲ့ ဟိုအဖွဲ့ ဒီအဖွဲ့တွေကိုလည်း သိပ်ပြီးနှစ်သက်တာ မဟုတ်ဘဲ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ဟာ မျောက်သင်းကွဲလို လူစားမျိုး ပေစရာရှိရင်လည်း ဟစ်ယောက်တည်းပေါ့။ သေစရာရှိရင်လည်း တစ်ယောက်တည်းသေမယ် ဘဲမရေ။ ဘယ်သူနဲ့မှတော့ ပေါင်းလို့မဖြစ်ဘူး။”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘဲက...

“ကျုပ်မှာကလည်း သမီးပျိုနှစ်ယောက်နဲ့ မုဆိုးဖိုကြီး။ တိုင်ပင် ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ဆိုတာကလည်း ဒီမတမ်းမလေး နှစ်ကောင် ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ကြမ္မာဖတ်ကြီးကိုပဲ တိုင်ပင်ရတော့မှာပဲ။ ကျုပ် သမီးအငယ်မ ဟောဒီ ကျန်ပင်သင်ကို လုံခြုံရေးတပ်မှူး လေးက မျက်စိကျနေတယ်။ တော်တော်ကြာတော့ ယူလာ၊ ငင်လား ဖြစ်ချင်ဖြစ်ကြမှာ။ သမီးဘက်ကလည်း မတမ်းအစွယ် ဆိုတော့ ထိန်းလို့၊ သိမ်းလို့ ရချင်မှ ရမှာ။ အဲဒါကြောင့် ကြမ္မာ ဖတ်ကြီးအနေနဲ့ မုဆိုးဖို ငမဲကြီးကို အကြံကောင်း ဉာဏ် ကောင်း ပေးပါဦး။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီးက...

“ကျုပ်လည်း သိပ်တော့မသိဘူး။ နည်းနည်းတော့ရိပ်မိတယ်။ ဈေးနားမှာ ခင်ဗျားဝဉ်းသုံးယောက် ကနေတုန်း ကျန်ပင်သင်က ကပွဲထဲ ကနေထွက်ပြီး တပ်မှူးလေးကို ချီတဲဆက်တယ်။ အဲဒီ နေ့က ကပွဲနဲ့ မလွမ်းမကမ်းမှာ ကျုပ်ရှိနေတယ်။ တပ်မှူးလေး ဟာ ပင့်ကူအိမ်မှာ မိနေတဲ့ ယင်ကောင်လိုပဲ။ လုံးဝ မလှုပ်နိုင် ရှာဘူး။ ကျုပ်ဟာ အဲဒီအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်တိုင်းပြည်က တပ်မှူးလေးက ဒီလိုပိုက်ကွန်မှာမိသွားတော့ နည်းနည်းတောင် အားငယ်သွားမိတယ်။ အနော်ရထာဟာ ဒီအကြောင်းကိုသိ ရင် တပ်မှူးလေးကို ဒါမျိုးနဲ့ ဖြားယောင်းလို့ရပြီပေါ့။ ကျုပ် အဲဒီကိစ္စကို အတော့ကို မချင့်မရဲဖြစ်တယ်။ အခု ဘဲပြောလို့ သေချာသိရပြီ။ အဲဒီအတွက် ကျုပ် ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး။ တစ်ခု တော့ ပြောနိုင်တယ်။ ကျန်ပင်သင်ဟာ တပ်မှူးလေးကို လင်သား အဖြစ် ယူလိုက်ရင် အဲဒီအိမ်ထောင်ရေးဟာ သာယာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တပ်မှူးလေးဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ ကြီးမားတဲ့တာဝန်ကို ယူထားရပြီ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အလုပ်သိပ်များတယ်။ ကျန်ပင်သင်တို့လို မိန်းမ တွေအလိုရှိတဲ့ ယုယမှုမျိုးကို သူ့ဆီက ရမှာမဟုတ်ဘူး။”
ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

၁၀၀ မင်းသိင်္ခ

၎င်းတို့သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စကားပြောနေကြ၏။ ထို့နောက် ကြမ္မာဖတ်လူကြီး ပြန်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ကျန်ပင်သင်သည် ဆီတော်နှင့် ငမဲတို့သည် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြရလေတော့၏။

ဆီတော်က ကျန်ပင်သင်အား...

“ညဲကို ငါမပြောဘူးလား။ ဒီလူကြီးဟာ လူလည်ကြီးပါလို့ ကြည့်စမ်း။ သူ့အကုန်သိနေတယ်။ အဲဒါ ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘဲက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တပ်မှူးလေးနဲ့ ကျန်ပင်သင် အမြန်ဆုံး အိမ်ထောင်ကျသွားဖို့ ငါဆုံးဖြတ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆီတော်ကလည်း...

“ကျွန်တော်မသဘောတူတယ်။ အဲဒီတော့ မိကျန်အနေနဲ့ ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျန်ပင်သင်သည် ဆီတော်အား ပြန်၍ မဖြေဘဲ

“တမ္မဒီပနီင်င်တော်လုံခြုံရေးဟာ ငါ့တာဝန်။

တမ္မဒီပနီင်င်တော်ဖွံ့ဖြိုးရေးဟာ ငါ့တာဝန်။

တမ္မဒီပနီင်င်တော်ကြံ့ခိုင်ရေးဟာ ငါ့တာဝန်”

ဟု ကြွေးကြော် လိုက်လေတော့သတည်း။

ကြမ္မာဖတ်လူကြီးသည် သူ၏တံရှေ့တွင်ထိုင်ကာ ကောင်းကင်ကို မော့၍ ကြည့်နေလေ၏။ အချိန်မှာ ည၌အချိန် ဖြစ်သောကြောင့်

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၀၁

သောကဓာတ်တစ်ခုလုံး မှောင်မိုက်၍ နေလေ၏။ ကောင်းကင်၌မူ ကြယ်များကြောင့် လင်းသကဲ့သို့ရှိနေ၏။ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်သည် ရေတွင်း၌ ရေငင်နေကြလေ၏။ ဆီတော်က ကျန်ပင်သင်အား...

“လူကြီး တံရှေ့မှာ ဘာလုပ်နေသလဲ မသိဘူး”

ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ကျန်ပင်သင်က...

“မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲမှာ ညဲလင်ကြီးတို့ ညဲကမြင်သလား” ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲမှာ မြင်တာမဟုတ်ဘူး သဘောက်မရဲ့။

သူ့ရဲ့ တံထဲမှာ ထွန်းထားတဲ့ ဆီမီးရောင်ကြောင့် မြင်တာ”

ဟု ဆီတော်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျန်ပင်သင်က

“ဟုတ်ပါရဲ့တော်။ ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက သူ့အိမ်ရှေ့မှာလိုင်

ပြီး မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်နေသတော့။ သူ့ဆီကိုသွားပြီး ဘာ

ကြည့်နေတာလဲလို့ မေးရအောင်”

ဟု ပြောလျှင် ဆီတော်ကလည်း သဘောတူလေ၏။ ထို့ကြောင့်

နှင်းတို့နှစ်ဦးသည် ရေအိုးများကို ရေတွင်း၌ချထား၍ ကြမ္မာဖတ်လူကြီးသို့ သွားကြလေ၏။ အနီးသို့ရောက်လျှင် ဆီတော်က...

“ဦးလူဝ. . မိုးပေါ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မော့ကြည့်နေရတာတဲ့”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

၁၀၂ မင်းသိင်္ခ

“ဪ... ဆိုင်ကြပါ... ဆိုင်ကြပါ။ မိုးပေါ်က ကြယ်တွေကို ကြည့်နေတာ”

ဟု ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါဟယ်။ ကြယ်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ကြည့်နေတာလဲလို့ မေးနေတာပါ”

ဟု ဆီတော်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ကြည့်နေတာလဲဆိုတော့ ကြမ္မာဖတ်မလို့ ကြည့်နေတာပေါ့ မယ်မင်းတို့ရ”

ဟု လူကြီးက ပြန်၍ဖြေလေ၏။

ထိုအခါ ဆီတော်သည် လူကြီး၏ အနီးတွင် စွေ့ခနဲစင်၍ ယိုင်လိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော်မတို့ကို နည်းနည်းလောက် ရှင်းပြပါလား။ ကြယ်တွေကို ဘယ်လိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုကြမ္မာဖတ်တယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

ဟု မေးလိုက်လျှင် ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက...

“ခက်တယ် မယ်မင်း။ တချို့လူတွေက ကြယ်တွေကိုမယုံဘူး ကျုပ်ကတော့ အလွန်ယုံတယ်။ အဘောက်မဲ့ကြောင့် ယုံသလဲ ဆိုတော့ ယုံစရာအကြောင်းတွေ အများကြီးရှိလို့ ယုံတယ်လို့ပဲ ဖြေရမှာပေါ့”

ဟု ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၀၃

“အဲဒါတွေထားလိုက်စမ်းပါ လူကြီးရဲ့။ မိုးပေါ်က ကြယ်တွေ အကြောင်း ကျွန်တော်မတို့ကို ရှင်းပြပါဦး”

ဟု ဆီတော်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲ... မယ်မင်းတို့ ဟိုပေါ်ကို မော့ကြည့်ကြစမ်း။ ရှေ့ကကြယ် လေးလုံး။ လေးထောင့်ကွက် ပုံသဏ္ဌာန်လေး။ နောက်က အမြီး ကလေးလို ကြယ်သုံးလုံး။ အားလုံး စုစုပေါင်း ခုနစ်လုံး။ အဲဒီ ကြယ်စုလေးကို ခုနစ်စင်ကြယ်လို့ခေါ်တယ်”

ဟု ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက ပြောလိုက်ရာ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင် ဆင်သည် ထိုကြယ်စုကို မော့၍ကြည့်ကြလေ၏။

ထိုသို့ မော့ကြည့်ကြပြီးနောက် ဆီတော်က...

“အဲဒီခုနစ်စင်ကြယ်ဆိုတာကို တွေ့ပါပြီ။ ဘယ်လိုကြမ္မာဖတ်ရ သတုံး”

ဟု အငမ်းမရ မေးလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ကြမ္မာဖတ် လူကြီးက...

“ခုနစ်စင်ကြယ်ရဲ့ အမြီးသုံးလုံးရှိတဲ့အနက် အလယ်လုံးဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်နုတ်သက်တယ်။ အဲဒီအလုံးဟာ တခြားအလုံး တွေထက် ပိုပြီးမိုနံ့နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ် တို့ရဲ့ ဘုရင်အဘွား အတော်ပဲစိုးရိမ်ရတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ ခုနစ်စင်ကြယ်မှာပဲ လေးထောင့်ကွက် သဏ္ဌာန်ဖြစ်နေတဲ့

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

၁၀၄ မင်းသိင်္ခ

အရှေ့လေးလုံးအနက် အောက်ဘက် ညာဘက် အလုံးဟာ တခြားကြယ်တွေထက် ပိုပြီးလင်းနေတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအချက်ဟာ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ထဲကို သူလျှိုဒလန်တွေ ရောက်နေပြီ။ အဲဒီ သူလျှိုဒလန်တွေဟာ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ နေရာတွေကို ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိနေပြီ ဆိုတာကို ဖော်ပြနေတယ်။

ဟု ပြောလိုက်လျှင် သူလျှိုမလေးနှစ်ဦးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြ၏။ မျက်လုံးအကြောင်သား ဖြစ်သွားကြ၏။ ရင်ခွယ်ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြ၏။ ထို့နောက် နူးဆံစတိုတွင် ချွေးမျှားစို့လာကြ၏။ ပြီးလျှင် ဆီတော်က ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။ ထို့နောက်...

“ကြမ္မာဖတ်ကြီးပြောတာ အမှန်ပဲဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်မတို့တော့ အခက်ပဲ။ တိုင်းပြည်ပျက်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော်မတို့လို့ မိန်းမသားတွေက အရင်ဒုက္ခရောက်ကြတာ။ အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရင် ကြမ္မာဖတ်ကြီးက ကျွန်မတို့ကို ကယ်မှာလား။”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက...

“လုံးဝမကယ်ဘူး။ ကယ်လည်း ကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ကိုယ့်အသက်ကိုယ်ရှင်အောင် လုံ့လထုတ်နေရမှာ သူတစ်ပါးကို သွားပြီးကယ်ရင် ကိုယ်ပဲ ဒုက္ခတွေ့မှာပေါ့။”

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၀၅

ဟု ဆိုကာ အနီးရှိ ဖက်ဖြင့်လုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဖြေ၍ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ယူကာ ပါးစပ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါဆီတော်က...

“ကြမ္မာဖတ်ကြီးက ဘာတွေများ ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်တာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကွမ်းခေါင်းတုံး”

ဟု လူကြီးက ပြန်၍ဖြေလေ၏။ (ကွမ်းခေါင်းတုံးဆိုသည် မှာ ကွမ်းရွက်ထဲတွင် လက်ဖက်ထည့်၍ထားသော ကွမ်းယာတစ်မျိုးဖြစ်၏)

“ကျွန်တော်မတို့လည်း ကွမ်းခေါင်းတုံး ကြိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မတို့ကို မကျွေးတော့ဘူးလား” ဟု ဆီတော်က မေးလိုက်လေ၏။

“သူစိမ်းယောက်ျားက သူစိမ်းမိန်းမကို ကွမ်းခေါင်းကုံးမပေး ကောင်းလေ”

ဟု ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက ပြန်၍ပြောလျှင် ဆီတော်က...

“ကွမ်းခေါင်းတုံးပေးရင် ဘာဖြစ်တတ်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ရဲစားဖြစ်တတ်တယ်”

ဟု ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက ပြန်၍ဖြေလိုက်ရာ ဆီတော်နှင့် ဟျန်ပင်သင်တို့သည် ရယ်ကြလေ၏။ (ရဲစားဆိုသည်မှာ ရည်းစားကိုဆိုလိုသည်။)

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

၁၀၆ မင်းသိင်္ခ

ခြင်းဖြစ်၏) မိန်းကလေးနှစ်ဦးသည် ရယ်ကြပြီးနောက် ဆီတော်က အရယ်ကိုရပ်၍ . . .

“ရဲတားဖြစ်တော့ကေ . . . အာဖြစ်သလဲ။ ကွမ်းခေါင်းတုံးနှစ်ယာ လောက် ပေးစမ်း”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်က ရဲတား မလိုချင်တော့ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ဆံပင်တွေဟာ ‘တွင်းချင်းသေး’ လိုက်ကုန်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ (တွင်းချင်းသေး ဆိုသည်မှာ ဖြူကုန်ပြီဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။)

ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သည် လူဝကြီး၏စကားကြောင့် ပြိုင်စွာ ရယ်မောလိုက်ကြလေတော့၏။ လို့နောက် လူဝကြီး ဖက်နှင့် ထုပ်ထားသော ကွမ်းခေါင်းတုံး ထုပ်ကိုယူ၍ ကွမ်းခေါင်းတုံးတစ်ယာစီ မြို့ကြလေတော့၏။ ကျန်ပင်သည် ကွမ်းခေါင်းတုံးကို မြို့ရင်း . . .

“ဘဗွဒီပနဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ စစ်ဖြစ်တယ်ပဲ ထားပါဦး။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိက မုချွန်းမယ်လို့ ဘယ်သူက အတတ်ပြောနိုင်မှာတုံး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မယ်မင်းမေးမယ်ဆိုရင်လည်း မေးသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စစ်အောင်ကြောင်း အယုံနှစ်ပါးရှိတယ်။ စစ်စိရင်ရာ၌ လိမ္မာခြင်း၊ မင်းနှင့်အမတ် ညီညွတ်ခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၌ အမြတ်မရှိခြင်း၊ စစ်သူကြီးခန့်ထားစီရင် တိုင်းသူရဲသူခက်တို့၌ ဟည်ခြင်း၊ သူရဲကောင်းများခြင်း၊ ကျုပ်တို့လို တတ်သိ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၀၇

နားလည်တဲ့ ကြမ္မာဖတ်ဆရာတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ယတြာမန္တန်ပြုခြင်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ် ဇာတာစန်းလင်ကောင်းခြင်း၊ မျိုးစေ့ရိက္ခာ ဆန် ရေ ထင်း မြက် ပေါခြင်း၊ မင်းရောပြည်သူ အနာကင်းခြင်း၊ သူလျှို့တို့ ကောင်းခြင်း၊ ပြည်စောင့်နတ်တို့ စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ ဆင်ကောင်းများစွာ ရှိခြင်း ဆိုတာတွေပေါ့”

ဟု ပြောဆိုကာ ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီးသည် ကွမ်းခေါင်းတုံးကို မြို့လေတော့၏။

“အဲဒါတွေ မရှိဘူးလား”

ဟု ကျန်ပင်သင်က မေးလိုက်၏။

“ဒီလိုရှိတယ် မယ်မင်းငယ်တို့။ စစ်အိပ်၊ စစ်နိုး၊ စစ်ပျို၊ စစ်စိတ်၊ စစ်ရွှင်ဆိုတဲ့ ငြင်းဆိုးနဲ့တူတဲ့ စစ်ဖက်ကြိုးကို ကိုင်ဖို့ စစ်ရဲ့ပွားစီးကြောင်း ခြောက်ပါးရယ်လို့ ရှိတယ်။ အဲဒီခြောက်ပါးထဲက ‘စစ်အိပ်’ ဆိုတာ တစ်ခုကိုပဲ ပြောပြမယ်။ စစ်အိပ်ဆိုတာ ကိုယ့်တပ်ရဲ့ အရပ်အနေ အသွား အလာကို ရန်သူမသိစေရအောင် သိုသိုသိပ်သိပ် နေဖို့ စီမံထားတာကို စစ်အိပ်လို့ ခေါ်တယ်။ ခုကြည့်စမ်း . . .

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတပ်ဟာ တပ်ဗိုလ် တပ်မင်းကအစ သွေးသောက်အိုးစားတိုင်အောင် သိုသိုသိပ်သိပ် မရှိလှဘူး။

၁၀၈ မင်းသိင်္ခ

ဟိုနေရာမှာ တွေ့လိုက်၊ ဒီနေရာမှာ တွေ့လိုက် စစ်ဝတ်
တန်ဆာ အပြည့်အစုံနဲ့ ဟန်ရေးပြနေကြသလိုပဲ။ သူတို့
ဘုမ္မိတပ်ဟာ စစ်အိပ်ခြင်း မရှိဘူး”

ဟု ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ပါးစောင်ထဲတွင်
မြို့ထားသော ကွမ်းခေါင်းတုံးကို ထို့ခနဲ တွေးပစ်လိုက်လေ၏။ ကျန်ပင်
သင်သည် ဆီတော်အား အသာလက်တို့လိုက်လေ၏။

“တမ္ပဒီပတပ်မှာက စစ်ကိုကွပ်ကဲနိုင်တဲ့ စစ်သူကြီးကောင်းတွေ
ရှိတယ်။ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က အလွန်ကိုတော်တဲ့ စစ်သူကြီး
ကောင်းဖြစ်နေတယ်။ တိုက်စွမ်းရည်တွေရှိတယ်။ သူလျှိုဒလန်
မွေးထားတယ်။ စစ်ရိက္ခာတွေစု ထားတယ်။ အချင်းချင်း
ညီညွတ်ကြတယ်။ တစ်သွေးတစ်သံတစ် မိန့်ဆိုတာ သူတို့မှာ
ရှိတယ်။ အနော်ရထာရဲ့အမိန့်အတွက် အသက်ကို စွန့်မယ်
သူရဲကောင်းတွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ အဲဒီတော့ စစ်ဖြစ်ပြီ
ဆိုရင် သူတို့က နိုင်မှာပဲ။ ပြီးတော့ မယ်မင်းတို့ကို ပြောလိုက်မို့
မယ်။ စစ်ရှုံးရာအကြောင်းဆယ်ချက်ရှိတယ်။ မင်း၊ အမတ်တို့
ယစ်ဝမှုကြောင့် စစ်ရှုံးရာ၏။ ပြည်သူများ အနာအဖျားများ
သောကြောင့် စစ်ရှုံးရာ၏။ စစ်သည်သူရဲ နှလုံးပျော့ညံ့
သောကြောင့် စစ်ရှုံးရာ၏။ မင်းသည် မရဲသောကြောင့်
စစ်ရှုံးရာ၏။ မကောင်းသောအခါ နက္ခတ်တို့ ယှဉ်မိသော

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၀၉

ကြောင့် စစ်ရှုံးရာ၏။ ရန်သူက အင်းအိုင် စီမံသောကြောင့်
စစ်ရှုံးရာ၏။ စစ်မြင်းမကောင်းသောကြောင့် စစ်ရှုံးရာ၏။
မင်းနှင့်အမတ် မညီညွတ်သောကြောင့် စစ်ရှုံးရာ၏။ ငတ်
မွတ်ခေါင်းပါးသောကြောင့် စစ်ရှုံးရာ၏လို့ ရှိတယ်”

ဟု ကြမ္မာဖတ်ကြီးက ပြောပြလိုက်၏။

ထိုအခါ ကျန်ပင်သင်က . . .

“မင်းနှင့် အမတ် ယစ်ဝသောကြောင့် စစ်ရှုံးရာ၏ ဆိုတဲ့အချက်
မှာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင် မနုဟာ၊ ဟာ ဘယ်လိုယစ်ဝနိုင်မှာလဲ။
သူက ဘာသာရေးကို လိုက်စားတယ်ဆို။ သေရည်မှ မယောက်
တတ်ဘဲ’

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ယစ်ဝတယ်ဆိုတာ သေရည်တစ်ခုတည်းကို ပြောတာမဟုတ်
ဘူး။ ကိုင်းရေးပြည်ရေးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ အခြားတစ်ပါး
သော အကြောင်းအရာကို စိတ်ဝင်စားပြီးနေရင်လည်း အဲဒီ
အကြောင်းအရာ မှာ ယစ်မှုတယ်၊ ယစ်ဝတယ် ဆိုနိုင်တာပဲ။
ငါတို့ဘုရင်ဟာ ဘုရားဝတ်ပြုခြင်း အလုပ်တစ်ခုတည်း၌သာ
ယစ်မှုမေ့လျော့နေတယ်။ သူ့အမတ်တွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။
အဲဒီတော့ စစ်ရှုံးရာအကြောင်းထဲမှာ တစ်ချက် ပါသွားပြီပေါ့”
ဟု ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက ပြောပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ဆီတော်

၁၁၀ မင်းသိင်္ခ

“ကြမ္မာဖတ်ကြီးက ကံကြမ္မာတင် ဖတ်တတ်တယ် အောက်မေ့တယ်။ စစ်အကြောင်းလည်းသိရန်ကော”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် မယ်မင်းဆီတော်။ စစ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်း ခုနစ်ပါးရှိတယ်။ စစ်ခေါင်း၊ စစ်နား၊ စစ်မျက်စိ၊ စစ်ခါး၊ စစ်ခံတွင်း၊ စစ်လက်၊ စစ်ခြေရယ်လို့ ဖြစ်တယ်။ စစ်ခေါင်း ဆိုတာတော့ ရှင်းပါတယ်။ စစ်ကို ခေါင်းဆောင်တဲ့ သေနာပတိပေါ့။ စစ်နားဆိုတာက သူလျှိုတွေကိုခေါ်တာ။ စစ်မျက်စိဆိုတာက ငါတို့လို ကြမ္မာဖတ်တတ်တဲ့ ဆရာတွေကို ခေါ်တာ။ စစ်ခါးဆိုတာက စစ်ပွဲမှာ စွန့်ခွဲတဲ့ သူရဲကောင်းတွေကို ခေါ်တာ။ စစ်ခံတွင်းဆိုတာက စစ်အကြောင်းကို လည်လည်ပတ်ပတ် ရှင်းပြနိုင်တဲ့သူတွေကို ခေါ်တာ။ စစ်လက်ဆိုတာက တိုက်ပွဲသုံး စစ်လက်နက်ပစ္စည်းတွေကို ပြောတာ။ စစ်ခြေဆိုတာက မြင်းစီး သူရဲကောင်းတွေကို ပြောတာ။ အဲဒီတော့ စစ်ပွဲအတွင်းမှာ ဆိုရင်တော့ ကျုပ်က စစ်ပျက်စိပဲ။ ရိုးရိုးအချိန်မှာ ဆိုရင်တော့ တိုင်းပြည်ရဲ့ ပျက်စိပဲ။ အဲဒီတော့ စစ်အကြောင်းကို အသေးစိတ် မသိပေမယ့် ပျက်သိ ကာလောက်တော့ သိတာပေါ့။ ဟု ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက ပြောလိုက်၏။

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၁၁

“စစ်ဖြစ်တယ်ပဲထားပါတော့။ ဒီစစ်ပွဲဟာ ဖြန့်တော့ချည်းတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ကျန်ပင်သင်က ပြောလိုက်လေ၏။

(ဖြန့်တော့ဆိုသည်မှာ ရှေးမြန်မာစကား လျင်မြန်စွာ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်)

ထိုအခါလူဝကြီးက . . .

“မယ်မင်းကို ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ်။ မြောက်ဘက်ကလာတဲ့ ကုန်သည်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်း နည်းလာပြီ။ ဒီအချက်ဟာ စစ်ဖြစ်တော့မယ့် အချက်ပဲ။ ကုန်သည်တွေဟာ ပါးနပ်လိမ္မာကြတယ်။ စစ်ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို သူတို့ရသွားပြီ။ ဒါကြောင့် သူတို့လုပ်ငန်းတွေကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းထားတဲ့ သဘောပဲ။ ဒီအချက်ဟာ စစ်ဖြစ်ဖို့ နီးလာပြီဆိုတာ ခိုင်လုံတဲ့ အချက်ပဲ။ အခုဝင်နေတဲ့ကုန်သည်တွေဟာလည်း ကုန်သည်သက်သက် ဖြစ်ချင်မှဖြစ်တယ်။ ကုန်သည်ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ သူလျှိုတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ဆိုတာထက် ဖြစ်ဖို့များပါတယ်။ အဲဒီတော့ တမ္ပဒီပတပ်တွေဟာ စစ်စပြီး တိုက်တယ်ဆိုတကည်းက သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို လှည်းဦးကင်း သဏ္ဌာန်၊ ခုံလောက်သဏ္ဌာန်၊ ကင်းမလက်မည်းသဏ္ဌာန်၊ ကျီးခြေသဏ္ဌာန်၊ ပျားလည်ဘို့ သဏ္ဌာန်ဆိုတဲ့ စစ်တိုက်

၁၁၂ မင်းသိင်္ခ

ခြင်း ခြောက်ပါးအနက် [မြို့ဝန်းကျယ်တဲ့အတွက်
ခုံလောက်သဏ္ဌာန်ကို အသုံးပြုဖို့များတယ်။ အဲဒါကို ဒီ
ဘက်က စစ်ဖျက်မှန်ပါမှ ချမ်းသာရာရလိမ့်မယ်”

ဟု ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“စစ်ဖျက်ခြင်း ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ”

ဟု ကျန်ပင်သင်က မေးလိုက်၏။

“လှည်းဦးကင်းစစ်ကို ဂဠုန်တောင်စစ်နဲ့ ဖျက်ရတယ်။
ခုံလောက်စစ်ကို ယက္ခဗျူဟာစစ်နဲ့ ဖျက်ရတယ်။ ရင်
ဘောင်တန်းနဲ့ ကင်းမလက်မဲစစ်ကို ရေယာဉ်ဗျူဟာစစ်နဲ့
ဖျက်ရတယ်။ ကျိုးခြေစစ်ကို မကန်းစစ်နဲ့ ဖျက်ရတယ်။
ပျားလဘို့စစ်ကို မြွေတွားသွားစစ်နဲ့ ဖျက်ရတယ်။ စစ်ဖျက်
မှားသွားရင် ချက်ချင်းအရှုံး ပေါ်သွားမယ် မယ်မင်း”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျန်ပင်သင်က... .

“ကဲ... . လူကြီးရေ။ ကျွန်မတို့ အိမ်ကို ဧည့်သည်လာနေပြီ။
ဧည့်သည်ကတော့ တခြားလူမဟုတ်ပါဘူး။ တပ်မှူးလေးပါပဲ”

ဟု နှုတ် ဆက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆီတော်ကော၊ ကျန်ပင်
သင်ပါ ပြုံးသွားကြလေ၏။ လူကြီးသည် မိန်းမငယ်နှစ်ဦး၏ နောက်
ကျောကိုကြည့်ရင်း... .

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၁၃

“ကျုပ်တို့အားကိုးရမယ့် တပ်မှူးလေးကလည်း ပင့်ကူအိမ်မှာ
ယင်ကောင်ကလေးတစ်ကောင်မိသလို ကျန်ပင်သင်နဲ့ ဣတ္ထိ
မာယာ ပိုက်ကွန်မှာ မရုန်းနိုင်၊ မထွက်နိုင် ဖြစ်နေရှာပြီကိုး။
ဒီစစ်ကြီးနဲ့ ဒီစစ်ခေါင်းဆောင်နဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိအတွက် ကျုပ်
ရင်ပူမိတယ်”

ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်တို့နှစ်ဦးသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်
သွားကြပြီဖြစ်၏။ ရေလည်း ဆက်၍မခပ်ဖြစ်တော့ပေ။

ကျန်ပင်သင်နှင့် တပ်မှူးလေးသည် အုန်းပင်အောက်ဆီသို့
ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ ကျန်ပင်သင်က တပ်မှူးလေး၏ လည်တိုင်ကို
ညှိ၍ လက်မောင်းသွယ်သွယ်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဟီးလေးခိုထား၏။
ကျန်ပင်သင်၏ခါးသေးသေးလေးအား တပ်မှူးလေးက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

“ညကြီးအချိန်မတော် သူတပ်ပါးအိမ်ကို သွားလည်နေရသလား
မယ်မင်း”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အကြင်လင်မယားတောင် မဖြစ်သေးဘူး။
စပြီးချုပ်ချယ်နေပြီလား။ တခြားကိုသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟို
ဘက်တစ်အိမ်ကျော်က လူကြီးဆီ သွားတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တပ်မှူးလေးက... .

“ကြည့်ရအောင်လူကြီးလား”

ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်။ ကြည့်ရအောင်လူကြီးလေး သွားတာ”

ဟု ကျန်ပင်သင်၏ ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလူကြီးက သိပ် ပြောတာ။ မောင်တို့ဘုရင်မကောင်းကြောင်း

ကို ပြောလေတာ။ မောင်တို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတပ်ရဲ မကောင်း

ကြောင်းကို ပြောလေတာ။ မောင်တို့တပ်က သူ့ကိုဖမ်းရ

တာ ဘယ်ခါရှိပြီလဲ။ အဲဒီလို ဖမ်းပြီး သူ့ကို နည်းနည်းပါးပါး

နှိပ်ကွပ်လိုက်ရင်တော့ ငြိမ်သွားပြန်ရော။ မေ့သလောက်ရှိရင်

ထပြီးလုပ်ငြိန်တာပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်

ကြည့်ဖို့ဆိုပြီး မောင်တို့အိမ်က လူတစ်ယောက် သပ်သပ်ထားပေး

ရတယ်။ အဲဒီလူကိုလည်း သူကသိတယ်။ နေ့တိုင်း အဲဒီလူကို

ဘာတွေပြောမှန်း မသိဘူး။ မောင်တို့လူဟာ သူ့ဘက် လုံးလုံးပါ

သွားလို့ အဲဒီလူကို အများက နတ်ငြိမ်းပြောပစ်ရတယ်။ တော်တော်

ကို မကောင်းတဲ့ လူကြီးပဲ”

ဟု တပ်မှူးလေးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျန်ပင်သင်က

“ထိန်ထိန်သားမနပ်ပဲလဲနဲ့ ကြည့်နဲ့စရာကောင်းတဲ့ညကို နှစ်ခြိုက်

ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ် ကြည့်ရအောင်စားတဲ့

လူဝကြီးအတွက် ကျွန်တော်မဟုတ်ရဲ့ ချစ်သူနတ်ဘုံလေး ပျောက်

ဆုံးသွားရပါဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သူ၏ဝကားကို သူ့ဘာသာ သဘောကျစွာဖြင့်

တစ်ခပ် ရယ်နေလေ၏။

တပ်မှူးကလေးသည် ကျန်ပင်သင်၏ နည်းစနစ်များကို လက်

ကလေးဖြင့် အသာအယာပွတ်သပ်နေ၏။ ကျန်ပင်သင်သည် တစ်ခပ်

ရယ်နေ၏။ သူ၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များဆို့နေ၏။ သူသည်

ရယ်နေ၏။ သို့မဟုတ် ငိုနေ၏။

တပ်မှူးကလေးသည် ကျန်ပင်သင်၏ မျက်နှာကို ငိုကြည့်လိုက်

၏။ ကျန်ပင်သင်၏ မျက်လုံးအိမ်မှ ထောင့်ကပ်နေသော မျက်ရည်စတို့ကို

ဆွဲ၏။ ထို့ကြောင့် တပ်မှူးကလေး၏စိတ်သည် ပျာယာခတ်သွား၏။

ကျန်ပင်သင်သည် သွား၏။ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွား၏။

“ဒီမောင့်သက်နင်း ချစ်မယ်မင်း။ ဘောက်မဲ့ကြောင့် ငိုနေရ

တာတုံး။ ငိုစရာပင်အကြောင်း ရှိလို့လဲ”

ဟု မချီတင်ကလေးသံဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။ ကျန်ပင်သင်သည်

ကံ့ကံ့ကို လွှဲပစ်လိုက်၏။ မျက်လွှာကို ချပ်ပစ်လိုက်၏။ တပ်မှူးလေး

ရင်ခွင်မှ ရုန်းထွက်ရန် အနည်းငယ် ကြိုးပမ်းလိုက်၏။ လျော့ရဲရဲဖြစ်

သော ခါးဝတ်ကို ဖုံးလွှမ်းလိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေလိုက်၏။

“မောင့်ကို မယုံလို့လား မယ်မင်းလေးရယ်။ မယ်မင်းယုံအောင်

မောင် ပဇာကိုလုပ်ပြရမလဲ”

ဟု တပ်မှူးလေးက ကျန်ပင်သင်အား မေးလိုက်လေ၏။

၁၁၆ မင်းသိင်္ခ

ကျန်ပင်သင်သည် တပ်မှူးလေး၏ မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်၏။ မျက်မှောင်ကိုချီလိုက်၏။ မျက်ခုံးကိုတွန်း လိုက်၏။ ဦးခေါင်းကို... သာဓာယာယမ်းလိုက်၏။

“ချစ်တတ်သူရဲ့ အသည်းသာ မိုက်မဲလွန်းလှပါတယ်မောင်၊ အခြေအနေကိုလည်း ပြောပြတတ်သေး။ အချိန်အခါကိုလည်း နားမလည်ဘူး။ ချစ်တာတစ်ခုကလွဲရင် တခြားဘာကိုမှ မသိတတ်ဘူး။ လမ်းခဏီက ကျွန်ုပ်တို့အသင်းကလေးကို ကျန်တာတို့ ဘုမ္မိ တပ်မှူးလေးကို ချစ်တာက လွဲပြီး ပဇာနည်မျှမသိပါဘူး။ တပ်မှူးလေးဟာ အာသာရမယ့်အထိ နှလုံးပေနေတဲ့ သူရဲ့ ခြေထောက်ကို ကျန်ပင်သင်ဆိုတဲ့ ကလေးသည်မလေးရဲ့ နှလုံးသားရော၊ မှာ အကျအနစ်ဆေးကြောပြီး နောက်ဆုံးမှာ ရေအိုင်ကို မေ့လျော့သွားမှာပါ။ ခြေဆေးတဲ့နေ့အိုင်ကို သတိရတမ်းတနေတဲ့လူရဲ့ လို့ ဘယ်မှာရှိနိုင်မှာလဲ”

ဟု ကျန်ပင်သင်က တိုးတိုးညင်ညင် လေးပြောလိုက်လျှင် တပ်မှူးလေးသည် ကျန်ပင်သင်၏ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို လက်ဝါးဖြင့် ဖမ်းမိတ်လိုက်လေ၏။

“မယ်မင်းကို မောင်လေးမယ့် လရဲ့ လပြည့်ကျော် (၅) ရက်မှ လူသိနတ်ကြား ယုဝင်မယ်”

ဟု လေးနက်တည်ကြည်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ကျန်ပင်သင်၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များသည် တသွင်သွင် စီးကျလာခဲ့တော့၏။

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၁၇

တပ်မှူးလေးသည် ကျန်ပင်သင်၏ မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးခဲ့... .

“တောက်ပဲကြောင့် ခိုရတာတုံး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်မရဲ့ နှလုံးဟိပ် ညှိတမ်းပါဘိတော့မင်း၊ ယဟာကြောင့် မျက်ရည်စိမ့်ယိုပေါ့တယ်မောင်”

(ညှိတမ်းဆိုသည်မှာ ရှေးပြန်မာစကားပင် ဖြစ်ပါသည်။) စွဲလမ်းခြင်း၊ စေးကပ်ခြင်း၊ ခွာမရခြင်း စသော အဓိပ္ပာယ်များ ရပါသည်။

မောင်ရသွေ

တပ်မှူးလေးသည် ကျန်ပင်သင်၏ ကိုယ်လုံးလေးကို သိုင်း၍ နှိပ်လိုက်၏။ ကျန်ပင်သင်၏ရင်၌ လွှမ်းလားသော အဝတ်ကို လက်ဖြင့် နှိပ်လိုက်၏။ ကျန်ပင်သင်သည် တပ်မှူးလေး၏ လက်ကို တွန်းပစ်ကြိုးပမ်း၏။ သို့သော် သူ၏ကြိုးပမ်းမှု၌ ခွန်အားဟူသော အရာ ညီမကားသောကြောင့် ကြိုးပမ်းသည်နှင့်မတူဘဲ ရှိတော့၏။

ထို့နောက် ကျန်ပင်သင် အိပ်ပျော်သွား၏။ သူ၏ နှာခေါင်းကိုမှ မှုတ်ထုတ်လိုက်သော ‘ဟုတ်လက်’ လေသည် တပ်မှူးလေး၏ ခြေအား ခွေးခနဲ ခွေးခနဲ ဖြစ်စေ၏။

တပ်မှူးလေးသည် ကျန်ပင်သင်၏ နှလုံးဆံကတို့ကို ညင်ညင် သာလေး နှမ်းလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင်... .

“ထတော့ မယ်မင်း၊ မောင်ပြန်ရတော့မယ်”

❷ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

www.burmeseclassic.com

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကြက်ရဲ၏ တွန်သံသည် ပေါ်ထွက် လာလေတော့၏။ ကျန်ပင်သင်သည် လူးလဲ၍ ထ၏။

“မိုးသောက်ပြီပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

တပ်မှူးလေးသည် ကျန်ပင်သင်အား ပွေ့၍ တွဲထူလိုက်၏။ ထို့နောက် မြင်းဆီသို့သွား၏။ ပြီးလျှင် တပ်မှူးလေးသည် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ တက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရင်၌စည်းထားသော ကြက်ရဲ၏ ရင်ရောင်ပဝါနီကိုဖြေ၍ ကျန်ပင်သင်၏ လည်တိုင်တွင် ပတ်ပေးလိုက်လေတော့၏။ ပြီးလျှင် မြင်းကိုမောင်းထွက်သွား၏။

ကျန်ပင်သင်သည် လည်တိုင်မှ ပဝါကို ဖြေလိုက်၏။ ပြီးလျှင် လက်တွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အိမ်ဘက်သို့ သွားပြီးလျှင် ဘမဲနှင့် ဆီတော်တို့ကို နှိုးလိုက်၏။ ၎င်းတို့နှိုးလာသော ကျန်ပင်သင်က...

ညက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးကို တင်ပြလိုက်၏။ ပြီးမှ တပ်မှူးလေးပေးလိုက်သောပဝါကို ဘမဲလက်သို့ အပ်လိုက်လေ၏။ သည် ထိုပဝါကို ဆီမီးထွန်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးလျှင်...

“မယ်မင်းကျန်ပင်သင်၊ မင်းရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကို တမ္ပဒီပရိတော်အတွက် ပေးဆပ်လိုက်ပြီပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဆီတော်ကလည်း ကျန်ပင်သင်အား

နှိုး၍ ကြက်လိုက်ပြီးလျှင်...

“မိကျန်ရယ်။ နိုင်ငံတော်နဲ့ နိုင်ငံသားတွေအတွက် ပြုတဲ့အမှု အတွက် ငါဖြင့် လေးစားပါရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘမဲက...

“ကျန်ပင်သင်ဟာ တပ်မှူးလေးရဲ့ ဇနီးမယားဖြစ်သွားရင် အရေးကြီးတဲ့ စစ်ရေးလျှို့ဝှက်ချက်တွေ အပြည့်အစုံရမယ်။ အဲဒီအခါ မှာ တမ္ပဒီပတပ်ဟာ သုဝဏ္ဏကို အပြီးအပိုင်လုပ်ကြံဖို့ ချီတက်လာနိုင်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ၎င်းတို့သုံးဦးသားသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေကြလေ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့၏ မနောအိမ်၌မူ တမ္ပဒီပမှ အလုံးအရင်းနှင့် ချီလာသော တမ္ပဒီပတပ်မတော်၏ စစ်ချီသံသည် ပဲတင့်ထပ်၍နေလေတော့၏။

တမောင်း တမောင်း

တို့တမောင်းတည်း

ဘကောင်းသားလော

ဘကောင်းလော။

၁၂၀ မင်းသိင်္ခ

တပ်မှူးလေးနှင့် ကျန်ပင်သင်သည် အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွားပြီဖြစ်၏။ ကျန်ပင်သင်သည် သျှောင်နောက်ဆံထုံး ပါဆိုသော စကားအတိုင်း တပ်မှူးလေးနေထိုင်ရာ ကောင်ကုန်းပေါ်မှ နေအိမ်သို့ လိုက်ပါသွားရလေ၏။ သို့သို့ လိုက်ပါသွားရသောနေ့က ဘဲက ကျန်ပင် သင်အား . . .

“မယ်မင်း ကျန်ပင်သင်။ ညည်းဟာ တပ်မှူးလေးကတော် မဟုတ်ဘူး။ တပွဲဒီပိုင်ငံတော်အတွက် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတပ်မှူး လေးဆီက စစ်ရေးလျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရယူရမယ့် သူလျှိုမယ် ဆိုတာ မမေ့နဲ့နော်။ အရေးကြီးဆုံးဟာ စစ်ရေးပဲ။ စစ်ရေးဟာ နိုင်ငံတော်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပဲ။ အဲဒီအဆုံးအဖြတ်ဟာ သူလျှို တာဝန်ပဲ။ အဲဒီသူလျှိုတာဝန်ဟာ နိုင်ငံတော်ရဲ့ တာဝန်ပဲ။ တို့လူမျိုးတို့ရဲ့ တာဝန်ပဲ။ အဲဒီတာဝန်တွေ အားလုံး ညည်းရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ ရောက်နေပြီ။ ဘာကိုပဲ စဉ်းစား စဉ်းစား စိတ်ရဲ့ ခံစားမှုတွေနဲ့ မစဉ်းစားနဲ့ နှလုံးအကြည်စာတဲ့ရဲ့ ခံစားမှုတွေနဲ့ မစဉ်းစားနဲ့ ခံစားမှုဆိုတာ အခါခပ်သိမ်း လှည့်စားတတ်တယ် မယ်မင်း။ အခု ငါပြောတဲ့စကားတွေဟာ သူလျှိုတပ်စိတ်အဖို့ ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးအနေနဲ့ ပြောတာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒါဟာ အမိန့်ပဲ။ ဒီဒဏ်မိန့်ဟာ ငါ့ရဲ့အမိန့်မဟုတ်ဘူး။ တမ္ပဒီပ တပ်မတော် စစ်ဦးစီးချုပ် ဘုရင်နော်ရထာရဲ့ အမိန့်လို့ ယူဆ ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ သို့အတူ ဆီတော်ကလည်း . . .

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၂၁

“မိကျန်။ ညည်း အခု ဒီနိုင်ငံရဲ့ အကြီးအကဲ တပ်မှူးလေး ကတော်ဆိုတာ ဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒါဟာ တကယ်ဖြစ်တာ မဟုတ် ဘူးနော်။ ဒါက ဟန်ဆောင်တာ။ ဟန်ဆောင်တာကို တကယ် ထင်ရင် ညည်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သေဒဏ်ပေးရလိမ့်မယ်။ ငါ အင်မတန်နှစ်သက်မိကျန်ရဲ့ လည်ချောင်းသွေးကို ချေးယူဖောက် ချင်ဘူး။ ညည်းတို့၊ ငါတို့ သူလျှိုတွေမှာ အချစ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ခံစားမှုဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ အထူးသဖြင့် လူငွေရဲ့ ပတ်သက် လို့ မခံစားရဘူး။ ဒီထက်ပိုပြီး မပြောရမယ်ဆိုရင် ယောက်ျား တွေအတွက် မခံစားရဘူး။ တကယ်လို့ ညည်းခံစားချင်ရင် သဘာဝတရားမှာ ခံစား။

ဆောင်းကာလမှာကျတဲ့ နှင်းမှုန်လေးတွေကိုကြည့်ပြီး ခံစား။ မိုးကာလမှာတွေ့ရတဲ့ မိုးဝက်လေးတွေမှာ ခံစား။ ဟာသာ ဘာဝတွန်ကျူးတဲ့ ငှက်ကျေးသာရတာတွေမှာ ခံစား။ သူတို့ရဲ့ တွန်ကျူးတဲ့အသံလေးတွေကိုမှာ ခံစား။ လူတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ မခံစားလေနဲ့။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ မခံစားနဲ့။ ခံစားမိရင် အခါခပ်သိမ်း အမှားတွေ့ရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျန်ပင်သင်က . . .

“ဒီမှာဆီတော်။ ငါဟာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ကျောက်တုံး တစ်တုံး မဟုတ်ဘူး။ ကျောက်တုံးတစ်တုံးဆိုရင်တော့ ညည်းကို

www.burmeseclassic.com

ပြောသလို ခံစားမှုဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး။ လူဆိုတာတော့ မုန်းတာနဲ့
တမ်းချင်တယ်ဆိုတာရှိတယ်။ သာယာတာရှိတယ်။ ကျောက်တုံး
နဲ့ အဲဒါတွေ မရှိဘူး။ အဲဒါတော့ ငါဟာ မခံစားပါဘူးလို့ ညည်း
ကိုလည်း မလိမ်ချင်ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ဘဲကိုလည်း မလိမ်ချင်ဘူး။
ဒီထက်ပိုပြီး မလိမ်ချင်တာကတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ မလိမ်ချင်ဘူး။
ဒါပေမဲ့ ငါ့အနေနဲ့ ပြောနိုင်တာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ငါခံစား
မယ်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံတော်ရဲ့ တာဝန်ကို ငါတယ်တော့မှ မလေး
ဘူး။ ငါ့လူမျိုးနဲ့ ငါ့နိုင်ငံတော်ကောင်းစားဖို့ဆိုရင် အခု ငါယူတဲ့
ငါ့ယောက်ျား တပ်မှူးလေးရဲ့ လည်ချောင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင်
စားနဲ့စောက်ဝံတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး ပြောရရင် တမ္ပဒီပနိုင်ငံတော်
ကြီးနဲ့ တမ္ပဒီပနိုင်ငံသားတွေ ကောင်းစားမယ်ဆိုရင် ငါ့ရဲ့
လည်ချောင်းကိုလည်း ငါဖောက်မယ်။ ဒီမှာ ဆီတော်။ တပ်မှူး
လေးကို ငါချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့နိုင်ငံတော်ကို ငါပိုပြီးချစ်တယ်
ငါ့လူမျိုးကို ငါပိုပြီးချစ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆီတော်က ကျန်ပင်သင်အား သိုင်းဖက်၍
ကျန်ပင်သင်၏ ပါးများကို အဆက်မပြတ်နမ်းရှုပ်လိုက်လေတော့၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး များကြာမီ ကျန်ပင်
သင်နှင့် တပ်မှူးလေးတို့သည် တောင်ကုန်းကလေးပေါ်၍ အိမ်ဂေဟာနဲ့
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ အကြင်လင်မယားအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

တပ်မှူးလေးသည် ကျန်ပင်သင်ပေါ်၌ လွန်စွာယုယ၏။ လွန်စွာမှလည်း
ခွန်ခင်၏။ လွန်စွာမှလည်း လိုက်လျော၏။

ထို့ကြောင့် ကျန်ပင်သင်သိင်္ခတို့ ငါဟာ သူလျှိုမယ် တစ်
ယောက် မဟုတ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ငါ့အိမ်ထောင်
သည်တဝဟာ ဘယ်လောက်များ မျှော်စရာကောင်းမလဲဟူသော စိတ်ကူး
များပင် မကြာခဏ ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် ဝမ်းဗီးမီးချုပ်
ဘုရင်နော်ရထာ၏ ‘မယ်မင်းတို့ သမိုင်းကို မယ်မင်းတို့ရေးရမယ်။
အကောင်းဆုံးရေးကြ။ အောင်လံကြီးတွေလွှင့်ထူကြမယ်။ အမြင့်မားဆုံး
လွှင့်ထူကြ။ အနာဂတ်ကို ငါတို့ ပိုင်ကယ်’ ဆိုသော မှာကြားချက်များသည်
ရင်တွင် လှိုင်းတံပိုးကဲ့သို့ ထလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ စောကောက စိတ်ကူးယဉ်
မှုများသည် တိုလှိုင်းတံပိုးကြီးများအောက်၌ နစ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်သွား
ရရှာလေတော့၏။

ထို့အတူ တမ္ပဒီပနိုင်ငံတော်မှ ချီလာသော တမ္ပဒီပတပ်မတော်
၏ စစ်ကြွေးကြော်သံတို့သည်လည်း ပဲတင်ထပ်နေတော့သည်တစ်မို့...။

“မြင်းသည်သိန်းသန်း၊

များစွာလွန်းသည်၊

ထက်ဝန်းရံသ မနိုင်... မနိုင်”

ထိုညက လသည် ထိန်ထိန်သာနေ၏။ ကျန်ပင်သင်သည် လသာ
ဆောင်၌ထိုင်၍ ထိန်ထိန်သာနေသောလကို ငေးမောကြည့်ရှုနေ၏။

www.burmeseclassic.com

“ဒီမင်းမင်း၊ မောင်တို့ဘက်က ခံစစ်အတွက် လုံလောက်တဲ့
ပင်သုကြီးတွေ၊ တပ်မှူးကြီးတွေ ရှိတယ်ထားပါဦး။ မောင်
အတွက် ကျွန်တော်မ ဖိတ်ပူမိတယ်။ တမ္ပဒီပတုရင် အနော်
ရဏာဆိုမှာ ကောသိုးစစ်အတွက် အားကိုးလောက်တဲ့ စစ်မှူး
ကြီးတွေ မရှိဘူးလို့ မောင်အနေနဲ့ ပြောနိုင်ပါ့မလား။”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် မယ်မင်း။ သုဝဏ္ဏ ဘုမ္မိကို ထိုးဖောက်မယ်ဆိုရင်
ကျင့်စစ်သားဟာ စစ်ဦးစီးမှူး လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ဗျတ္တဟာ
ရှေ့ပြေးတပ်ဖွဲ့ကို ကိုင်လိမ့်မယ်။ တပ်မှူးကြီးညောင်ဦးမီးဘွဲ့
တပ်မှူးကြီးလင်းလက်မယ်တို့၊ တပ်မှူးကြီးငွေရွှေတို့က တပ်မ
ကြီးတွေ တစ်ခုစီကိုင်ပြီး နေပြည်တော်ကို ဝိုင်းရံလိမ့်မယ်။
သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ ပထဝီကို တပ်မှူးကြီးဗျတ္တက ပိုပြီးအကျွမ်းတဝင်
ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် တမ္ပဒီပရဲ့ တိုက်ပွဲဗဟို ဝင်ရိုးကို တပ်မှူးကြီး
ဗျတ္တဆိုမှာ ထားလိမ့်မယ်။ မောင်တို့က အဲဒီ ဗဟိုဝင်ရိုးကို
ရိုက်ချိုးနိုင်ဖို့ပဲ”

ဟု တပ်မှူးလေးကပြောလိုက်ရာ ကျန်ပင်သင်က တပ်မှူးလေး
၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေ၏။

“တပ်မှူးဆိုတဲ့စကားဟာ ပါးစပ်နဲ့ပြောရင် စကားလေးသုံး
လေးလုံးပဲဟောင်။ လွယ်ပါ့မလား။ ဒီစစ်ကြီးမှာ မပြောကောင်း

မဆိုကောင်း မောင်တို့ဘက်က နှုံးသွားရင် ကျွန်တော်မနဲ့
မောင်နဲ့ အချစ်ခတ်ဘုံလေးကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ”

ဟု ကျန်ပင်သင်သည် စစ်ရေး စစ်ရာကို မှားမလည်ဘဲ ပူပန်
သက်သက်သာ ပူပန်တတ်သော အိမ်ရှင်မင်း၏ ဟန်ပန်နှင့်
တပ်မှူးလေးအား မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တပ်မှူးကလေးက...

“ဒီလိုရှိတယ်မယ်မင်း။ မောင်တို့စစ်ပညာမှာက ထိုးစစ်
ကို အချက်သုံးချက်နဲ့ ရိုက်ချိုးရတယ်။ အဲဒီအချက်သုံး
ချက်ဟာ ‘နှေး၊ ယိုင်၊ ပျက်’ လို့ခေါ်တယ်။ ထိုးစစ်ကို
အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ နှေးကွေးအောင် လုပ်ရတယ်။ အဲဒီ
လို နှေးကွေးလာရင် ဝေးလံတဲ့ ဒေသဆီက စစ်မျီလာတဲ့
စစ်သားတွေအဖို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး စိတ်တွေယိုင်လာ
တော့တာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ အပြီးအပိုင် ပျက်စီးသွားအောင်
ချေမှုန်းပစ်ရတယ်။ ဒါဟာ ရှေးရိုး အစဉ်အလာ ခံစစ်ရဲ့
မမ္မပဲ”

ဟု တပ်မှူးလေးက ပြောလိုက်လေ၏။

“မောင်တို့ဘက်မှာ ခံစစ်ဓမ္မရှိ သလို ထိုးစစ်ဓမ္မရှိမှာပေါ့”

ဟု ကျန်ပင်သင်က မေးလိုက်လေ၏။

“ရှိတာပေါ့ မယ်မင်းရယ်။ အချက်အဆွမ်းနေပြည်တော်ကို
အင်နဲ့အားနဲ့ဝိတ်ပြီး ရိုက္ခာဖြတ်၊ အသွားအလာဖြတ်၊ မီးဖြတ်၊
ထင်းဖြတ်၊ ရေဖြတ်၊ ကျေနပ်အောင်ဖြတ်ပြီး ဖိတ်ဝိုင်းသုတ်သင်

ရေလဲ၊ ပစ္စည်းများလဲ၊ တွေ့သမျှမီးရှို့ဆို့တဲ့စကားဟာ ထိုး
 ခြင်းကြီးကြီးပဲ။ အဲဒါကိုတစ်ဖန်လဲ ပြောနေကြတာတွေ
 ပဲ။ အဲဒါ သူတို့ရဲ့ လူတွေပေါ့။ အဲဒါတွေအကြောင်းကို ထိုးခိုက်
 ခေါင်းဆောင်ဆိုရင် ကြောက်တတ်သူ၊ သူရဲဘောနည်း သူတို့
 လမ်းကောင်းကောင်းက ချီတက်မခိုင်းဘူး။ ခက်ခဲတဲ့လမ်းက
 ချီတက် ခိုင်းတယ်။ အဲဒီအခါမှာ အဲဒီကြောက်တတ်သူဟာ
 ခရီးလမ်း ပတ်ခဲ့လွန်းလို့ မိတ်တွေညစ်လာပြီး သေတာမှ
 မက သေတယ်ဆိုတဲ့ ဇိတ်မျိုးတွေ ဝင်လာတော့တာပဲ။ အဲဒီလို
 ဇိတ်မျိုး ဝင်လာတဲ့အခါမှာ ပါးနပ်တဲ့ စစ်ခေါင်းဆောင်က အဲဒီ
 ကြောက်တတ်သူကိုယ် ဘိုက်ရိုက်ရှေ့ကို တင်ပေးလိုက်တော့တာ
 ပဲ။ အဲဒီ ကြောက်တတ်သူဟာ ပင်မန်းပြီး သေချင်စိတ်တွေ
 ပေါက်နေလေတော့ ရွပ်ရွပ်ခွံ့ခွံ့ အသေခံတိုက်တော့တာပေါ့။
 ဒါကြောင့် ကွမ်းကျင်တဲ့တပ်မှူးရဲ့ လက်အောက်မှာ ကြောက်
 သူရယ်လို့ မရှိဘူး။ အားလုံးကို ရဲရင့်အောင် သူကလုပ်နိုင်တယ်။
 အဲဒါတွေဟာ မရှုံးပေးသက် ကျော်ကာရီက ထိုးစစ်ကို ပိုင်နိုင်
 နိုင်နိုင်ဆင် နွဲ့ခဲ့ဖူးတဲ့ တပ်မှူးကြီးတွေရဲ့ ထိုးစစ်ဓမ္မပေါ့ကွယ်။
 ဟု တပ်မှူးလေးက ပြောပြလိုက်လေ၏။ ကျန်ပင်သင်က
 စကားများကို ပိပ်ပွတ်တစ်ခေါက် ရေရှက်ကြည့်၏။ ပြီးလျှင်...

“မောင်ကိုချစ်လို့လား မသိဘူး။ မောင်ဘာပြောပြော ကျွန်မ
 တော့ နားထောင်လို့ သိပ်ပြီးကောင်းတာပဲ။ စစ်မှုရေးရာဆို
 တာ ကျွန်တော်မတို့လို မိန်းမသားတွေနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ပါ
 ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင်က အဲဒီအကြောင်းတွေပြောတော့လည်း
 ကျွန်တော်မရဲ့ နားမှာ ချိုလှပါတယ်”
 ဟု ပြောကာ ကျန်ပင်သင်သည် ကျစ်လျစ်သန်မာလှသော
 တပ်မှူးလေး၏လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ နမ်းရှုပ်လိုက်လေတော့သတည်း။
 ကျန်ပင်သင်သည် နောက်တစ်နေ့၌ တပ်မှူးလေးပြောသော
 စကားများကို ဘဲမဲ့နှင့်ဆီတော်ထံသို့ စစ်သတင်းအဖြစ်နှင့် ပို့လိုက်လေ
 ၏။ ဘဲမဲ့တို့ကလည်း ထိုသတင်းကို ကုန်သည်များမှတစ်ဆင့် တမ္ပဒီပ
 မိတ်တော်၏ စစ်သေနာပတိချုပ် ဘုရင်အနော်ရထာထံသို့ အရောက်ပို့
 လိုက်လေသတည်း။
 ကျန်ပင်သင်သည် တပ်မှူးလေးတို့ ခံစစ်အတွက် တံတိုင်းများ
 ဆောက်နေပုံ၊ ကတုတ်ကျင်းများတူးနေပုံတို့ကို ဤသို့လျှင် မှန်မှန်ကြီး
 သတင်းပေးခဲ့သည်ဖြစ်၏။ ဘဲမဲ့နှင့် ဆီတော်ကလည်း ရသမျှ စစ်သတင်း
 ခံယူပြီး ဘုရင်အနော်ရထာထံသို့ အရောက်ပေးပို့ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်၏။
 ဤသို့နှင့်ပင် တရွေ့ရွေ့အချိန်ကြာ ညောင်းလာခဲ့ရာ ကျန်ပင်
 သင်သည် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာရရှိသည့်အချိန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့တော့၏။
 ခပ်နေ့တွင် ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်သည် ဈေး၌ဆုံတွေ့ကြလေ၏။
 ဆီတော်က ကျန်ပင်သင်အား ကိုယ်ဝန်ရခြင်းအတွက် အပြစ်တင်လေ၏။

www.burmeseclassic.com

၁၃၅ မင်းသိင်္ခ

ဟူ၍ အမည်လေး နှစ်လ၏။ ထို့ထက် တပ်မှူးကလေး၏ နှလုံးသည် ပွတ်တိုက်
သူနှင့် ကပ်သင်္ချာတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည်လည်းကောင်း၊ သမီး
ကလေးအပေါ်၌ ထားရှိသောမေတ္တာသည်လည်းကောင်း အစွန့်ရှည်ကြာ
ခေလိုသောဆန္ဒလည်း ရှိပါနဲ့ဟူ၏တကား။

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၃၃

တစ်စစ်တစ်မက်၊ ကိုယ်နှင့် သက်ကို နှင်းဆက်တိုက်မည်

တမ္ပဝိပ၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သော ဝိပဿနာသည် သုဂုဏ္ဏ
ဗုဒ္ဓသို့ ချီရန်အတွက် ကျန်စစ်သားအား အနိုင်ပေးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ကျန်စစ်
သားသည် တပ်မှူးကြီးညောင်ဦးမီး၊ တပ်မှူးကြီးငလုံးလက်ဖက်၊ တပ်မှူး
ကြီးငလွေရူး၊ တပ်မှူးကြီးဗျတ္တတို့အား အောင်ကြီးများကို ခေါင်းစား
လျက် စစ်ချီ၍လာပြီဖြစ်၏။

တပ်မှူးကြီး ညောင်ဦးမီးတပ်သည် ဒေါင်းရုပ်မပါဘဲ
နေတံဆိပ်အောင်လံကို အသုံးပြု၏။ ငလုံးလက်ဖက်မီးတပ်သည်
အစိမ်းရောင်၊ အနီရောင်များ ရောနှောခြယ်ထားသည့် မီး
တံဆိပ်အလံကို အသုံးပြု၏။ ငလွေရူး၏တပ်သည် အနီခဲပေ
ပြီသော်လည်းကောင်း၊ အောင်လံကို အသုံးပြု၏။ ဗျတ္တ၏တပ်သည်
နီလူးတံဆိပ်ပါသော အောင်လံကို အသုံးပြု၏။

ကျွန်းပင်များ၏ ကွပ်ကဲမှုတပ်ကြီးသည် အနီရောင်၊ ရွှေရောင်၊
... ကျွန်းစစ်သားသည် တပ်မကြီးလေးခုကို ကွပ်ကဲ၍
... လိုအပ်သောနေရာများတွင် ရပ်နား၍ စခန်းချရ၏။ ထိုသို့
ပခန်းချသောအခါ အသွက်သုံးသွက်အပေါ် မူတည်၍ စခန်းချရ၏။

ဤနည်းစံ၊ ရိက္ခာ၊ ဖြန့်ဖြူးပေးရေး၊ ဖမ်းမရသောအရပ်ကိုရှောင်၍
ပခန်းချရ၏။ ရွံ့နွဲ့ထူထပ်ရာကိုရှောင်၍ ပခန်းချရ၏။ ချုံပေါသောအရပ်
ကိုရှောင်၍ စခန်းချရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်စစ်သားသည် ရိက္ခာလူသူကို
ပြည့်ပြည့် မွန်မွန်ကြီးစိုက်တတ်လေ၏။ ကျွန်စစ်သား၏ အသုံးပြုသော ဝတ်
ဝတ်ပညာမှာ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ကောင်းကင်၊ မြေကြီးဟူ၍ သုံးမျိုးဖြစ်၏။
ကျွန်စစ်သားသည် ဝတ်သားတစ်ဦးစီ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းအောင်
လေ့ကျင့်ပေးထား၏။ အဓိနိနာခံတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးထား၏။
ကောင်းကင်နှင့် သက်ဆိုင်သော လေတိုက်ခြင်း၊ မိုးရွာခြင်း၊ မိုးအုံ့ခြင်း
စသော ရာသီဥတုကို တပ်မှူးတိုင်း နားလည်အောင် လေ့ကျင့်ပေးထား
၏။ မြေကြီးဆီရာ၌ တပ်မှူးတိုင်း စစ်မြေပြင်၌ ပထဝီအနေအထား နား
လည်စေရန် လေ့ကျင့်ပေးထား၏။ ဤအခြေခံသုံးချက်ပေါ်တွင် သူ၏
စစ်သည်များကို ခိုင်ခိုင်မာမာလေ့ကျင့်ပေးထား၏။ ထို့ပြင် ကျွန်စစ်သား
သည် တမ္ပဒီပခိုင်တော်၏အသက်သည် စစ်ပညာဟု နားလည်ထား
သည့်အလျောက် ဝတ်ပညာကို အလွန်ဦးစားပေး၏။ လွန်စွာမှ အလေး
ပြု၏။

အနက်ထား၏။ ထို့ပြင် တင်ဗိုလ် ကျွန်စစ်သားလုံးအား အချက်(၁)
ချက်ကို အလေးအနက်ထားစိုင်းစိုင်း သုံးစွဲရန်(၂) သက်မ္မာ...

- (၁) စစ်အောင်လံပြေကို သိခြင်း၊
 - (၂) ရန်သူကို ခန့်မှန်းနိုင်ခြင်း၊
 - (၃) မိမိလက်အောက် သွေးသောက်အိုးစားတို့အား
သားသမီးကဲ့သို့ ကြင်နာခြင်း၊
 - (၄) အမိန့်ကို နာခံတတ်အောင် လုပ်တတ်ခြင်း၊
 - (၅) တွေငေးမှိုင်မှုမရှိခြင်း၊
 - (၆) ရန်သူအကြောင်းရော၊ မိမိအကြောင်းပါ ပြုည့်ပြုည့်
စုံစုံသိအောင် လေ့လာတတ်ခြင်း၊
- စသည်တို့ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ကျွန်စစ်သားသည် အလွန်သမ္မာ

သည့်စားတတ်သောသဘောရှိ၏။ စစ်ဆိုသည်မှာ ပရိယာယ်များလွှဲ၏
အဖြစ် ခိုင်ခိုင်မာမာယူဆထားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်စစ်သား၏ ဝတ်
သဘော၌ ရန်သူကို အနားမပေး၊ ရန်သူမိတ်ဆွဲအောင်လုပ်ပေး၊ ရန်သူ
အင်အားကြီးလျှင် ရှောင်နေ၊ ရန်သူအင်အားလည်းလျင် ခွဲသတ်၊ ရန်သူ
ခိုင်မာနေလျှင် မိမိက အသင့်ပြင်၊ ရန်သူမသင့်လျော်သောနေရာက
သွက်၍တိုက်၊ မိမိတက် သတင်းပေါ်က အလွန်ရန် ကြိုးစား စတိုက်ပုံ
ကြိုတင်တွက်စစ်သူသော အသွက်များပေါ်၌ မူတည်၍ စစ်တိုက်ရေး
ရှိ၏။

၁၃၆ မင်းသိင်္ခ

ဤသို့နှင့်တစ်ခွေခွေမျှတက်လာပြီးလျှင် တမ္ပဒီပမာ အရှင်သခင်
ဘုရင်အနော်ရထာ၏တပ်မကြီးလေးခုသည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနေပြည်တော်ကြီး
အား အင်အားခိုင်ပြီးစွာဖြင့် ပိတ်ဝိုင်းလိုက်ပြီဖြစ်၏။ နေပြည်တော်တွင်
နေထိုင်သော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတို့သည် မြင့်ရာအရပ်မှ နေ၍ မိမိတို့အား
ပိတ်ဝိုင်းထားသော ရန်သူတပ်မကြီးများကိုကြည့်ကာ လှောင်ပြောင်
ရယ်မောကြလေတော့၏။

ထို့နောက် ငယ်ရွယ်သူနှင့် မိန်းမတို့က အောက်ပါအတိုင်း
အော်ဟစ်ကြလေ၏။

‘တမ္ပဒီပသား လူရမ်းကား၊ တို့ကိုဝိုင်းလို့သား၊
ကြက်မတစ်ဝပ်စာ သိလို့လား။ ဟား... ဟား...
ဟား’

တမ္ပဒီပမှ တပ်ဗိုလ်မင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဟိုးစား သွေး
သောက်တို့သည်လည်းကောင်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတို့ လှောင်ပြောင်ကြ
သောစကားကို အနက်အဓိပ္ပာယ်မသိဘဲ ရှိကြလေ၏။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏
အရှေ့အရပ်မှ ပိတ်ဝိုင်းထားသော ဘီလူးကံဆိပ်ပါသည့် တပ်မှူးကြီးဗျတ္တ
၏ တပ်မှ တပ်မှူးငယ်တို့သည် ထိုလင်္ကာကို နားထွေးသောကြောင့်
တပ်မှူးကြီးဗျတ္တအား မဝံ့မရဲဖြင့် ပေးကြလေ၏။ ထိုအခါ ဗျတ္တက...

“ငါတို့လည်း ဒီမှာပဲနေတာ ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲ။ ဒါပေမဲ့
အခုသူတို့ဆိုတဲ့ ကြက်မတစ်ဝပ်စာဆိုတာကို ငါနားမလည်ဘူး။
အခု ခြုံနိုးတွေး ခံတပ်တွေ၊ ပစ္စင်ရင်တားတွေ၊ သူရဲ သူခို သူရဲ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၃၇

နားတွေ၊ အစောင့်အနေအထားပုံတွေဟာ အရင်နဲ့ လုံးဝမတူ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ပြောင်လှောင်တဲ့စကားကိုထောက်ရင် ငါတို့
က တပ်မကြီးလေးမဲ့နဲ့ ဝိုင်းထားပေမယ့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေ
ဟာ ကြောက်လန့်ပုံမရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မကြောက်သလဲဆိုရင်
စစ်သဘောမှာ ‘ခံစစ်တစ်ယောက် ထိုးစစ်တစ်ရာ’ လို့ ဆို
ထားတယ်။ ပြီးတော့ ခံဒေရဲ့သဘောမှာ စားရေနဲ့ကွာရှိပြီး
မြို့လုံမယ်ဆိုရင် ငါတို့လို ရန်သူရဲ့ ပိတ်ဝိုင်းစစ်ကို ကြန့်ကြာ
အောင်၊ စိတ်နှလုံးပူပန်အောင်လုပ်ပြီးမှ ပြန်လှန်ချေမှုန်းလေ
ဦးတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့ဟာ ငါတို့ကို စစ်ပန်းအောင်လုပ်လိမ့်
မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ရဲ့ဆရာ ကျန်စစ်သားရဲ့ သွန်သင်
ချက်အတိုင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် မစောင့်ရမှာပဲ။ ကြက်မ
တစ်ဝပ်စာ ဆိုတာကိုတော့ ဘာလဲဆိုတာ ငါတို့သူလျှို့ဝှက်ဆီက
သတင်းယူရမယ်။ အဲဒီ ကြက်မတစ်ဝပ်စာဆိုတာ အခုအခါမှာ
တော့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိက ကလေးတွေ ပါးစပ်စကားမှာ ရယ်စရာ
လုပ်ပြီးဆိုတဲ့ စာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဆိုက်ပွဲကြီးရဲ့ အဆုံးအဖြတ်လည်း
ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဗဟိုအချက်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီ
တော့ တပ်မှူးငယ် တွေးအင်တို့အဖွဲ့က ကြက်မတစ်ဝပ်စာကို
သိအောင်လုပ်ကြ။ သလျှို့ အဘတ်တွေနဲ့ စုံစမ်းကြ။ (၂) ရက်
အတွင်းမသိရင် ရာထူးကချပင်မယ်”
ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေတော့သတည်း။

၁၃၈ မင်းသိင်္ခ

သည်မြို့ရိုး၏ အပြင်ဘက်တွင် နေထိုင်ကြသော မီးသွေးဖုတ် သမားများ၊ ဘင်းခတ်သမားများထံသို့ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဝင်ရောက်ကာ ကြက်စောင်ပပ်စာဆိုသော မကားအနက်ကို မေးကြလေ၏။ (၂) ရက် တိုင်တိုင် ကြိုးစား၍ မျှော်လင့်ကင်းလွန်းကြရာ နောက်ဆုံး၌ ကြက်မ တစ်ပပ်စာဆိုသော မကား၏အနက်ကို ကောင်းစွာသိလာရလေ၏။ ထို့ကြောင့် တပ်မှူးငယ်သည် တပ်မှူးကြီးချွတ္တအား စစ်သုံးစံအတိုင်း အရိုအသေပေးပြီးနောက် . . .

“တပ်မှူးကြီးခင်ဗျား၊ ဟောဗီဘက်က မြို့ရိုးမှာ ဟိုးတုန်းက ကြက်မတစ်ပပ်စာလောက်ရှိတဲ့ သဘာဝရေပြွန်ပေါက်ကလေး ရှိပါတယ်။ အဲဒီရေပြွန်ပေါက်ကလေးဟာ အခုဆိုရင် ရေစား ပြီး လူတစ်ကိုယ်ဝင်နိုင်အောင် ကွယ်နေပါပြီ။ အဲဒီရေပြွန်ပေါက် ကလည်း အမြဲဘမ်း ရေတွေဗီးဆင်းနေပါတယ်။ မြို့ထဲကိုဝင်ဖို့ ဆိုရင် ဒီအပေါက်တစ်ပေါက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီအပေါက်ကလည်း ရေပြွန်နဲ့အပြည့် ရေကစီးနေလေတော့ လူမပြောနဲ့ ငါးသတ္တဝါ တောင် မဝင်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကို ဝင်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ လုံခြုံ အောင် ပိတ်ထားတဲ့ သူတို့မြို့ရိုးထဲကို ဝင်လို့ရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။”

“အဲဒီ ရေပြွန်ပေါက်ဟာ အတွင်းဘက်က အစောင့်မထားဘူး လားကွ”
ဟု မေးလိုက်လေ၏။

(၅) လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၃၉

“ဒီကြက်မတစ်ပပ်စာဆိုတဲ့ ရေပြွန်ပေါက်ဟာ အပေါက်ဆိုပေ မယ့် လူဝင်လို့ရမိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါကြောင့် အစောင့်ထား ခို့ မလုပ်ပါဘူး။ မစောင့်ဘူးလို့လည်း သိရပါတယ်။”

ဟု တပ်မှူးငယ်က ပြန်၍ အစီရင်ခံလျှင် တပ်မှူးကြီးချွတ္တက ပြုံးပြုံးလိုက်လေ၏။

“ဒီကြက်မတစ်ပပ်စာဆိုတဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ရေပြွန်ပေါက်ဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားကဲ့ရဲ့၊ ယေတွင်းဖြစ်တော့မယ်။ စစ်ဘက် လက်ထောက်ကွပ်ကဲမှု စစ်ဦးစီး ငါတို့ရဲ့ဆရာ ကျန်စစ်သားကို ဒီအကြောင်း တင်ပြရမယ်။ သူကခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ငါရအောင် ဝင်မယ်။ ငါ့အစ်ကိုကို ရက်စက်စက်စက်သတ်ထားတဲ့ သုဝဏ္ဏ ဘုမ္မိသားတွေကို ငါ့ကိုယ်တိုင်လက်စားချေမယ်။”

ဟု မပြောရင်း ဓားရိုးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လေတော့ သတည်း။

(၆) လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီး လိုက်လံနှိုးဆော်ခြင်း

ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီးသည် လူစည်ကားရာနေရာများသို့ လှည့်လည်ကာ . . .

“သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေ နိုးကြားကြ။ အနော်ရထာဘုရင်နဲ့ ကျွန်ုပ်ငါသား၊ ငမ္ဘေရွာ၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ညောင်ဦးမီး၊ ငမ္ဘေတို့ဟာ မြို့ကိုခိုင်းသားပြီ။ မြို့ထဲကို အဝင်မခံကြနဲ့။ အသက်စွန့်ပြီး ကာကွယ်ကြ။ မြို့ဘူရင်းရောက်နေတဲ့တမ္ပဒီပ သူလျှိုတွေကို ဖော်ထုတ်ကြ။ တွေ့ဖပ် ဒေးရှင်မကားနဲ့။ ခေါင်းဖြတ်ပစ်ကြ။ တိုင်းပြည်ရဲ့ လုံခြုံရေးကို တိုင်းသူပြည်သား တွေဆောင်ရွက်

ကြ။ ငါတို့ဘုရင်ကဟော့ ဘုရားခန်းထဲက မထွက်တော့ဘူး။ တိုင်းရေးပြည်မှုကိုလည်း ဦးမဆောင်တော့ဘူး။ ငါတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ သေနာပတိဖြစ်တဲ့ တပ်မှူးလေးဟာလည်း တိုင်းရေးပြည်မှုကို သူ့မိန်းမလောက် စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။”

ဟု လှည့်လည်လှုံ့ဆော်လေတော့၏။ ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီး၏ ကြားကို သဘောကျသူများက အော်ဟစ်ရယ် မော၍ ထောက်ခံကြ၏။ သဘောမကျသူများကလည်း အော်ဟစ်ဆူပူ၍ ကန့်ကွက်ကြ၏။ အချို့နေရာများတွင် ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီးက . . .

“ငါတို့ရုံးလို့ တမ္ပဒီပတပ်တွေ မြို့ထဲကိုဝင်လာရင် ခေါင်းငုံ့မခံကြနဲ့။ ကြုံရာလက်နက်နဲ့ တမ္ပဒီပသားတွေကို သတ်ဖြတ်ကြ။ ပရိယာယ် အမျိုးမျိုးနဲ့ ဒင်းတို့ကို လူအုပ်ကွဲအောင်လုပ်ကြ။ ရွာထဲ၊ ရပ်ထဲ၊ လမ်းထဲ ရောက်လာတဲ့ တမ္ပသားတွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ အုပ်စုကွဲအောင်လုပ်ပြီး သုတ်သင်ကြ”

ဟူ၍ လှည့်လည်လှုံ့ဆော် ဟောပြောလေတော့၏။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမြို့အတွင်းသို့ မီးသွေးဖုတ်သမားအချို့နှင့် ထင်းခုတ်သမားအချို့ကို ခေါ်ခေါ်မှ စိစစ်၍ မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ဝင်ခွင့်ထွက် ခွင့်ပေး၏။ ချီသူများမှတစ်ဆင့် ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီး၏သတင်းသည် ကျန်စစ်သားအသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။ ကျန်စစ်သားသည် မြို့ကိုသိမ်းသောအခါ ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီးအား ဖမ်းဆီးရန် သူ၏လက်အောက်ငယ်သားများ

၁၄၂ မင်းသိင်္ခ

အား ညွှန်ကြားသော ပြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကြမ္မာဖတ်လူကြီးသည် မိမိ၏ ကံကြမ္မာကိုမသိရှာပေ။ သူတော်ပါး၏ကံကြမ္မာကို ဖတ်ပေးတတ်သော လူကြီးသည် မကြာသောအခိုက်ကာလ၌ မိမိကံကြမ္မာ မည်သို့ရှိမည်ကို မသိခြင်းမှာ အံ့ဖွယ်ကောင်းလှတော့၏။

ကြမ္မာဖတ်လူကြီးသည် လွန်စွာရိုးသောသူကြီးဖြစ်၏။ အန္တရာယ်ရောက်မည်ကို မစဉ်းစားဘဲ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတို့သည် ကြမ္မာဖတ်လူကြီး၏စကားကိုလေးစားသောကြောင့် နားထောင်ကြသည်မဟုတ်။ ရယ်ဖွယ်ကောင်းသောကြောင့် နားထောင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို မသိသော လူကြီးသည် မိမိပြောသည်ကို လူငယ်များ တလေးတစား နားထောင်သည်ဟု မှတ်ကာ လှည့်လည် ဟောပြောလေ၏။ အမှန်စင်စစ် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတို့သည် ကြမ္မာဖတ်လူကြီးအား ရယ်စရာသတ္တဝါတစ်မျိုးဟု သဘောထားကာ နားထောင်ရယ်မောနေကြခြင်းသာ ဖြစ်လေ၏။

တမ္ပဒီပတပ်ဖွဲ့သည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမြို့အား ဝိုင်းထားသည်မှာ တစ်လခန့်ရှိ ပြီဖြစ်၏။ ကြမ္မာဖတ်လူကြီး လှည့်လည် ဟောပြောနေသော ကာလသာလည်း ထိုမျှလောက်အချိန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ တစ်ညသ၌ . . .

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၄၃

ထိုညကား လသာနေ၏။ သို့ရာတွင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနိုင်ငံတော်၏ စံဇာတာကား ထိုညမှစ၍ မေးခွံနံရံပေတော့မည်။ ထိုအချက်ကို သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနိုင်ငံတော်ရှိ လူများသည်လည်း မသိကြ။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနိုင်ငံတော်၏ ဘုရင်ဧကရာဇ်သည်လည်း သိရှိခြင်းမရှိကြ။ ထို့အပြင် ကြမ္မာဖတ်ကံသည်ဆိုသော လူကြီးသည်လည်း ထိုကြမ္မာဆိုးကို ပသိခဲ့။ ထိုညက သာသောလသည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိအတွက် နောက်ဆုံးသာခဲသောလ ဖြစ်ကုန်ရာသတည်း။

တပ်မှူးကြီးဗျတ္တသည် မရမက ကုတ်ကပ်၍ ဆန်တက်ခဲ့ရာ ပြီးနောက် အတွင်းဘက် ရေပြွန်ပေါက်သို့ သွားခနဲ ရောက်သွားလေတော့၏။ သို့အခါ၌ ကိုယ်ကိုအလျားယိုး၍ ရင်ဘတ်ကို ပြွန်ပေါက်၏ အပေါ်သို့ တင်လိုက်သည့်တစ်ခဏ၌ပင် သတိလစ်မေ့မျောသွားလေတော့၏။ အချိန်အတန်ကြာသောအခါ၌ သတိရလာလေ၏။ သတိရလာသည့် အခဏ၌ပင် ခါးတွင်ချိတ်၍ ပါလာသော စားတိုကို စမ်းလိုက်၏။ ဆိုနောက် ဇားကိုဆွဲတုတ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရှုလိုက်၏။ မြို့ရိုးအတွင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်မြဲတိတ်ဆိတ်နေ၏။

တပ်မှူးကြီးဗျတ္တသည် ယူတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်မတစ်ဝပ်စာ ရေပြွန်ပေါက်ပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် မြေပြင်ပေါ်၌ကပ်လျက် အလျားမှောက်ကာ ရန်သူအနေအထားကို ကြည့်လိုက်၏။

မြို့ရိုးအတွင်း ကင်းများမှာ ကင်းရှည်များဖြစ်၏။ တံခါးပေါက်အနီးမှ ကင်းသမားသည် မြို့ရိုးကိုလှည့်ပတ်လာသော အခြားသော ကင်းသမား ဖိမိလ်ရောက်လာမှ မိမိက အခြားသောတံခါးဆီသို့ မရွံ့လျားသွားရ၏။ ဗျတ္တသည် ကိုအခြားအရာကိုကြည့်၍ မြို့ရိုးကို၏။ ရန်သူနှင့် ကပ်နေလျှင် ကင်းရှည်ကို အသုံးပြုအပ်။ ကင်းတိုကိုသာ အသုံးပြုရမည်။ ယခုမှ သုဇဏ္ဍဘုမ္မိန္ဒရိုးအတွင်းမှ ကင်းတစ်ဖွဲ့သည် ရန်သူနှင့်နီးသားမှန်းသိပါလျက် ကင်းရှည်ကို အသုံးပြုနေ၏။ ဤမှားယွင်းချက်သည် သုဇဏ္ဍဘုမ္မိန္ဒ၏ ကံကြမ္မာဆိုးကို လက်ခေါ်နေသည့်အလား ရှိတော့၏။

ကြက်မတစ်ဝပ်စာ ရေပြွန်ပေါက်

တပ်မှူးကြီးဗျတ္တသည် ခါးဘောင်းကို မြှောင်နေအောင် ကျိုက်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် တစ်ကိုယ်လုံးကို ထောပတ်များ၊ ဆီများ လိမ်းကျံလိုက်၏။ ထို့နောက်တွင် ကြက်မတစ်ဝပ်စာဟုဆိုသော ရေပြွန်ပေါက်အတွင်းသို့ဆင်းကာ ဆန်တက်၍ ကူးလေ၏။ ရေပြွန်မှာ ရေစီးကြမ်းလှသောကြောင့် ကြိုးစား၍ ဆန်တက်နေရ၏။ အသက်ကို အောင့်ထားရ၏။ ကြာသောအခါ၌ မျက်စိများပြာလာ၏။ မူးမိုက်လာ၏။ သို့ရာတွင် တပ်မှူးကြီး ဗျတ္တသည် နောက်သို့ပြန်၍မလန်စေရန် အားပြု၍ ဆန်တက်နေ၏။ ကြာသောအခါ၌ အသက်ပင်ထွက်လုမျောပါးဖြစ်လာတော့၏။

၁၄၆ မင်းသိင်္ခ

ထို့ကြောင့် စစ်ပွဲစေ့ရာ၌ ကျွမ်းကျင်သော တပ်မှူးကြီးဗျတ္တသည် ပြူးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ခဲနပ်ပစ်နေရာသောက်တွင်ခိုသော တံခါးပေါက်မှ ကင်းကိုကြည့်နေ၏။ လှည့်ကင်းမှ ရောက်လာသည့် တစ်ပြိုင်နက် ရပ်ကင်းသည် လှည့်၍သွား၏။ လှည့်ကင်းသည် တံခါးပေါက်၌ ရပ်၍ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူသည် ဤအခွင့်အရေးကို သက်လွတ်မခတ် တံခါးပေါက်မှ ကင်းသမားဆီသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် ကင်းသမား၏ပံးဝပ်ကို နောက်မှ ဆိုင်း၍ပိတ်ကာ ငှားခေါက်ခွက်ကို ခြံဖြင့်နှင်းချရင်း နံကြိုးအစွန်းသို့ သူ၏စားတိုကိုထိုးသွင်းလိုက်မလေတော့၏။ ကင်းသမားသည် ခွေကုသွားမလေ၏။ အသက်လည်းပျောက်သွားပြီဖြစ်၏။

သူသည် တံခါးမင်းတပ်ကို မ၍ ဖြုတ်ကာ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်၏။ အသင့်စောင့်နေသော သူ၏လူများသည် လျင်မြန်စွာလတ်လာကြ၏။ ထို့နောက် တံခါးကိုပြန်၍ပိတ်ကာ မင်းတပ်ကို ပြန်၍ပိတ်လိုက်၏။ ဝင်လာသော သူ၏လူသည် နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ၏။ ထိုအခါမှ တစ်ယောက်သည် လဲကျနေသော ကင်းသမား၏ အဝတ်အစားကို ဖြုတ်ယူ ဝတ်ဆင်လိုက်၏။ သေဆုံးသွားသော ကင်းသမား၏ အလောင်းကို ကြက်မတစ်ဝပ်စာ ရေပြန်ပေါက်သို့ ဆွဲယူကာ ပြန်ပေါက်အလွှာသို့ သွင်းသွင်းလိုက်၏။

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၄၇

တပ်မှူးကြီးဗျတ္တအပါအဝင် ကျန်လူများသည် မျက်ကွယ်နေရာမှ ကိုယ့်၍ ပမ်းလျားမှောက်နေကြ၏။ အချိန်အတန်ကြာသောအခါ၌ လှည့်ကင်းရောက်လာ၏။ ရပ်ကင်းဟန်ဆောင်၍ ရပ်စောင့်နေသော ဗျတ္တ၏ စစ်သားသည် ထိုလှည့်ကင်း၏ရင်ဝကို ဓားဖြင့်ထိုးလိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူသည် လှည့်ကင်းဟန်ဆောင်၍ ထွက်သွား၏။ ထိုကျသေဆုံးသွားသောသူထံမှ အဝတ်အစားကို ဗျတ္တ၏စစ်သားတစ်ဦးသည် ခွတ်၍ ဖတ်ပြန်၏။

ဤနည်းနှင့်ပင် ဗျတ္တ၏လူနှစ်ဆယ်လောက်သည် လှည့်ကင်းရပ်ကင်းများကို လုပ်ကြံလိုက်ရာ မြို့နိုးအတွင်းမှ ကင်းသမားနှစ်ဆယ်ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်၏။ ထိုကင်းသမားနှစ်ဆယ်၏နေရာတွင် ဗျတ္တ၏ လူများသည် အစားထိုးထားပြီဖြစ်၏။ ထိုအစားထိုးထားသောသူများသည် တံခါးကြီးလေးခုနှင့် တံခါးငယ်ရှစ်ခုဆီသို့ အသီးသီး ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။ ဗျတ္တ၏လူများသည် ထိုညအဖို့ စကားဝှက်တစ်ခုကို သတ်မှတ်ထား၏။ ထိုစကားဝှက်မှာ မေးသောသူက ‘ဗျတ်’ ဟူ၍ မေးရမည်ဖြစ်ပြီး ဖြေသောသူက ‘တ’ ဟု ဖြေရမည်ဖြစ်၏။

တပ်မှူးကြီးဗျတ္တသည် အချိန်ကောင်း အခွင့်ကောင်းကို မျက်ကောင်မခတ် စောင့်မျှော်၍နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ သူ၏ ဆရာကျန်စစ်သားက သူ့အား ပြောပြခဲ့သော သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ရုတ်တရက် သတိရလိုက်မိ၏။

၁၄၈ မင်းသိင်္ခ

“မိမိက ရန်သူထက် ဆယ်ဆအင်အားများရင် ရန်သူ
ကို ပိတ်ဝိုင်း။ ငါးဆများရင် ရင်ဆိုင်တိုက်။ နှစ်ဆ
များရင် စစ်နိုင်အောင် အသေအလဲကြိုးစားပေတော့”

တင်မျိုးကြီးဗျတ္တသည် ဦးတွင်းပရောက်ရှိနေသော သူ၏ လူ
နှစ်ဆယ်နှင့် အသေအလဲ ကြိုးစားရမည်ကို စစ်သတိဝင်လာလေတော့
၏။ အနီးဆုံးနေရာမှ ယူဆီစစ်သားက တံခါးဝဖောက်လှမ်းသို့ မိမိလူများ
ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့လိုက်လေ၏။ လိုအပ်ချိန်၌ ဗျတ္တ
သည် အသံနက်ကြီးဖြင့် ‘ဗျတ်’ ဟု အဟစ်လိုက်လေတော့၏။ လိုအပ်ကို
ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗျတ္တ၏ လူများသည် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ‘ဗျတ်’
‘ဗျတ်’ ဟု ဆက်၍ဖောက်လိုက်၏။ လူနောက် ‘တ’ ‘တ’ ဟု ပြန်၍အော်ကာ
မိမိနှင့်အနီးဆုံးတံခါးများကို ဖွင့်ကြလေတော့၏။ အချို့သော တံခါးများ
မှာ လွယ်လွယ်ကူကူဖွင့်၍ရသော်လည်း အချို့သောတံခါးများမှာ ကိုက်
မိုက်၍ ဖွင့်ယူရ၏။

မည်သို့ဆိုစေ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း၌ တံခါးများအားလုံး
ဖွင့်သွား၏။ မြို့ရိုး၏လေးဘက်လေးဟန်တွင် အသင့်ဝိုင်းထားသော
ဓမ္မပိတတ်များသည် တင်ခဲနက်သော ဩသံကိုပေး၍ တင်ခဲနက်သော
စစ်စည်း၊ စစ်မောင်း၊ စစ်ပရောက်ကို အသံပြည်စေလျက် မြို့တွင်းသို့
စာရမန်းကြမ်း ဝင်လာလေတော့၏။ ဟေ့ သမ္မာသော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏
စစ်သည်တော်တို့ကို ကိုးခွက် ဟိုက်မိုက်လေတော့၏။

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၄၉

သာမိုင်းဝင်မည်စစ်ပွဲကြီးကား ညသန်းခေါင်တွင် စတင်တိုက်
ခိုက်နေပြီဖြစ်၏။ ကျန်စစ်သားသည် သူ၏အားနှင့် ဝင်လာပြီးလျှင် သထုံ
နန္ဒဟာဘုရင်၏ နန်းတော်ကို ဝိုင်းရံထား၏။ နန်းတော်အတွင်းမှ
သုဝဏ္ဏဘုမ္မိစစ်သည်တော်များကား ကျန်စစ်သား၏တပ်မှ ပွန်၊ မြန်မာ
ပိတောက်သားဖြင့် ပိမိတို့သည် သွေးတောနေသူများ မဟုတ်ကြောင်း၊ သွေး
ထွက် သံယိုမှုကို မလိုလားကြောင်း၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၌ရှိသော ဘုရင်မင်းမြတ်
နန္ဒဟာကို မဆိုတားဘဲ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတွင် ခိုတင်းနေလိုသော မည်သူ
စစ်စုံတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးစက် သွေးပေါက်တွေကို မထွက်
မလိုသည့် ဆန္ဒရှိကြောင်း၊ ခြင်ကောင်ဟန်ကောင် သောက်စာမျှရှိသော
သွေးစက်ကလေးမျှ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတစ်ဦးဦးထံမှ ပိမိတို့ကြောင့် ထွက်
ရမည်ဆိုလျှင် ပိမိတို့အနေနှင့် ယူကျုံးမရဖြစ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု
မိမိတို့လာရောက်ခြင်းမှာလည်း စစ်ပွဲဆင်နွှဲရန် မဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့အတူ
သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်မှုကိုလည်း မိမိတို့ အနေနှင့်
ကျူးကျော်လိုစိတ် မရှိကြောင်း၊ ပိမိတို့လာရောက်ခြင်းမှာ ဘုရားရှင်
သောကြားတော်မူသော တရားဒေသနာ ပိဋကတ်တော်များကို
ပင့်ဆောင်လိုခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ပင့်ဆောင် ကူးယူပြီးလျှင်
ပြန်လည် အပ်နှင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပိမိတို့သည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ ရန်သူ
များ မဟုတ်ကြောင်း ဝယ်ညိုတို့ကို အော်ဟစ်၍လှည့်ဆော်နေ၏။

www.burmeseclassic.com

ဤကဲ့သို့ နှစ်နှစ်နှစ်နှင့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ လမ်းမများပေါ်တွင် သုဝဏ္ဏ
ဘုမ္မိသည် အလုံးအရုံး အသက်ကုန်နေကြပြီဖြစ်၏။ သွေးအိုင်
သွေးအိုင်များပေါ်တွင် လဲပြိုနှစ်မျောနေကြပြီဖြစ်၏။ မိခင်များ၊ ဇနီး
များနှင့် မိသားစုများ၏ အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံသည် မိုးသို့လျှံတက်နေပြီဖြစ်၏။
သို့လင့်ကစား နန်းဘော်ကိုဝိုင်းထားသော ကျန်စစ်သား၏ တပ်များ
သည် 'ကပ်တုံသည် သွေးထွက်သံယိုဖျက် အလိုမရှိကြောင်း၊ သုဝဏ္ဏ
ဘုမ္မိသားတို့၏ ခြင်္သေ့ကောင်သောက်စာမျှ သွေးစက်လေး တစ်စက်
'နီပင် မလိုချင်ကြောင်း' လွှဲဆော်နေ၏။

အမှန်ဝင်စစ်အားဖြင့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမြို့၏ လမ်းမများပေါ်တွင်
သွေးအိုင်ကြီးများ ပေါ်ပေါက်နေပြီဖြစ်၏။ ထိုသွေးအိုင်ကြီးများ၌ သုဝဏ္ဏ
ဘုမ္မိသားတို့၏ ချစ်အလောင်းတို့သည် ထင်ဟပ်နေပြီဖြစ်၏။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမြေပြင်သည် ငိုရှိုက်နေပြီဖြစ်၏တကား။

ကျန်ပင်သင်တို့ ပြန်ကြပြီ

ကျန်ပင်သင်သည် သူ၏အခန်း ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ မြို့ရိုး
အတွင်းဘက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလိုက်၏။ မြို့ရိုးအတွင်းဘက်ဆီ၌
ကျန်ပင်သင်သည် ကျန်ပင်သင်ကို သတိပြုလိုက်၏။ 'ဗျတ်' 'ဗျတ်' ဟူသော
အသံများနှင့် 'တ' 'တ' ဟူသော အသံများကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက်
ကျန်ပင်သင်၏မျက်လုံးမှ မီးခရောင်များ လက်ခံ၍ လက်ခံ၍ ဖြစ်သွားသည်ကို
သိမြင်ရလေ၏။

ကျန်ပင်သင်သည် တပ်များကြီးလူများ မြို့တွင်းသို့
တက်ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းပင် နားလည်သွား၏။ ထို့ကြောင့်
ကျန်ပင်သင်၏ အိမ်ရာအောက်တွင် ငှက်ထားသောစားကို ဆွဲယူလိုက်လေ၏။

၁၅၂ မင်းသိင်္ခ

ပြီးလျှင် တပ်မှူးကလေးရှိရာအခန်းသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် တံခါးကို ချိန်ပြီး နှစ်ဖက် ဖွင့်လိုက်၏။ တံခါးဖွင့်သွား၏။ သို့ရာတွင် အခန်းတွင်းသို့ တပ်မှူးလေး မရှိတော့။ တပ်မှူးလေးရှိပါမူ ကျန်ပင်သင်သည် တပ်မှူးလေး၏ လည်တိုင်ကို ခြေဖြင့် ခုတ်ပိုင်းပစ်မည်ဖြစ်၏။

ကျန်ပင်သင်သည် ဆုတ်ဆုတ်ခြင်းမရှိဘဲ အခန်းတွင်းမှ ပြေးထွက်လာပြီးလျှင် ပုခက်ဖြင့်သိပ်ထားသော သမီးလေးထံသို့ ပြေးသွား၏။ ကျန်ပင်သင်ရောက်သွားသောအခါ၌ ပုခက်သည် လှုပ်ယမ်းနေသည်။ ပုခက်အတွင်းမှ သမီးငယ်မှာမူ မရှိတော့ပေ။

ကျန်ပင်သင်သည် အကောင်းစွာနားလည်သွားပြီဖြစ်၏။ တပ်မှူးလေးသည် စစ်ပွဲစပြီးဟုသိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သမီးငယ်ကို ကောက်ယူ၍ ရှောင်တိမ်းသွားပြီ ဖြစ်၏။ ဤအချက်သည် ကျန်ပင်သင်အား တပ်မှူးလေးက အယုံအကြည်မရှိကြောင်း ပြသလိုက်သောအချက်။ သို့မဟုတ် ကျန်ပင်သင်သည် ရန်သူသူလျှို့ဝှက်စွာဖြစ်သည်ကို သိနှင့်နေကြောင်း ပြသလိုက်သည့် အချက်ပင်ဖြစ်၏။

ကျန်ပင်သင်သည် ဘေးကို ခါးတွင် ခါးပတ်နှင့်တကွ ချိတ်လိုက်၏။ သို့နောက် မြင်းစောင်းဆီသို့ ပြေးဆင်းသွားပြီးလျှင် မြင်းတစ်ကောင်ကို ထုတ်ယူ၍ လွှားခနဲ နုတ်တက်ကာ လဆန်စိုင်းထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ကျန်ပင်သင်သည် ကျန်စစ်သားရှိရာကို ရှာဖွေ၍သွားလေတော့

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၅၃

၏။ နောက်ဆုံးတွင် နန်းတော်ဝင်းအပြင်ဘက်ရှိ ဘုရင့် ဆွမ်းလောင်းရပ်ကြီးအား ကွပ်ကဲမှုရုံးအဖြစ် အသုံးပြုကာ ခြံသိမ်းတိုက်ပွဲကြီးကို ကွပ်ကဲနေသော ကျန်စစ်သားနှင့် သွား၍တွေ့၏။ ကျန်စစ်သားအား မိမိရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့လိုက်လေ၏။

ကျန်ပင်သင်ရောက်ပြီး မနွေးမနွေးနှောင်း၌ပင် ဆုတ်တက်နှင့် ဘဲမတို့သည် မြင်းကိုယ်စီနှင့်ရောက်လာပြီး ကျန်စစ်သားအား သတင်းပို့လိုက်လေ၏။

ကျန်စစ်သားသည် ၎င်းသူလျှို့ဝှက်စွာ ခြံပြင်၍ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ထံသို့ အစောင့်အရှောက်နှင့် ပို့လိုက်လေတော့၏။ ကျန်စစ်သားအတွင်း အတ္တမျှထားပြီးနောက် ဘဲမ၊ ကျန်ပင်သင်နှင့် ဆီလောင်တို့အား နေပြည်တော်သို့ ပြန်နှင့်ရန် စေသွတ်လိုက်လေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကျပြီ

တမ္ပဒီပဝစ်သည်များသည် အလုံးအရင်းနှင့် တိုက်ခိုက်ကာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနေ ပြည်ဧကန်ကြီး၏ လမ်းမကြီးများကို တစ်လမ်းပြီး တစ်လမ်း သိမ်းယူခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဗဟိုလမ်းမကြီးတစ်ခုကို တပ်မှူးကြီးညောင်ဦးမီးက ဦးဆောင်၍ တိုက်ခိုက်သိမ်းယူ၏။ အခြားလမ်းမကြီးများကိုလည်း တပ်မှူးကြီးငလွေဇူး၊ တပ်မှူးကြီးလုံးလက်ဖယ်၊ တပ်မှူးကြီးဗုတ္တတို့က အသီးသီးတိုက်ခိုက်သိမ်းယူခဲ့ကြ၏။ ပုဂံဘို့၏ တိုက်ပွဲသတင်းကို နာခံတော်များ။ သံတော်စာပိုများမှ တစ်ဆင့် ကိုက်ပွဲစစ်ဦးစီးမှ ကျန်စစ်သား၏ ကွပ်ကဲမှုနဲ့သို့ မပြတ်သတင်းပို့ အစီရင်ခံလျက်ရှိ၏။

ကျန်စစ်သား၏ ကွပ်ကဲမှုနဲ့တင် မိတ်မြင့်သက်လက်တားပေး ပြောကြားတစ်ချပ်ရှိ၏။ ဘိုးပြည်မှာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနေပြည်တော်၏ ရှေ့ပိုင်းရှိ။ ဝစ်ဦးစီးမှူး ကျန်စစ်သားသည် မင်းလက်ခံရင်း ဘေးသော ဝစ်သတင်းများအရ တိုက်ပွဲအပြေးခရီးကို ရှေ့ပိုင်းတော်တွင် ယူကာ အရေးမှတ်၏။ သို့အချိန်၌ နာခံတော်တပ်မှူး ဦးမြင်းနုပုံ၊ ရာဇကုသားကြီး မြင်းဆင်းကာ ကျန်စစ်သားရှေ့မှ လက်ခံဆက်ထောက်၍ ပုဂံ၊ ပုဂံသို့ လိုက်လာ၏။ မြီးလျှင် ခစ်သတင်းကို အစီရင်ခံလေတော့၏။

ဘီလူးကံသိပ်တလံ ခုတ်မဆင်သော ဟပ်မှူးကြီးဗုတ္တ၏ တပ်သည် သတ်မှတ်ထားသောလမ်းကြီးကို တိုက်ခိုက်၍ ပုဂံသို့ ကွမ်းစစ်ယာဉ်ကန်က မှုရပ်သို့ လာရောက်မြင်ရုံသာရောက်ခဲ့ပြန်ကြောင်း တပ်မှူးကြီးဗုတ္တ၏ စစ်ကြောင်းသည် တပ်မှူးကြီးညောင်ဦးမီး၊ တပ်မှူးကြီးငလွေဇူး၊ တပ်မှူးကြီးလုံးလက်ဖယ်တို့နှင့် ခန့်ပြည့်တော်၏ လမ်းနဲ့တွင် ဆုံမိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် တပ်မှူးကြီး ကျညာရာမှ ခုရပ်သို့ မရောက်မီ၌ ရန်သူ၏ မြင်းပေါ်၌ ကျဆုံးမှု ခံခဲ့ရကြောင်း စတင်ပို့လိုက်ရာ ကျန်စစ်သားသည် ကွက်ခနဲ မှုတ်နှာပျက်သွား၏။ “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဗုတ္တဇူး၊ နင့်ရဲ့ ခန့်ခံတော် ပင်တစ်စီးသေတဲ့ နေရာကျမှ လာပြီးမသရလေဘုရား၊ နှစ်ယာ ငါ့ရဲ့ သင်္ဃာချီတဲ့ သွေးသောက်ပါပဲ။ နှစ်ယာ တိုက်ရင်းသေရတဲ့အတွက် ယောက်ျားကောင်းတိုင်း၊ ဘောဇိတနဲ့ကြုံတဲ့ သူရဲကောင်းအဖြစ်

 សាកលវិទ្យាល័យប្រាសាទបាគី

၁၅၈ မင်းသိင်္ခ

ဖြစ်သည်။ အဲဒါနဲ့ပဲ အလေ့အကျင့်အတိုင်း ကျန်စစ်သား၏ပါးကို ညှစ်ညှစ် သာသာ... အဲဒါနဲ့ပဲ လိုက်ကြည့်ရအောင်။ ကျန်စစ်သားသည် မိမိခန့် အေးသွား သောအခါနှင့် နှုတ်ခမ်းကို တင်တောင်းနေလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ပင် လွန်စွာသာယာနာ ပျော်ဖွယ်ကောင်းသော ဆွဲလှ သံနှင့် ကြေးစည်သံများကို နန်းတော်ဆိဘက်မှာ ကြားရလေ၏။ ထိုအသံ များနှင့်အမျှ... ခုတ်ခမ်း၌ပင်...

“ပုဒွံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
သံသံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ”

ဟူသော ငြိမ်တူညိုနက်၍ လိုက်သော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ စစ်သူရဲကောင်းလည်းဖြစ်၊ ခိုက်ပွဲ၏ကွပ်ကဲမှု အကြီးအကဲလည်းဖြစ် သော ဝိတ်ကြမ်း လူကြမ်း စင်ယားကြီး ကျန်စစ်သားသည် တုန်လှုပ် သွား၏။ ထိုအသံသည် လူ၏ ပုခုံးတည်းပွတ်ကို လှုပ်ယမ်းပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အဆက်မပြတ် ဆွဲလှသံများ၊ ကြေးစည်သံများ ထွက်ပေါ် လာ၏။ ကျန်စစ်သားသည် နန်းတော်၌ ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။ သုလဏ္ဍတုမ္မိ၏ ဘုရင်မင်းမြတ်ဖြစ်တော်မူသော မန္တဟာဘုရင် မင်းမြတ်သည် ဘုရားတော်ဆီသို့ လက်ဖျပ်ချီ၍ တရွေ့ရွေ့ သွား

(ပုံ) လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၅၉

အရာမှ လေသံပြတောင်းပေါက်ကပ်သွား၍ အရောက်တွင် ကျန်စစ်သားရှိ သောအခါ၌ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလိုက်၏။ ကျန်စစ်သားလည်း လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ မန္တဟာမင်း၏ ပုခုံးနှင့် အေးလျှင်ကုသော အရိပ် သဏ္ဌာန်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အကြောင်း၌ကောင်းကုသောအရိပ် မန္တဟာများကိုလည်း တွေ့လိုက်ရ၏။ လွန်စွာတစ်ခုလုံး ခေါ်သဦးများ ပုံတော်မန္တဟာ ကျန်စစ်သား၏ နားထဲသို့ တမတုတ်မျှင်းပစ်သော် လည်း ခုတ်ခမ်း၌ပင် ခိုက်ပွဲကြီးများ၏။ မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အုပ်ကားသောအခါသည် လွတ်ကျသွား၏။ လက် မှောက်လျက်၌ မန္တဟာဘုရင်မင်းမြတ်သား အချို့အသေပေးမိလျက် သား ဖြစ်နေ၏။ မန္တဟာဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျန်စစ်သားကိုကြည့်၍ ခိုက်မဖွဲ့... ပြောပြလိုက်၏။ ထိုအပြုသည် ကျန်စစ်သားအား ခပ်ခွဲရ ခံသွား၏။ အတတ်ကြောင့်ဆိုလျှင် ထိုအပြု၌ သတိမရှိနေ၏။ သို့မဟုတ် ချိုးမွှင်းနေ၏။ ရှုတ်ချနေ၏။ သို့မဟုတ် ကောင်းချီးပေးနေ၏။ ခိုက်ပွဲကို လှစ်ပြန်၏။ မုန်းတီးမှုများကိုလည်း ဖော်ကျူးနေ၏။ ဤသို့ ပြုလုပ်သောအခါ၌ မန္တဟာဘုရင်မင်းမြတ်သည် အပြုကြောင့် ခိုက်ပွဲသားသည် အရေရောထိုင်ရမည်ကောင်း၏။ ထို့ကြောင့် ဝိတ်ပု စကား ခိုက်ပွဲကို ရေရှည်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်မျိုးကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု၍ဖြစ်၏။

(ပုံ) လာဘ်မိုးစွေစာပေ

၁၆၄ မင်းသိင်္ခ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၆၅

တမ္ပဒီပသို့အပြန်

စစ်ကြီးကား ပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။ စစ်၏ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ဖက်စလုံး နာကြရ၏။ နိုင်သူဘက်ကလည်း နိုင်သည်ဆိုသော်လည်း သက်သေလှသည် မဟုတ်။ အထိအခိုက် အကျအဆုံးများ ရှိခဲ့၏။ ရှုံးသူဘက်ကလည်း အထိအခိုက် အကျအဆုံးများ ရှိခဲ့သည်သာတည်း။

ဘုရင်အနော်ရထာသည် တမ္ပဒီပနိုင်ငံတစ်ခုတည်းကိုသာ ကောင်းစားလိုသည် မဟုတ်။ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးကို စုစည်းသိမ်းသွင်း၍ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးအဖြစ် ထူထောင်လို၏။ ဤအချက်ကို သဘော

မထားဘဲ သူတို့သည် အနော်ရထာဘုရင်အား စစ်မက်ကိုလိုလားသူဟု ချီးမွမ်းစွဲကောင်း စွပ်စွဲကြပေလိမ့်မည်။ ကျန်စစ်သားအပါအဝင် ငွေ့ရူး၊ လှံလက်ဖယ်၊ ညောင်ဦးဖီး စသောသူ၏ စစ်မှူးကြီးများသည် သဘောမထားဘဲ ပြီးသည့်အလျောက် ဘုရင်အနော်ရထာ၏ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းရန် အတွက် စစ်ပွဲများကို ဆင်နွှဲနေရ၏။ ယခုလည်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိအား လာရောက် စစ်ပြုခြင်းသည် မြောက်မြားလှစွာသော စည်းရုံးသိမ်းသွင်းသော စည်းများအနက် စစ်ရေးကိုအသုံးပြု၍ စည်းရုံးသိမ်းသွင်း လိုက်သည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

စစ်ပြီးသွားသောအခါ၌ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိအတွက် လိုအပ်ချက်များကို အနော်ရထာ၏အမိန့်အရ ကျန်စစ်သားတို့လူစုသည် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရ၏။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတို့ ဖြေသိပ်နိုင်ရန်အတွက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကိုပင် လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ရ၏။

ဤသို့ဆောင်ရွက်ပြီးနောက်တွင် ပိဋကတ်တော်များကို သယ်ဆောင်ခဲ့၏။ ထို့အတူ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိပြည့်ရှင်ဘုရင် မနုဟာကိုလည်း တမ္ပဒီပသို့ပင် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရ၏။ ဘုရင်အနော်ရထာတို့၏ အပြန်အလှန်သည် စည်ကားသိုက်မြိုက်လှ၏။ ကျန်စစ်သားသည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားအချို့အား မလွဲသာမရှောင်သာ ဖမ်းဆီးလာခဲ့ရ၏။ ထိုအထဲတွင် ဩဇာဖတ်လူဝကြီးလည်းပါ၏။ ဘုရင်အနော်ရထာ၏ အပြန်စစ်ကြောင်းသည် ရှည်လျားလှပေတော့၏။ ဘုရင်အနော်ရထာ၏ အမိန့်ဖြင့် မင်းမင်း ကစ်ယောက်သည် ဘုရင်မနုဟာထံသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် . . .

၁၆၆ မင်းသိင်္ခ

“... အခုကလေးများ လိုက်အပ်ကော်ပေါ့သနည်း”

[illegible]

👍👍👍👍👍👍

ပြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၆၇

ကြိယာဖတ်လူကြီးနှင့် တပွဲပစ်ခတ်သည်များ

ဤအစဉ်လူဝင်ကြီးသည် ။ နှစ်ပတ်လည်မျှသာနေသော စစ်
လွှာကောင်းမီးပေါ်တွင် ပိတ်နေသော ခါးပွင့်သည်။။ ဘုရားပစ်သည့်အခါ
အိုးပိတ်သည်။။

“ဒီကံ့ ကြွေးဝမ်းကုန် ခုနစ် ခြောက်သောင်းဝမ်းကုန်”

တု ချွေးမိမိ... ခင် သုခိယထာန်တစ်ဦးက...

“တောင်ပံပြုံးနှင့် - ၂၀၂၂ ဩဂုတ်ပိုင်းခရောင်း၊ ဆု
တောင်း ပေါ်ပြော ဆု ပေါ်ခံစိတ်၊ ပေါ်ခံလာရမည်”

၂။ မြို့နယ်တစ်ခုတွင် နေထိုင်သည့်တော်များသည် မိမိ၏ ရပ်

Grade:

လက်မှတ်ရေးထိုးသူ

(၁) လာဘ်ပိုစွေတပေ

၁၆၈ မင်းသိင်္ခ

ကြမ္မာဖတ်လူကြီးသည် ရှက်၍သွား၏။ ထို့ကြောင့် တမ္မဒီပစစ်သည် တစ်ဦးက . . .

“ဒီမှာ ကြမ္မာဖတ်ကြီး။ ကျုပ်တို့က ခင်လို့ ကျီစားတာပါဗျာ”
ဟု တောင်းပန်လိုက်လေ၏။

ထမင်းစားခွန်သို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း တမ္မဒီပသားတို့ ချက်သော ဟင်းလျာမှာ ငရုတ်သီးစပ်လွန်းရကား ကြမ္မာဖတ်လူကြီးသည် မစားနိုင်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ တမ္မဒီပစစ်သည်တော်တစ်ဦးက . .

“ကြမ္မာဖတ်ကြီး ငရုတ်သီးစပ်လို့ မစားနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။
ကျုပ်မှာ သကာရည်နည်းနည်းပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ စားပါဗျာ”

ဟု ဆိုကာ ထိုစစ်သည်တော်က ဘူးသီးခြောက်နှင့် ထည့်ထားသော သကာရည် အနည်းငယ်ကို ပေးလေ၏။ ကြမ္မာဖတ်ကြီးသည် သကာရည်နှင့် ထမင်းကို နယ်၍စားလေ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ ကြမ္မာဖတ်လူကြီးသည် ကျောက်ခဲလုံးတစ်လုံးကို လက်တွင်းမှ မြှောက်ပြလိုက်လေ၏။ တမ္မဒီပစစ်သည်တော်များက ကြည့်နေလေ၏။ ကျောက်ခဲသည် မြောက်၍ မြောက်၍ တက်သွား၏။ ထိုသို့ မြောက်၍တက်သွားရင်း ကျောက်ခဲအဖြစ်မှ ပန်းပွင့်အဖြစ်သို့ ပြောင်းသွား၏။ တမ္မဒီပစစ်သည်များသည် လွန်စွာသဘောကျ၍ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကြလေ၏။ ထို့နောက် စစ်သည်တော်တစ်ဦးက . . .

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၆၉

“ကြမ္မာဖတ်ကြီးက ငါတို့ကို ကျောက်ခဲကနေ ပန်းပွင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြနေပြီကွာ။ ဒီဥစ္စာအများကြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ သူ့ကိုဖမ်းထားပေမယ့် သူ့ရဲ့ပညာတွေဟာ ရှိပါသေးတယ်လို့ ပြောချင်တဲ့ သဘောပဲ”

ပြောလိုက်ရာ ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက . . .

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ရောင်းရင်းတို့ရယ်။ ကျုပ်ကို သကာရည်ပေးလို့ ကျုပ်က အပျင်းပြေအောင် ပြန်ပြရတာပါ”
ဟု ပြန်၍ဖြေလေ၏။

ထိုအခါ စစ်သည်တော် တစ်ဦးက . . .

“အခု ခင်ဗျားပြတာဟာ မှော်အတတ်မဟုတ်လား”
ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ပဉ္စလှည့်ပါ။ ပုည့်စားတဲ့ အတတ်တစ်မျိုးပါပဲ”

ဟု ပြန်၍ဖြေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆီတော်၊ ကျန်ပင်သင်နှင့် ဘဲတို့သည် မြင်းကိုယ်စီနှင့် ကြမ္မာဖတ်ကြီးတို့ရထား အနီးသို့ရောက်လာလေ၏။ ထိုသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ဘဲက . . .

“ကြမ္မာဖတ်ကြီး ဘာလိုသလဲ။ လိုတာရှိရင်ပြောနော်။ ကျုပ်တို့ သားအဖသုံးယောက်က ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”
ဟု ပြောလေ၏။

၁၇၀ မင်းသိင်္ခ

“ဘာမှမခိုပါဘူး ဘဲမရယ်။ လိုရင်တော့ ပြောပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ပျံ့ပုံကိုကျွေးတဲ့ဟင်းတွေက ငရုတ်သီး အလွန်စပ်တယ်ဗျ။ ငရုတ်သီးမစပ်တဲ့ ဟင်းလျာလေး ဘာလေးရှိရင် နည်းနည်းမျှပါ ဟဲ့ ပြောလိုက်သဖြင့် ဆီဖောက်က ယုန်သားခြောက်များထည့်ထားသော အိတ်အဖြူကို ကြမ္မာဖတ်ကြီးအား ပေးလိုက်လေ၏။

ဇာလုပိစစ်သည်တော်များနှင့် ကြမ္မာဖတ်ကြီးသည် ရန်သူများ မဟုတ်ကြတော့။ ခရီးသွားဖော်များ ဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုစစ်သည်တော်များအား ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီးက တစ်လမ်းလုံး ပုံပြင်များပြောပြလာခဲ့၏။ ၎င်းပြောသောပုံပြင်များ၌ ရယ်စရာအကြောင်းအရာများလည်းပါ၏။ အံ့ဩစရာအကြောင်းအရာများလည်းပါ၏။ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာများလည်းပါ၏။ တမ္ဗဒီပစစ်သည်တော်များသည် ကြမ္မာဖတ်ကြီးပြောပြသော ပုံပြင်များကို နှစ်သက်ကြကုန်၏။ တစ်လမ်းလုံး ပြောခိုင်းလာ၏။ ပုံပြောကောင်းလှသော ကြမ္မာဖတ်ကြီးသည် တမ္ဗဒီပစစ်သည်တော်များအား စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပုံပြင်အသြောက်အပြားကို ပြောပြခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် တမ္ဗဒီပစစ်သည်တစ်ဦးက...

“ဗီမှာ ကြမ္မာဖတ်ကြီး။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကြမ္မာဖတ်မလုပ်ဘဲ ပုံပြောဆရာလုပ်ရင် ပိုကောင်းမယ်ဗျ”
ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီးက...

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၇၁

“ဟုတ်ပါတယ်ရောင်းရင်းရယ်။ အခုနေ ကျွန်ုပ်ကိုပြန်လွှတ်လိုက်ရင်တော့ ကြမ္မာမဖတ်တော့ပါဘူး။ အာပြောဆရာလုပ်မယ်။ ပုံပြင်ကောင်းကောင်းတွေ ပြောပြမယ်လို့ စိတ်ကူးတာပဲ”
ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ဦးအခါ အခြားသောစစ်သည် တစ်ဦးက...

“ကြမ္မာဖတ်ကြီး ပြောပြမယ် ပုံပြင်တွေထဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အကြောင်းလည်း ပါအောင်ပါနေမှာ”
ဟု ဝင်၍ ပြောလိုက်လေ၏။
“ပုံပြင်ဆိုတာ လူတွေအကြောင်းကို ပြောရတာ မဟုတ်လား။ ရောင်းရင်းတို့နဲ့ ကျွန်ုပ်နဲ့ မရီးသွားဖြစ်ခဲ့ပုံတော့ နောင်ကျွန်ုပ်ပြောမယ် ပုံပြင်တစ်ခုခုမှာ ပါရပေမယ့်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငရုတ်သီးရင်းတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိခိုက်အောင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား”
ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ တမ္ဗဒီပ စစ်သည်တော်တစ်ဦးက
“ရပါတယ်ဗျာ... ပြောပါ”
ဟု ခွင့်ပြုလိုက်လေတော့၏။

တမ္ဗဒီပသို့ ရောက်ကြပြီ

ဘုရင်အနော်ရထာ၏ အပြန်စစ်ကြောင်းကြီးသည် တရွေ့ရွေ့ နှင့် ချီလာခဲ့ရာ တမ္ဗဒီပနိုင်ငံတော်သို့ ပြန်လည်ရောက် ရှိလာခဲ့လေတော့ ၏။ ဘုရင်အနော်ရထာသည် မြို့တော်၏ တောင်ဘက်ယွန်းယွန်းတွင် ရှိသော ‘မြင်းကပါ’ ချောင်းအနီးရှိ မြေကွက်ကြီးအား သစ်လုံးတိုင်များ ဖြင့် ဝင်းကြီးနှစ်ထပ်ကာရံကာ မြင်းကပါအကျဉ်းစခန်း ပြုလုပ်လိုက် လေ၏။

ထိုဝင်းကြီးအတွင်း၌ အုတ်ဖြင့်ဆောက်သော အဆောက်အဦ တစ်ခု ပြုလုပ်၏။ ထိုအဆောက်အဦ၌ သုဝဏ္ဏပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ် မန္တဟာကိုထား၏။ ထိုသို့ထားသော်လည်း ဘုရင်အနော်ရထာ ကိုယ်တိုင်

ညနေတိုင်း မန္တဟာဘုရင်ထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီး အလွှာပသလွှာပ စကား ဆိုလေ့ရှိ၏။ ဤအခြင်းအရာကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ဘုရင် အနော်ရထာသည် ဘုရင်မန္တဟာအပေါ် ရန်သူကဲ့သို့ သဘောမထား ကြောင်း ထင်ရှားလှ၏။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမူ ခေါ်ဆောင်လာသော အခြားသံပန်းများအား သင်သားဆောင်ကြီးများဖြင့်ထား၏။ ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီးသည် အမှတ် (၇) သစ်သားဆောင်၌ နေရ၏။ သူသည် အစဉ်သဖြင့် တင်ယှဉ်ခွေ ခိုင်ကာ ခါးကိုမတ်မတ်ထားလျက် မန္တန်တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုနေတတ်မြဲ ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီးတို့အား စောင့်ကြပ်ရသော အစောင့်စစ်သည်တစ်ဦးသည် ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီး၏ အခန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းစစ်သည်က... .

“ဒီမှာကြမ္မာဖတ်ကြီး။ သင်ဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီလိုပဲ ထိုင်ပြီး ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ရွတ်နေတော့မှာပဲလား။ သင်ဘာတွေ ရွတ်နေတာလဲဆိုတာ ပြောမပြနိုင်ဘူးလား” ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ လူဝကြီးက... . “သင်နှင့်မပတ်သက်လျှင် မမေးပါနဲ့။ အသင်တို့ အကျဉ်းစခန်း မှာ ဒီလိုမထိုင်ရဘူး၊ ဒီလိုမရွတ်ရဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတာရှိ ရင် ပြောပါ။ ကျွန်ုပ် မလုပ်တော့ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ အစောင့်စစ်သည်က... .

၁၇၄ မင်းသိင်္ခ

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ကြမ္မာဖတ်ကြီးအနေနဲ့ အခုလို အေးအေး၊ လေးလေး၊ သိင်္ခပြီး အေးအေးအေးအေး ပေးခွင့်နေတာကို အကျဉ်း အနေနဲ့ ခွင့်ပြုပါတယ်။ ဘာရွတ်တာလဲလို့မေးတာက ကျွန်ုပ် အနေနဲ့ သိသင့်လို့ ပေးတာပါ။ ကောင်းတယ်ဆိုရင် ကျုပ်လည်း ဘာဝန်အားတဲ့အချိန်တွေမှာ ရွတ်ရတာပေါ့”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက...

“ခန့်ခန့်လေး၊ ချောင်းရင်းနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သတဲ့”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါတွင် အစောင့်စစ်သည်က...

“ကျုပ်နာမည် သိုင်နက်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ အကျဉ်းခန်း၏အကြီးအမှူးသည် ဧရာဝတီလမ်း ပြီးလျှင် အစောင့်စစ်သည် သိုင်နက်အား...

“မောင်မင်း ကောက်မဲ့ကြောင့် ဒီလူကြီးနဲ့ စကားပြောနေတာ တဲ့။ ယူရင် အယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောစေချင်လို့ ဒီလိုသတ်သတ် ခွဲထားတာပေါ့”

ဟု ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေ၏။ ထိုအခါ အစောင့်သိုင်နက်က...

“တခြားအကြောင်း ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလူကြီးက အမြဲ တမ်း တစ်ခုခုရွတ်ဆိုနေလို့ ဘာရွတ်နေတာလဲလို့ မေးတာပါ”

ဟု ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှ ရှေးပြုလို့ ဘိသေယာအခါ အကျဉ်းခန်း၏ အကြီးအမှူး သည်း စော့နပ်သွား၏။ သို့ကြောင့် မင်းက...

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၇၅

“ဟုတ်ပါရဲ့။ မောင်မင်းပြောမှ ကျုပ်လည်း သတိပြုမိတယ်။ ဒီလူကြီးဟာ တမြဲတမ်းရွတ်နေတယ်။ အဲဒါ ဘာရွတ်တာလဲ”

ဟု လူကြီးဘက်သို့ လှည့်၍မေးလိုက်လေ၏။ လူကြီးသည် နှုတ်နှုတ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လို့နောက်...

“ဒီလိုရှိပါတယ်။ မဇ္ဈိမကလာတဲ့ ကုန်သည်တစ်ယောက်ဆိုက ရတဲ့ မန္တန်ပါ။ အနိပ္ပာယ်တော့ ကျုပ်လည်းမသိဘူး။ ကောင်း တယ်ဆိုလို့ ရွတ်နေတာပဲ”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အကျဉ်းစခန်း အကြီး အမှူးက...

“ကျုပ်တို့ကို ရွတ်ပြစမ်းပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကြမ္မာဖတ်လူကြီးသည် အောက်ပါအတိုင်း နှုတ်လိုက်လေတော့၏။

“ဥရ”

◆◆◆◆◆

မြင်းကပါအကျဉ်းသား

ကြမ္မာဖတ်လူကြီးသည် 'ဥမ်' ဟူသောဂါထာကို အဆက်မပြတ် ရွတ်ဆိုနေ၏။ ထိုသို့ ရွတ်ဆိုနေစဉ်အတွင်း ဤအကျဉ်းစခန်းကြီးမှ ခန့် အပ်ထားသော အကျဉ်းစခန်းအရာရှိတစ်ဦး ရောက်လာလေ၏။ ထို အရာရှိက ကြမ္မာဖတ်လူကြီးအား...

"ဘယ်လိုလဲ လူကြီး။ 'ဥမ်' လှချည်လား။ ခင်ဗျားရဲ့ 'ဥမ်' က အစွမ်းထက်ပြီး မြင်းကပါ အကျဉ်းစခန်းကြီး ကွဲထွက်သွား နိုင်တယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျုပ်လည်း အလုပ်ပြုတ်ပြီ။ သိပ် လည်းမရွတ်ပါနဲ့ လူကြီးရယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက...

"ဒီမှာ လူကြီးမင်း။ သင်ဟာ ကျွန်ုပ် လေးလေးနက်နက် နှုတ်တဲ့ အလုပ်ကို နောက်ပြောင်ဖို့တယ်။ သင်တို့ရဲ့ အကြံ အကဲ ဘုရင်အခန့်ရတာနဲ့ သဘောတူထားလား။ ဒါမှမဟုတ် သင့်သဘောနဲ့ သင်လုပ်မကတားလား။ တကယ်လို့ ဘုရင် အခန့်ရတာရဲ့ သဘောတရားကို ခုတ်တော့ လူကြီးလုပ်ပါ။ သင့်သဘောနဲ့ သင်ကပ်တယ်ဆိုရင်တော့ ပလုပ်ပါနဲ့" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မြင်းကပါအကျဉ်းစခန်းမှာ အရေးရှိလည်း မျက်မှားပျက်သွား၏။ နောက် ကုန္တေ့ဆည်လိုက်ပြီးလျှင်...

"ဒီမှာ လူကြီး။ သင့်ကို ကျွန်ုပ် နောက်ပြောင်ဖို့တယ်တာဟာ ကျုပ်တို့ဘုရင် အခန့်ရတာနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ဘုရင်မှာ ဒီလိုသဘောထား မရှိပါဘူး။ သင်ကိုကို မလွဲသာ မရှောင်သာလို့ ဖမ်းဆီးထားရပေမယ့် သင်တို့ကို နှိပ် စက်ညှဉ်းပန်းလိုစိတ် မရှိပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့တွေ့တိုင်း သင်တို့ ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပေးဖို့ မိန့်တော်မူ လေ့ရှိပါတယ်။ သင့်ကို ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ နောက်ပြောင်ကျီစယ်တာဟာ သင် လေးလေးနက်နက် လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို ပျက်လို့ ပျက်စီး သဘောမျိုး ကျွန်ုပ်မှာ မပါပါဘူး။ တကယ်ပြောရရင် ကျွန်ုပ် မှာ သင့်လိုပဲ ဝါပြီးတဲ့ သားကလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ အဲဒီလူဝလေးကို ကျွန်ုပ်က အလွန်ချစ်ပါတယ်။ သင့်ကိုတွေ့

၁၇၈ မင်းသိင်္ခ

တို့။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လူဝလေးလို့ပဲ သဘောထားပါတယ်။ အဲဒီလို ခင်မင်မိတဲ့အတွက် ကျိပ်တတ်ပါ။ သင် မနှစ်သက်ရင် ငါ့အဖို့တော့မပါဘူး။ တစ်ခုတော့ မေးချင်ပါသေးတယ်။ သင် ရွတ်တဲ့ 'ဥမ်' ဆိုတဲ့အသံဟာ တစ်မျိုးပဲ။ သင် ဘယ်သူ့ထံမှာ သင်ယူခဲ့တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူဝကြီးသည် အကျဉ်းခန်း

အရာရှိအား . . .

“သင်ယုံမလားမသိဘူး။ ‘ဥမ်’ ဆိုတာကို ရွတ်ဆိုတတ်ဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ‘ဖား’ သတ္တဝါဆိုမှ တပည့်မဲ့ခဲ့ရတယ်။ မိုးတွင်းမှာ ဖားက ‘ဥမ်’ လို့ အော်တယ်။ ပြီးရင် ‘အင်’ လို့ အော်တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ‘ဥမ်’ ဆိုတာကိုပဲ သင်ယူခဲ့တယ်။ ‘အင်’ ဆိုတာကို မသင်ယူခဲ့ပါဘူး။ ဖားသတ္တဝါနဲ့အတူ ကျုပ်လိုက် ပြီးဆိုခဲ့တယ်။ မိုးတွင်းတစ်ခုလုံး ဆိုခဲ့တာ။ သူ့အော်တိုင်း ကျွန်ုပ်လိုက်ပြီးအော်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မြင်းကပါ အကျဉ်းခန်းအရာရှိသည် ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီး ပြောသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားတောင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် . . .

“တော်တော်ဆန်းကြယ်တာပဲ။ တစ်ခုတော့ မေးစရာရှိသေးတယ်။ သင် ဒီလို ‘ဥမ်’ ကို ရွတ်ဆိုနေတဲ့အတွက် ဘယ်လိုဖြစ်လာမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီးက . . .

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၇၉

“ဒီမှာအရာရှိ၊ မိုးကောင်းကင်ဘက်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပါ။”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် အရာရှိလည်း မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီးက . . .

“ဒီမှာအရာရှိ။ သင်အဲဒီလို မော့ကြည့်တော့ ဘာတွေ့သလဲ” ဟု ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာကိုမှ မတွေ့ဘူး။ ဘာမှမရှိတဲ့နေရာကို ကြည့်မိသော ဘာကိုတွေ့ရမှာလဲ လူဝကြီးရဲ့”

ဟု အကျဉ်းထောင်အရာရှိက ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူဝကြီးက . . .

“သင်ဟာ ဘာကိုမှ မတွေ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှမရှိတာကို တွေ့တယ်လို့ပြောမှ မှန်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာမှမရှိတာကို ဘယ်လိုတွေ့မှာတဲ့”

ဟု အကျဉ်းထောင်အရာရှိက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဘာမှမရှိတာကို ရိုးရိုးမျက်စိနဲ့ မတွေ့မြင်နိုင်ပါဘူး။ ဉာဏ်မျက်စိနဲ့တော့ တွေ့မြင်နိုင်တယ်။ ဘာမှမရှိဘူးဆိုတဲ့အရာဟာ မရှိခြင်း ရှိနေတယ်။ အဲဒါဟာ ဗလားဟင်းလင်းဆိုတဲ့အရာပဲ။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးဟာ ဗလားဟင်းလင်းဆိုတဲ့ အရာပေါ်မှာ ရပ်တည်နေတာ။ ဗလားဟင်းလင်းဆိုတဲ့အရာ မရှိဘူးဆိုရင်

၁၈၂ မင်းသိင်္ခ

၁၁။ အကျဉ်းချုပ်အရပ်ရပ်သည် ပြန်၍လွှင့်သွား
၁၂။ အကျဉ်းချုပ်အရပ်ရပ်သည် ပြန်၍လွှင့်သွား

[illegible]

Figure 1. Schematic representation of the experimental design. The subjects were divided into two groups: a control group and an experimental group. The control group received a standard training program, while the experimental group received a modified training program. The results of the training program were compared between the two groups.

[illegible]

၁၀။ နယ်လုံးဆိုင်ရာ အကျိုးအမြတ်အစာအရရှိသည့် ဂြဟိုက်တို့နှင့်

[illegible]

လက်ပို့စွေစာပေ

မြင်ကပါ အကျဉ်းသား ၁၈၃

“၂၆. - ၂၆. - ၂၆”

ဟု အဆက်ပြောပြီးနောက်မှသာ အကျဉ်းထောင်မှ ပြန်လည် အတော်အတန် လျှောက်သွားပြီးနောက် ဘယ်ရက်စုကို အထွေထွေ ဆိုက်ကာ ပြန်ရလျှင်သာမည်။ ချီးနောက် ကြိမ်သင်္ဃာတော်ကြီးအား . . .

“ဒီမှာလူပင်ကြီး။ သင်လုပ်တဲ့ အလုပ်ကို အဆောင်အယောင်မရှိဘဲ
တဲ့ သဘောမရှိပါဘူး။ ပါမမဲ့ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ ယုံလို့တော့ အလုပ်
ရှိတာနဲ့ လာပြီးခေးတောပါ။ သင်ရှင်နဲ့ နဲ့ ‘ပြု’တာ အမေ့
တကယ် အခွင့်အလမ်းမရှိရင် သင်ကိုယ်တိုင်လုပ်တာ ဘာမှန်ကြီး
ကိုလည်း ‘ပြု’ ရှင်နဲ့သင်မိမိပါဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။

သို့အခါ ကြိယာမတ်လွှဲခြင်းက. . .

“ဒီဒီအတွက်ပပုပါနဲ့။ မနုဿာတုရုပိယ အက္ခန္တိပိကာကံ တာ
သိနာသလည်ပါအေး။” ကျွန်ုပ်တို့အား ထင်ရသကဲ့သို့ပုဒ်ကား
ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မနုဿာတုရုပိယ ဂြိဟာပါးက ကျွန်ုပ်တို့အား
တုရားတည်ဖို့ ကြိုးပမ်းစေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် နှင့် ရည်ရွယ်
ချက်မျိုးနဲ့ တုရားတည်ပေးလိုက်တာ သိပ်မရှိတော့ပါ။ အမတ်
ရထားဟာ နားလည် မသိဆုံး နှင့် တုရားတည်ပေးခဲ့ပါသည်။
ဒီနေရာမှာကားခင်ခင် ခုတ်ခတ်တုရားတည်ပေးခဲ့ပါသည်။

 လာဘ်မှီးစွေစာပေ

"ဟဲ့၊ လူကြီး၊ ကျုပ်တို့ အကျဉ်းထောင်အရာရှိတစ်ဦးဟာ သင့်လို အကျဉ်းသားတစ်ဦး၊ သွပ်နန်းတစ်ဦးနဲ့ အကြာကြီး ငကား မပြောရဘူး။ သင်ဆိုင်ရာက သိသွားရင် ကျုပ်ကို အရေးယူ လိမ့်မယ်"

ဟု အရာရှိက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက...

"ကောင်းပြီလေ။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း တိုတိုနဲ့ လိုရင်းကိုပဲ ရှင်းပြ ပါမယ်။ ကျုပ်ကဲ့ရဲ့ မနုဟာဘုရင်ဟာ ဘုရားတည်ချင်တယ်လို့ အခန့်ရကာဘုရင်ကို ပြောလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို အခန့်ရတာ ဘုရင်က ခွင့်ပြုဘူးဆိုရင် အခန့်ရတာဘုရင်ဟာ မနုဟာဘုရင် အပေါ်မှာ သိပ်ကို ရက်က်လွန်းတယ်လို့ အများကထင်မှတ်ကြ လိမ့်မယ်။ အဲဒါကို အခန့်ရတာဘုရင်က ကြံပြီးသိထားမှာပါ။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘုရင် ပနုဟာ တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ဘုရားတည်ခွင့်ပေးရမှာပါ။ အဲဒီလို ဘုရားတည်ခွင့်ပေးပြန်ရင် လည်း မနုဟာဘုရင်က ဟာထပ်ပြီးပြောလေဆိုရင် သူကမ်းနဲ့ အကူအညီနဲ့ တည်ချင်ဘူး။ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းနဲ့ပဲ တည်ချင် တယ်လို့ ပြောလိမ့်မယ်။ အဲဒါကိုလည်း အခန့်ရတာဘုရင်က ခွင့်ပြုရမှာပဲ။ အဲဒါကို ခွင့်ပြုရင်လည်း အခန့်ရတာဘုရင်ကို အများဆူငါက သိပ်ရက်စက်တဲ့ ဘုရင်လို့ ထင်မှတ်သွားကြလိမ့်"

မင်း၊ မနုဟာဘုရင်ဟာ အခန့်ရတာ သွပ်နန်းဖြစ်နေပြီး သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဆိုလို့ ကာများခိုလို့လဲ။ ဘုဝတ်ထားတဲ့လက်စွပ် တပ်ကွင်းပဲရှိတယ်။ အဲဒီလက်စွပ်စာနဲ့လည်း ဘာ အဖို့တန်တယ် ထားဦး။ ဘုရားကြီး အကြီးကြီးတည်ဖို့ပေးတဲ့ လက်စွပ် တပ် ကွင်းနဲ့ မလုံလောက်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်အခန့်ရတာဟာ ဘုရားတည်လောက်တဲ့ ငွေအသပြာနဲ့ ဒီလက်စွပ်ကြီးကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ရယ်ရမှာပဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် လာမီ မြင်းကပါရွာ က သူကြီးက လာမီလို့ခေါ်တဲ့ သူက အသပြာတွေယူက်ပြီး မြင်းကပါရွာကသူကြီးက ခယ်ရဲ့ဇာပါ။ ဘုရင်ကတော့ သွပ်နန်း ဘုရင်ရဲ့ပက်စွပ်ကို ဗပ်ခိုင်တဲ့ဘုရင်က အသပြာနဲ့ ခယ်ရတယ် ဆိုတာ ဟယ်ဟာခေါ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အခန့်ရတာဘုရင်ဟာ မနုဟာဘုရင်ရဲ့ ဝတ်စုံကံကြွပ်စေဖို့ စီနည်းပဲ ရှိကယ် မဟုတ် လား။ ဒါဟာ အခန့်ရတာဘုရင်ရဲ့ ခြံနီကြီးကြီးကျယ်လဲ စိတ် ထားနဲ့ စိတ်မကောင်းဘူး။ အဲဒီလိုဆိုက်မလျှော့ဟာ အများ ပြည်သူ လိမ့်မပြ ဘုဝတ် မြင်းကပါသူကြီးက ငယ်သလိုလို၊ အလိုလိုနဲ့ အသပြာ အသယ် လုပ်ကြလိမ့်မယ်"

ဟု လူကြီးက ပြောလိုက်ရာ အကျဉ်းထောင်အရာရှိက ခေါင်း ကို တဆတ်ဆတ်ညှပ်လေ၏။ နို့နောက်မှ ရင်ဟာ...

၁၈၈ မင်းသိင်္ခ

“ဒီအသက်အိုရင်တော်ပြီ။ ကျန်တာတွေ နောက်မှပြောလော့”
 ဟု ဆိုကာ ပွက်ခွဲသွားလေ၏။
 ထိုအရာရှိတို့ကလည်း လူဝကြီးလည်း ဆက်၍ ချစ်နေပြန်၏။
 “ဥမ်း . . . ဥမ်း . . . ဥမ်း”

အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ပြီ

အားလုံးပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး ရက်အတန်ကြာသော
 နဂါ အကျဉ်းထောင်အရာရှိသည် လူဝကြီး၏ အကျဉ်းခန်းရှေ့သို့
 ရောက်လာ၏။ လူဝကြီးသည် ‘ဥမ်း’ ကိုချစ်နေရာမှ ရပ်လိုက်၏။ အရာရှိ
 သည် လူဝကြီးအား ပြုံးပြလိုက်၏။

“လူဝကြီး . . . သင်ပြောတာ မှန်တယ်။ မနုဏ္ဍာဘုရင်နဲ့ မြလက်
 စွပ်ကို ပြင်းကပါသွားကြီးက ဝယ်လိုက်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လောက်နဲ့ ဝယ်လိုက်သလဲ”

ဟု လူဝကြီးက ပေးလိုက်၏။

❀ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

❀ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

၁၉၀ မင်းသိင်္ခ

“ရေဟူသည့်ကိုးစီးတိုက်နဲ့ ဝယ်လိုက်တယ်”

ဟု အရာရှိက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူဝကြီးက...

“ဒီမှာအရာရှိ။ မြင်းကပါသူကြီးဟာ လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ဆွဲလှည်းကိုးစီးတိုက် ဝယ်ဝတ်တယ်ဆိုတော့ လူဟာ အနော်ရထာဘုရင်လက်ထောက် ချမ်းသာပန်ပြီ။ အဲဒီလို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အကျဉ်းသူတားတဲ့ သံပန်းဘုရင်ရဲ့လက်က လက်စွပ်ကို မြင်းကပါသူကြီးက လွယ်လွယ်ကူကူလှည်း ဝယ်ရအောင် ဒီအကျဉ်းခန်းကြီးမှာ အစောင့်အကြပ်တွေ မရှိတော့ဘူးလား။ ကျုပ်တို့ဘုရင်မနုဟာဟာ ဒီနေရာမှာသာပြီး လက်ဝတ်ရတနာဆိုင် ဖွင့်ပြီး ဈေးရောင်းနေတာ ပဟုတ်ဘူး။ ဒီလို အရောင်းအဝယ် လုပ်နိုင်တာက အနော်ရထာဘုရင်တိုင် စီစဉ်ပေးလိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒါဟာ အနော်ရထာဘုရင်ရဲ့ သဘောထားကြီးပဲ။ လိုက်လျောမှုတွေပဲ။ ဒါလို အများပြည်သူက သိနိုင်မယ်မဟုတ်ဘူး။ တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရင်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဟာ အခုအခါမှာ သူက အကျဉ်းသားပဲ။ လှည်းကိုးစီးတိုက်နဲ့ဆွဲတွေနဲ့ အကျဉ်းသားဟာ ဘာလုပ်မှာလဲ။ လုပ်စရာရှိတာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဘုရားတည်ချင်တယ်လို့ ဘုရင်အနော်ရထာမီးမှာ ဟောင်းယိုပြီး ထုရားတည်လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို အနော်ရထာဟာ ခွင့်ပြုရင် နောင်ဥဒါန်းမှာ အနော်ရထာဟာ လူဆိုးကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ခွင့်ပြုရင်လည်း နောင်

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၉၁

ဥဒါန်းမှာ အနော်ရထာဘုရင်ဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူလို့ ကမ္ဘာလုံးထိုး ခံရလိမ့်မယ်”

ဟု လူဝကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အကျဉ်းထောင်အရာရှိက...

“နှစ်ခုစလုံး မသက်သာပါလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူဝကြီးက...

“အဲဒီလို နှစ်ခုစလုံး မသက်သာအောင် လုပ်ထားတဲ့ အခင်းအကျဉ်းပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အကျဉ်းထောင်အရာရှိလည်း လူဝကြီးပြောသည်ကို ခေါင်းအဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီး နှုတ်ဆက်၍ထွက်သွားလေတော့၏။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ဘုရားတည်ပြီ

တင်နေသည့် မြင်းကပါ အကျဉ်းစခန်း၌ အရာရှိသည် ဆန်ဖြင့် လုပ်ထားသောနံနံကို တပ်ဖွဲ့ဝင်တိုင်းရင်း လှူကြီး၏ အခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။ လှူကြီးကိုတွေ့လျှင် ထိုအရာရှိက...

“ဒီမှာလှူကြီး သင်ပြောတာ မှန်ပြန်ပြီ။ သင်တို့ဘုရင်မနုဟာက ဘုရားတည်ချင်တယ်လို့ ကျုပ်တို့ဘုရင် အနော်ရထာဆီမှာ ခွင့်မကောင်းတယ်။ အနော်ရထာဘုရင်က ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ။ ဟောဒီ အကျဉ်းစခန်းကြီးရဲ့ အဝင်အထွက်မှာ ဘုရားတည်လိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ပဲ ပန္နက်ချတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လှူကြီးက ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ရယ်ပြီးနောက် “ဒီမှာအရာရှိ။ ဘုရားမပြီးသေးခင် အပြင်လူတွေမြင်ရင် ကြည်ညိုသပ္ပာယ်မှု ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကဲ့ရဲ့တတ်တယ်။ အဲဒီလိုကဲ့ရဲ့ရင် ကဲ့ရဲ့တဲ့လူမှာလည်း အပြစ်မကင်းဘူး။ ဘုရားတည်တဲ့လူမှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မပြီးသေးခင်မှာ မမြင်ရလေအောင် အကာအရံနဲ့ လုပ်ပြီး အကာရံထဲမှာ တည်မယ်လို့ မနုဟာဘုရင်က ပြောလိမ့်မယ်။ အဲဒါကိုလည်း ဘုရင်အနော်ရထာက လိုက်လျောရလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို မလိုလျောဘူးဆိုရင် နောင်ဥပုသ်မှာ ဘုရင်အနော်ရထာဟာ လူဆိုးကြီးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို လိုက်လျောမယ်ဆိုရင်တော့ အနော်ရထာဘုရင်ဟာ ရက်စက်တတ်သူ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ အကျဉ်းစခန်းအရာရှိက...
“သင့်ဟာက နှစ်ခုစလုံး မသက်သာပါလား”
ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။
“နှစ်ခုစလုံးမသက်သာအောင် လုပ်ထားတဲ့ အခင်းအကျဉ်းပဲ”
ဟု လှူကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ အကျဉ်းစခန်းအရာရှိက

၁၉၄ မင်းသိင်္ခ

“ဒီမှာလူဝကြီး။ သင်စဉ်းတားတာ သိပ်ပြီးမှန်တယ်။ မနုဿာတရားတရားတည်တာဟာ လေးဘက်လေးတန် အလုပ်ပိတ်ပြီး အထဲမှာတည်တာ။ ဘုရားတည်တဲ့ အလုပ်သမားရယ်လို့လည်း အပြစ်က သီးခြားမခေါ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ဆီက တမ္ပဒီပအကျဉ်းသား၊ သင်တို့ဆီက ဖမ်းလာတဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ အကျဉ်းသားတွေပဲ ရခိုင်းတာ။ ကျုပ်တို့တောင် အဲဒီဘုရားတည်တဲ့ထဲကို အရမ်းဝသွားလို့မရဘူး။ အကျဉ်းသားတွေအချင်းချင်း ခိုက်ရန်ခေါ်ဝန်ဖြစ်ပွားတဲ့အခါနဲ့ ဆူဆူပူပူဖြစ်တဲ့အခါသာ တာဝန်အရ ဝင်တာ။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ သင်တို့ဘုရင်ဟာ လေးဘက်လေးတန် အလုပ်ပိတ်ပြီး ဘာလို့ဘုရားတည်ရတာလဲ။ ဒါဟာ ဘယ်ရည်ရွယ်ချက်ရှိလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။
လူဝကြီးသည် မခိုးမခန့် ပြုံးလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ပြုံးပြီးနောက် “ဒီမှာအရာရှိ။ သူတစ်ပါး မမြင်အောင်ကွယ်ကာပြီး အထဲမှာလုပ်တဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်ချင်လို့ပဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်ချင်တယ်ဆိုတာလည်း တစ်ဖက်က အတွက် အခိုက်အတန့်မှာဖြစ်စေ၊ ရေရှည်မှာဖြစ်စေ ထိခိုက်နစ်နာစရာတွေ ပါလို့ပေါ့။ ဒီလို အဆောက်အဦမျိုးဟာ ပြုလုပ်ပြီးရင် ဖျက်လို့မရဘူး။ ဥဒါန်း တည်ရစ်မယ့် အဆောက်အဦ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၉၅

ဖြစ်တယ်။ အဲဒီဥဒါန်းမှာ အနော်ရထာဘုရင်ကို ရှုံ့ချထားတဲ့ အနုပညာလက်ရာတွေ၊ အဆောက်အဦ ပညာလက်ရာတွေ ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ဆင်တာကို ပြောရရင်တော့ ဘုရင်မနုဿာ စေတီတည်မယ်လို့ပြောပြီး စေတီကိုလိုက်ထွင်းလိမ့်မယ်။ လိုက်ထဲမှာမှ ဆင်းတု ထပ်ပြီးတည်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
“ဘာကြောင့် ဆင်းတုတည်ရမှာလဲ”
ဟု အကျဉ်းစခန်း အရာရှိက မေးလိုက်လေ၏။
“ဒီလိုရှိဟယ် အရာရှိ။ စေတီမှာက ထိုင်ခြင်း၊ လျောင်းခြင်း ဖော်ပြလို့ မရဘူး။ ရယ်ခြင်း၊ ပြုံးခြင်းလည်း ဖော်ပြလို့ မရဘူး။ ဆင်းတုမှာက အလုံးစုံရတယ်။ ဘုရင်မနုဿာဟာ သူ့ရဲ့ခံစားချက်တွေ ဆင်းတုမှာ သရုပ်ဖော်လိမ့်မယ်”

ဟု လူဝကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ အကျဉ်းစခန်း အရာရှိလည်း ခေါင်းကိုကုတ်၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး ခြောက်လမန့်ကြာသောအခါ အကျဉ်းစခန်း အရာရှိသည် လူဝကြီးရှေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။

“ဒီမှာလူဝကြီး။ သင်ပြောတာ မှန်လိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ် ဒီနေ့မနက်ပဲ စေတီတည်တဲ့ နေရာက အကျဉ်းသား (၂) ဦး ရန်ဖြစ်လို့ အဲဒီနေရာ သွားခဲ့ရတယ်။ သိပ်ပြီးမြင့်တာပဲ။ သင်ပြောတဲ့

www.burmeseclassic.com

၁၉၆ မင်းသိင်္ခ

အတိုင်း စေတီလည်းပါတယ်။ အတွင်းမှာက ဆင်းတုပါတယ်။ ဆင်းတုက နှစ်ဆူတောင်။ အခုတော့ အကြမ်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ကြည့်ရတာတော့ တစ်ဆူက ဟိုင်လျက်၊ တစ်ဆူက လျောင်းလျက် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သင်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင့်စဉ်းစားနိုင်တာလဲ”

ဟု အရာရှိက တဘုံတပြုမျက်နှာဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။
“ဒီလိုရှိတယ် အရာရှိ။ ကျုပ်ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ကံတွေးမျှင်လေး တစ်ခုတောင် မရှိဘူး။ အစဉ်းသဖြင့် ကျုပ်ရဲ့ ဦးခေါင်းဟာ ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် လိုအပ်လို့ စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါတိုင်းမှာ ကျုပ်ရဲ့ စဉ်းစားမှုတွေဟာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေး ပေါ်ပေါက်လာပြီး အပွန်တရားနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျုပ်မှာ ဘက်ရယ်လို့မရှိဘူး။ အနော်ရထာဘက်မှာလည်း ကျုပ်မရှိဘူး။ မန္တဟာဘက်မှာလည်း ကျုပ်မရှိဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ဟာ နဂိုရှင်း၊ အလိုကင်း၊ အတွယ်အတာမဲ့၊ အပြုအပြင်မဲ့ ဖိတ် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီစိတ်မျိုးရှိလည်း အမှန်ကို လက်ခံနိုင်မယ်” ဟု မပြောဘဲ လူဝကြီးက တဟားဟား ရယ်လေတော့သည်။

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၉၇

ထိုနေ့က မြင်းကပါအကျဉ်းထောင်ကြီးသည် အပ်ကျသံကြားသည်အထိ တိတ်တိတ်လျက် ရှိနေလေတော့၏။ အကျဉ်းထောင်ကို ချီရင်သောသူများက အကျဉ်းသမားများအား ဘာဝန်ရှိသူများ လာကုတ်စစ်ဆေးမည် ဖြစ်သောကြောင့် မည်သည့်အားဖြင့် မကြားလို့ ကြောင်း ပြောကြားထား၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ထောင်လုံး ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ သူပန်းကဖြစ် ဖမ်းဆီးထားခြင်းခံရသော ကြမ္မာဖတ်ကြီး၏ အခန်းမှ ‘ဥမ် . . . ဥမ် . . . ဥမ်’ ဟူသော ရွတ်ဆိုသံ ညီညီဟိန်း၍ ထွက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အစောင့်များသည် ထိုအခန်းဆီသို့ သွားပြီးလျှင် . . .

“ဒီမှာ လူဝကြီး၊ တိတ်တိတ်နေပါ”
ဟု ပြောလေ၏။
ထိုအခါ လူဝကြီးက . . .
“ကျုပ်က ဒီအကျဉ်းစခန်းကို ရောက်ကတည်းက ဒီလိုရွတ်နေကျပဲ။ ဒါဟာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး”
ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အကျဉ်းခန်းစောင့်များက “ဒီနေ့ အထက်ကလူကြီးတွေ လာမယ်။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဘာလုပ်မရွတ်ပါနဲ့။ တိတ်တိတ်နေပါ”
ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ လူဝကြီးက . . .

၁၉၈ မင်းသိင်္ခ

“ကျုပ်က နေ့တိုင်းရွတ်နေတာဗျ။ အထက်လူကြီးလာသည်ဖြစ်
စေ၊ လောသည်ဖြစ်စေ ဒါကိုရွတ်ရမှာပဲ။ အဲဒါကို မိတ်ဆွေတို့
မကျေနပ်ရင် ကြိုက်သလို စီရင်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အခြားအစောင့်တစ်ဦးက...

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟု သူ၏လူကို မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျန်တစ်ယောက်က
“တို့က တိတ်တိတ်နေပါဆိုတာကို သူက မနေရင် သူ့ကို အခန်း
ထဲက ထုတ်ပြီး နှိပ်စက်ခံရမယ်”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ပြောလိုက်စဉ်၌ပင် လူကြီးနှင့်ရင်းနှီးသော သိုင်နက်ဆို
သည့် အစောင့်တစ်ယောက်ရောက်လာ၏။ သိုင်နက်က အစောင့်နှစ်ဦး
အား...

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုံး”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ အစောင့်နှစ်ဦးက...

“ဒီလိုရှိတယ် သိုင်နက်။ လူကြီးတွေလာပြီး အကျဉ်းစခန်းကို
ဝစ်မှာမို့ အသံမကျွတ်နဲ့ဆိုတာ ဒီလူကြီးက ‘တဥျမ်ဥျမ်’
လုပ်နေတယ်။ အဲဒါ မလုပ်ရဲ တို့ကလာပြီးပြောတော့ တို့က
မချေမငြိမ် ပြီးပြောနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီလူကြီးကို
ထုတ်ပြီး တို့က ရိုက်မလို့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သိုင်နက်က တိတ်တိတ်ပွားပွားဖြင့်...

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၁၉၉

“ဒီလိုတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့။ လူကြီးကို တိတ်တိတ်နေဖို့ ကျုပ်
ပြောပေးပါ့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ အစောင့်နှစ်ဦးလည်း ပြန်သွား၏။
ရိုက်တစ်ဦးတည်းသာ လူကြီး၏အခန်းရှေ့၌ ကျန်ခဲ့လေ၏။

အဲဒါ သိုင်နက်က...

“ဒီမှာ လူကြီး။ ဒီနေ့တစ်နေ့လေး တိတ်တိတ်နေလိုက်စမ်း
ပါဗျာ။ ဘာမှမရွတ်ပါနဲ့။ ဒီက အစောင့်တွေက ခင်ဗျားလည်း
သိသားပဲ။ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း နားမထောင်ရင် ခင်ဗျား
ကိုထုတ်ပြီး ရိုက်လား၊ နှက်လား၊ လုပ်ကြလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ သိုင်နက်၊ လူကြီးတွေလာရင် ငါက မအော်ပါဘူး။ ငြိမ်
ငြိမ်လေးနေမှာပါ။ မင်းတို့ပြောတဲ့ လူကြီးတွေဆိုတာက မလာ
သေးပါဘူး။ သူတို့အိမ်မှာ ထမင်းစားကုန်း၊ ဝေ... ဘုန်းနေမှာပါ။
အခုကတည်းက ငြိမ်ငြိမ်လေးနေဖို့ မလိုပါဘူး”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ သိုင်နက်သည် ခေါင်းကို တွင်တွင်
ခတ်လေ၏။ ပြီးလျှင်...

“လူကြီးတွေ လာ မလာ လူကြီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိမှာတုံး”
ဟု မေးလိုက်လေ၏။ လူကြီးသည် သူ၏ခါးကြားတွင်ဝှက်ထား
ကြေးမုံဝိုင်းကလေးကို ပြလိုက်လေ၏။

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

၂၀၀ မင်းသိင်္ခ

“ဒီအခိုင်းပြားလေးကိုငြိမ်း သံတိုင်ကြားက လက်ကိုထုတ်ပြီး
ပြည့်လိုက်ရင် ဟိုအက်ထိပ်ဖျားက တံခါးဖွင့်မဖွင့်သိရတယ်။
အဲဒီတံခါးဖွင့်မှ လူကြီးတွေလာမှာပဲ။ အဲဒီတော့လည်း အသား
လေး ငြိမ်ငြိမ်နေလိုက်ရုံပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သိုင်နက်က ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်ရင်း
“လူကြီးကတော့ ဉာဏ်ချည်းပဲ”

ဟု ပြော၍ ထွက်သွားလေတော့၏။

မူးကြောမိ၍ပင် မြင်းကပါအကျဉ်း စခန်းကြီး၏ တစ်ပေါက်
တည်းသော တံခါးသည် ပွင့်လာ၏။ ထို့နောက် မြင်းကပါ အကျဉ်းစခန်း
ကြီးဘေး စစ်ဆေးမည့် အကြီးအကဲများ ဝင်၍ရောက်ရှိလာ၏။ လူကြီး
သည် သူ၏ကြေးမုံဝိုင်းလေးအား ဝှက်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ငြိမ်ငြိမ်လေး
တိုင်နေလိုက်၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် အကျဉ်းစခန်းကိုစစ်ဆေးမည့် အကြီး
အကဲများသည် တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာကြရာ လူကြီးအခန်းရှေ့သို့
ရောက်လာလေ၏။ အကျဉ်းစခန်းအား လာရောက်စစ်ဆေးသော အဖွဲ့
သည် ကျန်စစ်သားခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ ထိုအဖွဲ့တွင်
သူလျှိုမယ်လေးနှစ်ဦးဖြစ်သော ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်လည်း ပါလာ
၏။ ကျန်စစ်သားသည် လူကြီးအခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဆီတော်
နှင့် ကျန်ပင်သင်အား . . .

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၂၀၁

“မယ်မင်းတို့၊ မင်းတို့မပြောတဲ့ ကြမ္မာဖတ်လူကြီးဆိုတာ
သင်းလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်သည် ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံ
လိုက်ကြလေ၏။ ထိုသို့ ဝန်ခံလိုက်လျှင် ကျန်စစ်သားက . . .

“သူဟာ မယ်မင်းတို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ သူနဲ့သွားပြီး စကား
ပြောခွင့်ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆီတော်က ကျန်စစ်သားအား . . .

“ဒီကအစောင့်တွေက အကျဉ်းစခန်းကို ကျွန်တော်မတို့အဖွဲ့
လာပြီးစစ်မှာမို့ အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုလုံး ကိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
နေဖို့ လိုက်လံပြောထားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လူကြီးက ‘ဥမြ’
ဆိုတာကို ရွတ်ဆိုနေပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အကျဉ်းစခန်း
အစောင့်တွေက အကျဉ်းစခန်းအမိန့်ကို မနာခံကြောင်း
စောစောက ကျွန်တော်မတို့ကို လာပြီးတိုင်ကြားပါတယ်”

ဟု ကျန်စစ်သားအား ပြောပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျန်စစ်
သားက . . .

“မင်းပြောတဲ့ ‘ဥမြ’ ဆိုတာကို လူကြီးက အခါတိုင်းမှာ ရွတ်ဆို
သလား”

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်၏။

“အဲဒါကတော့ အမြဲတင်းရွတ် ဆိုနေတာပဲ”

ဟု ဆီတော်က ပြန်၍ဖြေလိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့ရဲ့ ‘ဥမ္မိ’ ရွတ်ဆိုခြင်းဟာ ငါတို့ကို အမေနှင့် အယှက်ပေးလိုတဲ့သဘောနဲ့ ရွတ်ဆိုတာမှ မဟုတ်ပဲ။ ဒါကိုတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ။ ရွတ်ပါစေ”

ဟု ကျန်စစ်သားက ပြောလိုက်လေ၏။ ကျန်စစ်သားသည် ယုံ နေရာမှ ငွေ့သို့ဆက်၍ လျှောက်သွား၏။ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင် မှာမူ ဆက်၍ လျှောက်မသွားဘဲ လူဝကြီးအခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။ ဆီတော်က လူဝကြီးအား ပြုံးပြလိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ဒီမှာ လူဝကြီး၊ ‘ဥမ္မိ’ ဆိုတာကို ရွတ်ပါ။ ကျွန်တော်မတို့ရဲ့အကြီး အကဲ ကိုယ်တိုင်က ရွတ်ပါလို့ ခွင့်ပေးလိုက်ပါပြီ။ အဲဒါကြောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရွတ်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ လူဝကြီးသည် ပြုံးလိုက်လေ၏။

“နေစမ်းပါဦး ဆီတော်၊ မယ်မင်းတို့ရဲ့ အကြီးအကဲဆိုတာ ဘယ်သူတုံး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆီတော်က . . .

“ကျန်စစ်သား”

ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။ လူဝကြီးသည် အားရပါးရရယ်လိုက် လေ၏။ ထို့နောက် . . .

“တမ္ပဒီပသားထဲမှာ ဒီလူအတော်ဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလို ကျွန်တော်မတို့ရဲ့ အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့ ကျန်စစ်သားက လူဝကြီးကို ‘ဥမ္မိ’ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွတ်ခွင့်ပေးအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရတာက ကျွန်မ ဆီတော်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် လူဝကြီးက ရယ်ပြန်လေ၏။ ထို့သို့ ရယ်ပြီး နောက် . . .

“တမ္ပဒီပသူတွေထဲမှာ ဆီတော်ဟာ အတော်ဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျန်ပင်သင်သည် လူဝကြီးထမင်းစားရန် သားသော ပန်းကန်ခွက်ယောက်တို့ကို ကြည့်၍ . . .

“ဒီမှာ ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီး။ အကျဉ်းစခန်းထဲမှာ တော်တော် ဝုက္ခတွေ့နေပြီလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီးက . . .

“ဒီမှာ မယ်မင်း။ သံတိုင်တွေတော့ ကာထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ လှောင်အိမ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နံရံတွေလည်း ကာထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထောင်မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ မနောဝိညာဉ်လေးကို ကိုယ်တိုင်အကျဉ်းချ ထားရင် ဘယ်မှာမှ အကျဉ်းထောင်ရယ် လို့ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ မနောဝိညာဉ်လေးကို လွတ်လွတ်

လင်ပပ်ထားလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျုပ်ကို ဒီအခန်း ကျင်းပလဲထဲမှာ ထားပေမယ့် ကျုပ်ဟာ တစ်ခါမှ အကျဉ်းမကျ နဲ့ဘူး။ အမြဲလွတ်မြောက်နေတယ်။ ကျုပ်ပြောတာ နည်းနည်း ပိုသွားတယ်ထင်ရင် တစ်ခြမ်းလွတ်မြောက်နေတယ်။ ပြင်ပြီး ပြောပါရစေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူမှာက စိတ်ရယ်၊ ရုပ် ရယ်နှစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်။ ရုပ်ဆိုတာက ဟောဒီန္နာကိုယ်ကြီးကို ပြောတာ။ သင်တို့ အနော်ရထာ ဘုရင်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ရုပ်လိုခေါ် တဲ့ အရာကိုတော့ ဟောဒီမြင်းကပါ အကျဉ်းစခန်းထဲမှာ ထည့် ထားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့စိတ်ကိုတော့ အကျဉ်းစခန်း ထဲမှာ မထည့်ထားနိုင်ပါဘူး။ ရုပ်ရယ်၊ စိတ်ရယ် နှစ်မျိုးပေါင်းမှ လူဖြစ်တာ။ သူက ရုပ်ကိုပဲ ထည့်ထားနိုင်တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်က တစ်ခြမ်း လွတ်မြောက်နေတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ကျန်ပင်သင် မေးသလို ဒုက္ခဖြစ်နေသလားမေးရင် မဖြစ်ဘူးလို့ဖြေရမှာပဲ။ ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“သင်ပြောတာ ဟုတ်သလိုလိုပဲ”

ဟု ကျန်ပင်သင်က ပြောလိုက်ရာ လူဝကြီးက ရယ်လေ၏။

လူဝကြီးက ရယ်ပြီးလျှင် . . .

“ကျုပ်က ဘယ်မှာပဲ နေရနေရပါ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အတွက် ဘာမှ မထူးပါဘူး။ ဒီမှာ မယ်မင်း၊ သင်လမ်းသွားနေတုန်း တစ်စုံ

တစ်ယောက်က သင့်လက်ကို ဖမ်းကိုင်ပြီး သင်ဘယ်ကိုမှ မသွား ရဘူး၊ သင့်ကို ဖမ်းထားပြီးလို့ ပြောလိုက်တယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒါ ဘယ်သူ့အဖမ်းခံရတာတဲ့”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်မ အဖမ်းခံရတာပေါ့”

ဟု ကျန်ပင်သင်က ပြောလိုက်ရာ လူဝကြီးက ခေါင်းကိုခါလေ

ထို့နောက် . . .

“မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံး အဖမ်းခံရတာ။ သင်ဘယ်ကိုမှ သွားလို့မရသလို ဖမ်းတဲ့လူလည်း သွားလို့မရတော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျန်ပင်သင်ရော ဆီဘော်ပါ ဟက်ဟက် ရယ်လိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ကျန်ပင်သင်က . . .

“လူဝကြီးကတော့ အဲဒီလို ကတ်သီးကတ်သတ်အကြောင်း အရာတွေကင်းစားပြီး ပျော်မွေ့နေတော့တာပဲနော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူဝကြီးက . . .

“ကျန်ပင်သင်ပြောတာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အခုပြောတဲ့အကြောင်းအရာဟာ သင့်အနေနဲ့လည်း လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားသင့်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျန်ပင်သင်က . . .

၂၀၆ မင်းသိင်္ခ

“ဒီမှာကြမ္မာဖတ်လူကြီး။ သင် ဘာအလိုရှိသလဲ။ အဲဒါကို ပြောပါ။ ကျွန်ုပ်တို့အနေနဲ့ ကူညီနိုင်တာကို ကူညီပါမယ်”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာမှမလိုပါဘူး ကျွန်ုပ်ပင်သင်၊ ကျုပ်ဟာ ပြည့်စုံနေပါတယ်၊ အခါမလပ်ပြည့်စုံနေပါတယ်”

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“သင်ဟာ ဒီအခန်းကျဉ်းလေးထဲ မှာ ဘာမှမရှိဘဲနေရတာ ဘယ်လိုပြည့်စုံမှာလဲ လူကြီး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာမှမရှိလို့ကိုပြည့်စုံတာပေါ့။ တစ်ခုတလေရှိနေရင် ကျန်တဲ့အရာတွေ လိုအပ်နေဦးမယ်။ အခုတော့ ကျုပ်ဟာ ဘာမှမရှိဘူး။ မနက်ကစ၍ ညတစ်ခါ အလွန်ကြမ်းတဲ့ ဆန်နဲ့ချက်ထားတဲ့ ထမင်းတစ်ပန်းကန်နဲ့ ဘယ်လိုစားစားအရသာမရှိတဲ့ ဟင်းရွက်ပြုတ်ရည်တစ်ခွက် လာပေးတယ်လေ။ ကျုပ်ဟာ ကောင်းမကောင်းကို မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ကုန်အောင်စားပစ်လိုက်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့စားပစ်လိုက်လဲဆိုတော့ ကျုပ်ဟာ အသက်ရှင်ဖို့ စားပစ်လိုက်တာပဲ။ ကျုပ်တို့က အသက်ရှင်ဖို့ စားပစ်လိုက်တာပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ အသက်ရှင်ဖို့ လေကိုရှူတဲ့အခါမှာ ဘယ်လို လေကိုရှူမယ်လို့ ချေးမများပါဘူး။ အဲဒီလိုပဲ လာပေးတဲ့ထမင်းကိုလည်း အသက်ရှင်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတည်းနဲ့ စားပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ‘ဥမြ’ ကို ကျုပ်ဆက်ရွတ်

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၂၀၇

နေတယ်။ ‘ဥမြ’ ဟာ အတိတ်နဲ့အနာဂတ်ကို အစဉ်သဖြင့် မောင်းထုတ်ပစ်ထားတယ်။ ‘ဥမြ’ ရွတ်နေစဉ်အတွင်း ပစ္စုပ္ပန်တစ်ခုတည်းပဲ ရှိတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဟာ တကယ့်အရှိတရားမဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ဟာ ပစ္စုပ္ပန်မှာပဲ နေနေခွင့်တယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ဘယ်ဟာ ပြည့်စုံနေတယ်၊ လုံခြုံနေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆီတော်က . . .

“ဒီမှာ လူကြီး၊ ကာလယဉ်းပါးဆိုတာ အတိတ် ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ် မဟုတ်လား။ ဘယ်နဲ့ကြောင့် လူကြီးက ပစ္စုပ္ပန်တစ်ခုတည်း ပြောနေရတာကိုး”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးသည် ရယ်လိုက်၏။ ဟတ်ဟတ် ရယ်လိုက်၏။ ကျေနပ်အောင် ရယ်ပြီးနောက် . . .

“ဒီမှာမယ်မင်း။ အတိတ်ဆိုတာ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ ပစ္စုပ္ပန် ဖြစ်တယ်။ အနာဂတ်ဆိုတာ မရောက်သေးတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်တယ်။ ဘာကယ်က အတိတ်မရှိဘူး။ ကုန်လွန်သွားတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကို ခေါ်တာ ဖြစ်တယ်။ အနာဂတ် ဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ မရောက်သေးတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကို ခေါ်တာဖြစ်တယ်။ ဒီမှာ မယ်မင်း။ ကျုပ်နဲ့ မယ်မင်းနဲ့ အခုစကားပြောနေကြတာ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်တယ်။ တော်တော်ကြာတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ အတိတ်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တရစပ် ဖြစ်ပျက်သွားတယ်။ အဲဒီလို တရစပ်ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်

၂၀၈ မင်းသိင်္ခ

တွေကို အကြောင်းပြုပြီး အချိန်ဆိုတာကို ပြောနေရတာ။ အမှန်က အချိန်ရယ်လို့ အချိန်ဟာ တကယ်မရှိဘူး။ တကယ်မရှိတဲ့ အရာမို့လို့ မကုန်မခန်း အမြဲရှိနေတာပေါ့။ တကယ်ရှိတဲ့အရာဆို ကုန်သွားတာကြာလှပြီ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ဟာ အတိတ်အကြောင်းကို မပြောဘူး။ အတိတ်အကြောင်းကို မစဉ်းစားဘူး။ အနာဂတ်ကို မမျှော်ဘူး။ တကယ်ရှိတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်မှာပဲ နေတယ်။ ဘဝမှာ မလုံခြုံတဲ့လူတွေ၊ မပြည့်စုံတဲ့လူတွေဟာ အတိတ်နဲ့အနာဂတ်မှာ နေလေ့ရှိတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်မှာ နေလေ့မရှိဘူး။ အဲဒီလို နေလေ့မရှိတဲ့အတွက်လည်း သူတို့ရဲ့ဘဝမှာ မပြည့်စုံဘူး။ မလုံခြုံဘူးဆိုတာကို သူတို့ကိုယ်တိုင် မသိရှာကြဘူး။

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျန်ပင်သင်က . . .

“ဒီမှာလူဝကြီး၊ သင့်ရဲ့အနာဂတ်ဟာ ဘာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူဝကြီးက . . .

“ကျုပ်ရဲ့ အနာဂတ်ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး မယ်မင်း။ အကြာခင်ရောက်လာမယ့် ပစ္စုပ္ပန်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ဟာ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ပြည့်စုံနေတယ်၊ လုံခြုံနေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ အနာဂတ်မှာလည်း ပြည့်စုံလုံခြုံနေမှာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အနာဂတ်ဆိုတာ တခြားဟာမှမဟုတ်ပဲ။ ရောက်လာတော့မယ့် ပစ္စုပ္ပန်ပဲ မဟုတ်လား”

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၂၀၉

ထိုအခါ ကျန်ပင်သင်နှင့် ဆီတော်က ပြိုင်တူ ဝိုင်း၍ ရယ်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုသို့ရယ်ပြီးလျှင် နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားကြလေတော့၏။ ၎င်းတို့ထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူဝကြီးတို့ကို တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်ရသော အကျဉ်းစခန်းအရာရှိ ရောက်လာလေ၏။ ထိုအကျဉ်းစခန်းအရာရှိအမည်မှာ ငသိုင်မြာ ဟူ၍ဖြစ်၏။ ၎င်းအရာရှိက . . .

“ဘယ်လိုလဲ လူဝကြီး။ ဟိုနှစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးတယ်ထင်တယ်။ သင်နဲ့ စကားအကြာကြီး ပြောသွားပါလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒီ သူလျှိုမယ်နှစ်ဦးဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာနေတုန်းက ကျုပ်ရဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို သူတို့က အကျဉ်းစခန်းထဲမှာ ဘာများလိုသေးသလဲလို့ မေးတာပါ။ ကျုပ်က ဘာမှမလိုဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

ဟု လူဝကြီးက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အကျဉ်းစခန်း အရာရှိ ငသိုင်မြာက . . .

“ဒီအကျဉ်းစခန်းထဲမှာ ကျုပ်တို့က သင်းတို့ကို တစ်ခုခုပေးရင် အပြစ်ရှာတယ်၊ အရေးယူတယ်။ သူတို့ပေးချင်ရင်တော့ အခုလိုပဲ မေးလား စမ်းလား လုပ်ပြီးမေးတော့တာပဲ။ ကျုပ်လည်း ဒီအကျဉ်းစခန်းမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ တော်တော်စိတ်ကုန်နေပြီ။ အလုပ်ကထွက်ပြီး လှည်းလေး ဘာလေး ထောင်မလား”

၂၁၀ မင်းသိင်္ခ

စိတ်ကူးနေတယ်။ အခုအခါမှာ လှည်းလေးမပြောနဲ့၊ ကျုပ်မှာ ရှိတဲ့ငွေနဲ့ ဝယ်မယ်ဆိုရင် လှည်းဒေါက်ခွတောင် ဝယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မှိတ်ကြိတ်ပြီး လုပ်နေရတာ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေ၏။ လူဝကြီးသည် အကျဉ်းခန်း အရာရှိအား လွန်စွာ ကရုဏာသက်၍ သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် . . .

“ဒီမှာ အရာရှိ၊ သင်က ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းထားတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သင့်ကို ဖမ်းထားတာမဟုတ်ဘူး။ သင့်ဟာ သင်ကိုမိနေတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင်လည်းပဲ လွတ်မြောက် ပါစေ။ လှည်းပဲ မောင်းမောင်း၊ လှေပဲလှော်လှော် ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မောင်းနိုင်၊ လှော်နိုင်ပါစေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အကျဉ်းထောင်အရာရှိက . . .

“ကျွန်ုပ်အတွက်ပဲ ဆုတောင်းပေးသလား။ သင့်အတွက်ကော ဆုမတောင်းဘူးလား”

ဟု မေးလေတော့၏။ ထိုအခါ လူဝကြီးက . . .

“ဒီမယ် အရာရှိ၊ ကျုပ်အတွက် ကျုပ် ဆုတောင်းတဲ့အကြိမ် ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သင့်အတွက်ဆုတောင်း ပေးတာ။ ဒါနဲ့နေပါဦး။ စေတီတည်တဲ့ဆီ ရောက်သေးလား၊ ပြီးခါနီးပြီလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၂၁၁

“ကျုပ် တစ်ခေါက်ရောက်သေးတယ်။ သူတို့အလုပ်လုပ်တာ တော်ဟော်မြန်တယ်။ ဟော်တော်လေး ပြီးနေပြီ။ ဘုရားဆင်း တုတော်ကြီးဟာ ရုပ်လုံးပေါ်နေပြီ။ မကြာခင် ပြီးသွားမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူဝကြီးက . . .
“ဘုရားတည်ပြီးရင် အဲဒီအထိမ်းအမှတ်နဲ့ အကျဉ်းစခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့လူတွေကို ဘုရင်အနော်ရထာက လွှတ်ပေးလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အခါမှာ ကျုပ် လွတ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု လူဝကြီးကပြောရာ အကျဉ်းထောင်အရာရှိက . . .

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား လူဝကြီး”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဖြစ်နိုင်တာကို စဉ်းစားပြီးပြောတာပဲ။ အဲဒါကိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ဆက်ပြီးနေရုံပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု တော့ ပြောချင်ပါတယ်။ သင်တို့ဘုရင်ကို ပြောစမ်းပါ။ လူဝကြီး ကို ဒီမှာထားလည်း ဘာမှမထူးဘူး။ ပြန်လွှတ်လိုက်လည်း ဘာမှလုပ်နိုင်မယ့်လူကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ ဆန်ကုန်ခံပြီး ဘာဖြစ် လို့ ထားမှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အကျဉ်းထောင်အရာရှိက ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ သိပြီးနောက် . . .

“သင်က ကေားအများကြီး ပြောတာကိုး။ အဲဒီအတွက် သင့်ကို ဖမ်းထားရတာ။ သင့်အကြောင်းကို မသိတဲ့လူတွေက သင့်ကို ဥက္ကပေးမယ့်လူလို့ ထင်နေကြတာ။ အခုလို နီးနီးကပ်ကပ်နေမှ သင်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးဘူးဆိုတာ သိတာ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သင်လွတ်မြောက်သွား မှာကို ကျွန်ုပ်လိုလားပါတယ်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်ုပ်လည်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို ရောက်ချင် ရောက်လာဦးမှာပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူဝကြီးက . . .

“တကယ်လို့များ သင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကိုရောက်လာရင် ကျွန်ုပ် ဆီကို ဝင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ် ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ပြုစုနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဇနီး၊ သမီးမယား မရှိပေမယ့် ထမင်းဟင်း ကောင်း ကောင်း ချောတတ် ပြုတ်တတ်ပါတယ်။ သင့်ကို ကောင်းမွန်စွာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အကျဉ်းထောင်အရာရှိက . . .

“သင် ကျွန်ုပ်ကို ဘာနဲ့ကျွေးမှာလဲ”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ လူဝကြီးက . . .

“ဒါ မေးနေစရာ မလိုပါဘူး။ ဆန်ကြမ်းနဲ့ချက်ထားတဲ့ထမင်း နဲ့ ဟင်းရွက်ပြုတ်ပေါ့။ သင်တို့ အဲဒါကို သိပ်ပြီး ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အကျဉ်းထောင်အရာရှိက . . .

“သင်ဟာ အတော့်ကို ချေပတတ်တာပဲ။ သင်တို့ကို ဟင်းရွက် ပြုတ်နဲ့ နေ့တိုင်းကျွေးနေတာဟာ ညည်းပန်းလိုတဲ့သဘော မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလောက်များတဲ့ အကျဉ်းသားတွေကို ဒီ လောက်နှစ်အကြာကြီး ကျွေးရမှာဆိုတော့ ဟင်းကောင်း ဘယ် လိုလုပ် ချက်ပြီးကျွေးနိုင်မှာလဲ။ ဟင်းရွက်ပြုတ်ပဲ ကျွေးနိုင်မှာ ပေါ့။ တကယ်လို့ လူဝကြီး ထောင်ကလွတ်ရင် ကျွန်ုပ်အိမ်ကို လာပြီး လည်စမ်းပါ။ သင့်ကို ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ဆိတ် သား၊ဘဲပေါင်း၊ အမဲနှုပ်၊ မျှစ်ကြော်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော် စတဲ့ ဟင်း လျာတွေနဲ့ ကျွေးချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် လူဝကြီးက . . .

“ဒီမှာ အရာရှိမင်း၊ ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ဆိတ်သား၊ အမဲနှုပ် တွေနောက်မှ ကျွေးပါဗျာ။ အခု လောလောဆယ် ချဉ်ပေါင် ကြော်လေး စားရရင် မဆိုးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အရာရှိသည် လူဝကြီးအား လွန်စွာသနား ကြ၏။ အိမ်မှထည့်ယူလာသော ၎င်း၏ထမင်းထုပ်မှ ချဉ်ပေါင်ကြော် ယူလာ၍ လူဝကြီးအား ကျွေးလိုက်လေ၏။

လူဝကြီးလည်း ထိုနေ့ညနေစာ ထမင်းကို ချဉ်ပေါင်ကြော်နှင့် ရှက်စွာစားရလေ၏။ အကျဉ်းထောင်အရာရှိ ငသိုင်မြာလည်း မိမိ

၂၁၄ မင်းသိင်္ခ

ပေးသော နှစ်ပေါင်းကြောင့် ဖြန့်ရှက်စွာသမင်းစားနေသော လူကြီး
အားကြည့်ကာ ၎င်း၏ရင်၌ ရှေးဒနာတစ်မျိုးဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုဒေသနာ
ကား ‘ပီကီ’ ဆိုသောအရာ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

မြင်းကပါ အကျဉ်းစခန်းကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။
ကြမ္မာဖတ်လူကြီးတစ်ဦးတည်းသာ ဥမြ် . . . ဥမြ် နှင့် ရွတ်ဆိုနေ၏။
ထို အချိန်၌ အကျဉ်းစခန်းကိုစောင့်သော ဝန်ထမ်းတစ်ဦး လူကြီး
အခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုဝန်ထမ်းက လူကြီးအား . . .

“ဘာတွေ ‘ဥမြ်’ နေတာလဲ လူကြီးရဲ့”

ဟု မေးလိုက်ရာ လူကြီးက . . .

“မိုးရွာခါနီးလို့ ‘ဥမြ်’ နေတာပါ။ ဖားတွေလိုပေါ့။ ဒါနဲ့ စကား
မစပ် မေးရဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ မနူဟာ ဘုရင်တည်တဲ့ဘုရား
ပြီးသွားပြီလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုဝန်ထမ်းက . . .

“လူကြီး ကျုပ်ကို သက်သက် အငိုက်ဖမ်းပြီးမေးတာပဲ။ အဲဒီ
အကြောင်းအရာကို အကျဉ်းစခန်းထဲမှာမပြောရဘူးလို့ အမိန့်
ထုတ်ထားတယ်။ ကျုပ်က ပြောမိရင် ကျုပ်ကိုအရေးယူမှာပေါ့။
ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ လူကြီးရယ်”

ဟု ဝန်ထမ်းက ပြန်၍ပြောလေ၏။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၂၁၅

“ဒီလိုပါ။ သင့်ကို ကျုပ်က အငိုက်ဖမ်းပြီးမေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဘုရားတည်ဖို့အကျဉ်းသားတွေထုတ်သွားတဲ့အခါမှာ ကျုပ်ရှေ့
က ထုတ်သွားကြတာပဲ။ အခုအခါမှာ သူတို့ကို မထုတ်တော့
လို့ မေးတာပါ။ အမှန်ပြောရရင် ကျုပ်က ပြင်ပကိစ္စတွေသိပ်
ပြီး စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က ကျုပ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စား
တာ။ ပြီးတော့ သင်တို့ ဝန်ထမ်းတွေကို စိတ်ဝင်စားတာပါ။
သားသမီး ဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ”

ဟု လူကြီးက မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဝန်ထမ်းက . . .

“သားသမီးသုံးယောက်ရှိတယ်”

ဟု ပြန်၍ဖြေလျှင် . . .

“သင့်ကိုပြောချင်တာက ဘုရားကြီးပြီးသွားရင် ဘုရားပွဲလုပ်ရ
မယ်။ လုပ်တဲ့အခါမှာ မုန့်သည်တွေ၊ အတီးအမှုတ် အဆိုအက
တွေနဲ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲပါ တွဲပြီးလုပ်လေ့ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ သုဝဏ္ဏ
ဘုမ္မိမှာ ဒီအတိုင်းလုပ်တာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ သင့်ရဲ့ကလေးသုံး
ယောက်ကို ဘုရားပွဲခေါ်သွား။ ကလေးတွေသိပ်ပြီးပျော်ကြမှာ”
ဟု ကြမ္မာဖတ်လူကြီးက ပြောလိုက်လျှင် ထိုဝန်ထမ်းက . . .

“ဘုရင်မနူဟာတည်တဲ့ ဘုရားက ပြီးသွားပါပြီ။ လူကြီးပြော
တဲ့ ဘုရားပွဲဆိုတာကတော့ မဖြစ်သေးဘူး။ ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျုပ်ရဲ့
ကလေးသုံးယောက်ကိုတော့ အဲဒီဘုရားပွဲကို ခေါ်သွားရမှာပဲ”
ဟု ပြောလေတော့၏။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

၂၁၆ မင်းသိင်္ခ

ထို့နောက် ထိုဝန်ထမ်း ထွက်သွားလေ၏။

ကြမ္မာဖတ်လူဝကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဘုရင်အနော်ရထာသည်လည်း အကြောင်းအရာတစ်ခုအတွက် အလေးအနက် စဉ်းစားနေရ၏။ ထိုအကြောင်းအရာကား မိမိဖမ်းထားသော မန္တဟာဘုရင်က ဘုရားတည်၍ပြီးပါပြီ။ ထိုသို့ပြီးလျှင် အနေကဇာတင် ရပါမည်။ အနေကဇာတင်သောအခါ၌ မွန်ဘုန်းတော်ကြီး အပါးငါးရာဖြင့် တင်လိုပါသည်ဟု အကြောင်းကြားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဘုရင်အနော်ရထာသည် မိမိဖမ်းဆီးထားသော သုံ့ပန်းဘုရင်၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်း လို၏။ သို့ရာတွင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှ မွန်သံဃာတော်ငါးရာ ဆိုသည် အချက်မှာ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေ၏။ ဤအကြောင်းအရာသည် စစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်နေ၏။ ထို့အတူ နိုင်ငံတော်၏ လုံခြုံရေးနှင့်လည်း ပတ်သက်နေ၏။

မိမိပင့်ပေးလိုသည်က မွန်သံဃာတော်ငါးရာဖြစ်ပြီး တကယ် ကြွလာသည်က မွန်သံဃာတော်များမဟုတ်ဘဲ တိုက်စွမ်းရည်ကောင်းသော သူရဲကောင်းငါးရာ ဖြစ်နေပါက မည်သို့ဖြစ်မည်နည်း။ ဤအကြောင်းအရာသည် ဘုရင်နော်ရထာအား ခေါင်းခဲစေသော အကြောင်းအရာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်း၏လက်ရုံးစစ်သူကြီး ကျန်စစ်သားအားခေါ်ယူ၍ ထိုအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့၏။ ထိုအခါ ကျန်စစ်သားက...

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၂၁၇

"ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်မျိုးတာဝန်ထားပါ။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို စိတ်ချရတဲ့ သူလျှိုတွေ ကျွန်တော်မျိုး လွှတ်လိုက်ပါမယ်။ အဲဒီ သူလျှိုတွေဟာ ကုန်သည်ယောင်ဆောင်ပြီးသွားကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မိမိရဲ့ သူလျှိုတွေဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ တည်းခိုကြပါမယ်။ သူတို့တည်းခိုတဲ့ ကျောင်းက မွန်ဘုန်းတော်ကြီးတွေရဲ့ ဘွဲ့အမည်စာရင်းကို မိမိတို့ထံ ပြန်ပြီးပို့ပေးကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီစာရင်းကိုကြည့်ပြီး မိမိတို့က သုဝဏ္ဏဘုမ္မိက သံဃာတော်ငါးရာကို ပင့်ဆောင်ကြရမှာဖြစ်ပါတယ်။ သူလျှိုတွေရဲ့ စာရင်းမှာ ဘယ်သံဃာတော်ကို ပင့်သင့်တယ်။ ဘယ်သံဃာတော်တွေ မပင့်သင့်ဘူးဆိုတဲ့ ထောက်ခံတဲ့၊ ငြင်းပယ်တဲ့စာရင်းတွေ ပါလာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကျမှ သံဃာတော်တွေ ပင့်ဆောင်မယ့်အဖွဲ့ဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို ထွက်ခွာသွားကြမှာဖြစ်ပါတယ်။ ထေကြီးဝါကြီးသံဃာများ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုသံဃာများကိုတော့ ဆင်နဲ့ပင့်ဆောင်ပါမယ်။ ကျန်တဲ့ သံဃာများကိုတော့ မြင်းရထားများဖြင့် ပင့်ဆောင်ပါမယ်။ နုပျိုငယ်ရွယ်တဲ့ သံဃာတော်တွေကိုတော့ မိမိတို့တပ်နှင့်အတူ ခြေကျင်ပင့် ဆောင်ပါမယ်။ ပြီးတော့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ငထွေရူး စီစဉ်တဲ့ ဧည့်ခံကြိုဆိုရေးစခန်းတွေရှိပါမယ်။ အဲဒီစခန်းတွေကနေ သံဃာ

❷ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

တော်တွေကို ဆွမ်းကပ်ပါမယ်။ လူတွေကိုလည်း ကျွေးမွေး
ညှော်ခံပါမယ်။ စခန်းတွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မဝေးလှအောင်
စီမံထားပါမယ်။ လူတွေအတွက် ညစာစားနိုင်ဖို့ ကြားစခန်း
တွေလည်း ထားပေးပါမယ်။ ပြီးတော့မှ တမ္ပဒီပမြို့အတွင်းကို
အရောက်ပင့်ဆောင်ပြီး ယခင် အရံညးဘုန်းကြီးများနေတဲ့
ကျောင်းအလွတ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းမှာ သံဃာတော် အရှင်မြတ်
များ ကျိန်းစက်ရန်အတွက် စီမံထားပါမယ်။

ဟု နှုတ်အားဖြင့် အစီရင်ခံလိုက်ရာ ဘုရင်အနော်ရထာက
"မောင်မင်းပြောတာ အတော်ကို ကောင်းပါတယ်။ တစ်ခုတော့
ရှိတာပေါ့လေ။ ဘယ်လောက်ပဲ စိစစ် စိစစ် အဲဒီသံဃာတော်
ငါးရာထဲ မှာ စစ်တိုက်နိုင်တဲ့ စစ်သူရဲတွေ ရောပြုန်းပါလာပြီး
ငါတို့နဲ့အနီးကပ် တွေ့တဲ့အခါမှာ စွန့်စားတိုက်ခိုက်ရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲဆိုတာကို စဉ်းစားထားဖို့လိုတယ်။ ဒီအချက်ဟာ နိုင်ငံ
အတွက် အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ အချက်ဖြစ်တယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျန်စစ်သားက အမှားအယွင်းမရှိအောင်
မိမိတာဝန်ယူမည်ဖြစ်ကြောင်းသံတော်ဦးတင်လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ
ဘုရင်အနော်ရထာသည် ကျန်စစ်သားအား မနုဟာဘုရား အနေကဇာ
တင်ရေးကိစ္စအတွက် လုံးဝတာဝန်ပေးလိုက်လေတော့၏။

ကျန်စစ်သားသည် ဘုရင်အနော်ရထာ တာဝန်လွှဲအပ်လိုက်
မည့်အချိန်မှစ၍ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖွဲ့စည်းလိုက်လေ
ကား၏။ တစ်ဖွဲ့မှာ အရပ်သူ အရပ်သားများ ပါဝင်သည့် မနုဟာဘုရား
အနေကဇာတင် ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဖွဲ့မှာမူ သူ၏
သူလျှိုတပ်မှ တပ်ဗိုလ်တပ်မင်းများ၊ တမ္ပဒီပစစ်သည်တော်များ ပါဝင်
သည့် ဘုရားအနေကဇာတင် ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ပင်ဖြစ်၏။ အရပ်သား
များပါ ပါဝင်သောအဖွဲ့သည် တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ကြီး လှုပ်ရှားပြကာ
သုဝဏ္ဏပြည်သူများရော၊ တမ္ပဒီပပြည်သူများပါသိအောင် ကြော်ငြာများ၊
သတင်းများဖြစ်အောင် လုပ်ရ၏။ အမှန်စင်စစ် ထိုအဖွဲ့သည် အပြ
သဘောသာဖြစ်၏။ ကျန်စစ်သား၏ သူလျှိုများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော
အဖွဲ့သည် မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မသိစေရဘဲ လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှားရ
၏။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့ သူလျှိုများလွှတ်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းများတွင် တည်းခို
ကာ သံဃာတော်များ၏ ဘွဲ့အမည်စာရင်းကို ရယူခဲ့ခြင်းမှာ ထိုသူလျှို
များ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များပင်ဖြစ်၏။ ထိုသူလျှိုများသည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှ
ပင့်ဆောင်လာမည့် သံဃာတော်များ နေထိုင်မည့် ကျောင်းများတွင်
လည်း လုံခြုံရေးအစီအမံများ ကြိုတင်၍ ဆောင်ရွက်ထား၏။ ဆွမ်းကပ်
မည့် ဆွမ်းစားမဏ္ဍပ်တွင်လည်း ထိုအဖွဲ့ကပင် တာဝန်ယူထား၏။ အကျဉ်း
စခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ ဘုရင်မနုဟာ၏ လုံခြုံရေးကိုလည်း

ထိုအဖွဲ့ကပင် တာဝန်ယူလိုက်၏။ သူလျှို့ဝှက်မှုမျိုးချုပ် ကျန်စစ်သားသည် အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့လုံးတွင် ခေါင်းဆောင်နေရ၏။ အပြင်ပန်းအပြသဘော ဖွဲ့ထားသော အဖွဲ့တွင်လည်း ကျန်စစ်သားသည် တက်တက်ကြွကြွဆောင်ရွက်ပြနေ၏။ လျှို့ဝှက်ဖွဲ့ထားသောအဖွဲ့၌မူ ကျန်စစ်သား၏ လုပ်ရပ်များသည် ခြေသွက်လှပေ၏။

ကျန်စစ်သားစေလွှတ်လိုက်သော သူလျှို့ဝှက်သည် ကုန်သည်များ အသောင်ဆောင်၍ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့ ရောက်သွားကြပေပြီ။ ထိုသူတို့သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းများသို့ချဉ်းကပ်ကာ ကုန်သည်များအနေဖြင့် တည်းခိုကြလေ၏။ ထို့နောက် သတ်မှတ်ထားသောအချိန်အတွင်း၌ပင် ယင်းကျောင်းရှိ သံဃာတော်များ၏ ဘွဲ့အမည်များ၊ သက်တော်များကို ကျန်စစ်သားထံသို့ ပြန်လည်သတင်းပို့နိုင်ကြပြီဖြစ်၏။ ကျန်စစ်သားသည် သူလျှို့ဝှက်၏ သတင်းပို့ချက်အရ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရှိ သံဃာတော်များ၏ ဘွဲ့အမည်များကို သိရှိသွားပြီးဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ထိုသူလျှို့ဝှက်ထံသို့ ကျန်စစ်သားက သံဃာတော်တစ်ပါးချင်း၏ ထေရုပ္ပတ္တိကိုရယူလိုကြောင်း ညွှန်ကြားလိုက်လေ၏။ သူလျှို့ဝှက်သည် ကျန်စစ်သား ရယူလိုသော ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းကို ကျန်စစ်သားထံသို့ ပြန်လည်ပို့နိုင်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကျန်စစ်သားသည် ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းကို ဖတ်ရှု၍ ပင့်ဆောင်ရမည့်သံဃာစာရင်းကို ပြုစုလေတော့၏။ ထိုသို့ ပြုစုရာတွင်

ထွေရူးအား မိမိ၏လက်ထောက်အဖြစ်အသုံးပြုခဲ့၏။ ထို့ပြင် ငထွေရူးကိုပင် လမ်းတစ်လျှောက် ကြိုဆိုရေးစခန်းများဖွင့်လှစ်၍ သံဃာတော်များ ဆွမ်းကပ်ရန်၊ လူများကျွေးမွေးရန်နှင့် အိပ်ခက်ရန် လှစ်ဟာခြင်း မရှိစေရန် စီမံချက်တစ်ခုအားရေးဆွဲကာ တာဝန်ပေး စေခိုင်းလိုက်လေတော့၏။ ငထွေရူးသည် ကျန်စစ်သား၏တာဝန်ပေးချက်အရ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှ တမ္ပဒီပအရောက် ကြိုဆိုရေးစခန်းပေါင်း ကိုးဆယ့်ကိုးခု၊ ရှောင်တခင် ကြိုဆိုရေးစခန်းကိုးခုကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့လေတော့၏။ ထို့ပြင် ကျန်စစ်သားသည် ငလုံးလက်ဖယ်နှင့် ညောင်ဦးဖီးအား ဆွမ်းစားဇရပ် ဆောက်လုပ်ရေး၊ သံဃာတော်များ၏ ယာယီစံကျောင်းများထားရှိရေး၊ ကျန်းမာရေးအတွက် ဂီလာနဆောင်များဖွင့်လှစ်ရေး၊ လူအများအတွက် တမ္ပဒီပသမားတော်များ၏ အကူအညီဖြင့် ဆေးပေးခန်းများ၊ ဆေးကုခန်းများ ဖွင့်လှစ်ရေး၊ သောက်ရေသုံးရေအလုံအလောက်ရရှိရေး၊ ထို့အပြင် အနေအထိုင်အခမ်းအနားပြီးသောအခါ၌ အောင်မြင်သော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများပြုလုပ်ရေး စသည်တို့ကို စီမံချက်များ ရေးဆွဲ၍ တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့လေ၏။

အထက်ပါအစီအစဉ်များ အလုံအလောက် စီစဉ်ပြီးသောအခါ၌ ကျန်စစ်သားသည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှ သံဃာတော်များအား ဆင်များ၊ မြင်းစာများဖြင့် ပင့်ဆောင်စေခဲ့လေတော့၏။ သံဃာတော်များသည် ခန့်

www.burmeseclassic.com

လမ်း တစ်လျှောက်လုံး၌ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းမရှိတတ်ဘဲ များ ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု ခန့်မှန်းဖွယ်ရာရှိ၏။ ဆွမ်းစားမဏ္ဍပ်၏ ကြွမြန်းနိုင်ခဲ့ကြလေတော့၏။ ကြီးဆိုရေးစခန်းများမှလည်း သံဃာတော်များအတွက် ဆွမ်းချိန်တန်လျှင် ဆွမ်း၊ ဆေးချိန်တန်လျှင် ဆေးဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့ကြလေတော့၏။ ဤသို့နှင့်ပင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှ သံဃာတော်တို့အတွက် သည် တမ္ပဒီပနေပြည်တော်သို့ ကြွမြန်းခဲ့ကြရလေတော့၏။ သတ်မှတ်ထားသော ကျောင်းတော်ကြီးများတွင် သီတင်းသုံးနားနေနိုင်ကြပြီဖြစ်၏။ သံဃာတော်များရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မန္တဟာဘုရင်အား သံဃာတော်များကို ဖူးမြော်နိုင်ရန်အတွက် ကျန်စစ်သားက စီစဉ်ပေးခဲ့လေ၏။ သံဃာတော်များရောက်ရှိပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် အပန်းဖြေနားနေရင်း သီတင်းသုံးစေခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့တွင်မှ အနေကဇာတင်အခမ်းအနားကို ကျင်းပစေခဲ့၏။ သံဃာတော်များသည် မန္တဟာဘုရားအား အနေကဇာတင်ပေးကြ၏။ ထို့နောက် ကျန်စစ်သားခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့သည် သံဃာတော်များအား ဆွမ်းစားဆောင်သို့ပင့်ဆောင်ကာ မွန်မြတ်သော ဆွမ်း၊ ခဲဖွယ်၊ ဘောဇဉ်တို့ကို ဆက်ကပ်ကြ၏။ ဆွမ်းစားဆောင်တွင် ဆွမ်းပွဲများချပေးခြင်း၊ ဆွမ်းပွဲများကပ်ခြင်း စသည်တို့ကို ကြည်ညိုသဒ္ဓါထက်သန်လှသော တမ္ပဒီပသူများက ဆောင်ရွက်ကြ၏။ ထိုတမ္ပဒီပသူများထဲတွင် သူလျှိုမယ် ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်တို့ ပါဝင်ကြလေ၏။ ဤအချက်ကိုကြည့်လျှင် ကျန်သော တမ္ပဒီပသူများမှာလည်း သူလျှို

မိများ ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု ခန့်မှန်းဖွယ်ရာရှိ၏။ ဆွမ်းစားမဏ္ဍပ်၏ အစိုးရှည်သောယပ်ကြီးများနှင့် ဆွမ်းပွဲများအား ပင်မနားစေရန် အစဉ်မပြတ် ယပ်ပေးနေသော အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် သူလျှိုမင်းလည်းရှိ၏။ ထိုလေးဦးထဲတွင် သူလျှိုဘမယ်ကလေးက ပါဝင်နေ၏။ ဤအချက်ကိုထောက်လျှင် ကျန်သော လူကြီးဦးမှာလည်း သူလျှိုကြီးများပင်ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု ထင်ရဖွယ်ဖြစ်၏။ ကျန်ပင်သင်သည် သံဃာတော်ငါးပါးထိုင်သော ဆွမ်းပွဲတစ်ပွဲကို တာဝန်ယူ၍ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းရ၏။ ကျန်ပင်သင်သည် ပန်းကန်တစ်ချပ်ကိုယူ၍ ဆွမ်း ထည့်ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး လက်အုပ်နီလိုက်လေ၏။ ထိုသို့လျှင် ထိုသံဃာတော်ကို မော့၍ဖူးလိုက်ရာ ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်၏။ မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ပါးစပ်ပွင့်သွား၏။ ထို့နောက် သူ၏

“သူပါလား။ သူ့ကိုတွေ့ရတာတော့ ဝမ်းသာပါရဲ့။ သူမသေသေးဘူးဆိုတာသိရလို့ ဝမ်းသာပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းတဲ့ သဘောတော့မရှိဘူး။ သူဟာ တိုက်ခိုက်စွမ်းရည်ကောင်းတဲ့ စစ်သူရဲတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ တာဝန်ရှိသူလည်း ဖြစ်တယ်။ သူလိုက်ပါလာခြင်းဟာ တမ္ပဒီပနဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသမိုင်းမှာ သွေးစွန်းဖို့ လိုက်လာတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူ့ကို

မြင်းတော့ သမီးလေးကိုလည်း သတိရလိုက်တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လည်း ခါးပတ်စားရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ ဆီတော်သည် ကျန်ရဲသူများ ခါးတွေဟာ ငါဘစ်ဦးတည်းရဲ့ မနောခံစားမှုက ပြောနေတာ။ အလုံးအား သူလျှိုနည်းဖြင့် အချက်ပြလိုက်၏။ သူလျှိုများ အားလုံး ခါပေမဲ့ နိုင်ငံတော် အရေးနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဒီအရေးဟာ တိုက်ခိုက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြောင်း ပြန်လည်အချက်ပြလိုက် ထည့်စဉ်းစားရမယ့်အရေးတောင် မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ဘက်က မှန်ဘုန်းကြီး သို့မဟုတ် တပ်မှူးလေးသည် ပျက်စီးမှုကိုပင် ခံနိုင်လက်ဦးမှုရမဖြစ်မယ်။ ငါ့နိုင်ငံတော်၊ ငါ့နိုင်ငံသားတွေအတွက် အချက်ပြကြည့်ပြီးနောက် ဆွမ်းစားခြင်းကို ရပ်လိုက်မယ်။ သို့သော် သူ့ရဲ့အသက်ကို ငါက အရင်နုတ်ယူလိုက်ရမယ်။ ချစ်တယ်ဆိုတာက ငါဘယ်ယောက်တည်းရဲ့ကိစ္စ။ သတ်ပစ်ရမယ့်ဆိုတာက လူမျိုးတင်မျိုးလုံးရဲ့ကိစ္စ။”

ဟု စိတ်တွင် ရေရွတ်ရင်း လက်အုပ်ချီထားသော လက်ကံ ဖြုတ်၍ သူ၏ခါးပေါ်သို့ လက်ကို မသိမသာတင်လိုက်လေ၏။ သူ၏ လက်သည် သဘိအောက်တွင် ငှက်၍ထားသော ခါးပတ်စားခလုတ်ပေါ် သို့ ရောက်သွား၏။ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်နှင့် ခါးပတ်သည် ရွမ်းခဲ ပွင့်ထွက်လာပြီး သူ့ရှေ့တည်တည်ဆီမှ သူ၏ချစ်သူလည်တိုင်ကို တိခဲ ပြတ်သွားစေမည် ဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်မပျက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေ ၏။ ထို့နောက် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ဆီတော်အား သူလျှိုတို့၏ အချက်ပေးနည်းမျိုးနှင့် အချက်ပေးလိုက်ရာ ဆီတော်၏မျက်လုံးသည် သားကောင်၏ အနံ့ကိုရသောမုဆိုး၏ မျက်လုံးကဲ့သို့ တဖျတ်ဖျတ် လက် ပွား၏။ ဆီတော်၏လက်သည် သူ့ခါးပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။ သူ၏ခါး

“အရှင်မြတ်ဘုရား။ လက်ပေးဖို့အတွက် အလေးအနက် အပြင်မှာ တပည့်တော်မတို့ စီစဉ်ထားပါလား။ ငါတို့အား အရှင်မြတ်ဘုရားတို့ရဲ့ ဝိနည်းဆော်မှာ လက်ကို ပြောင်စင် စေအောင် မဆေးလို့ ဟင်းစပ် ကျွေးဝေဒန့်ခဲရင် အာပတ်သင့် တယ်။ အပြစ်ဖြစ်တယ်လို့ တပည့်တော်မတို့ ကြားဖူးထားပါ တယ်။ ဟုတ်၊မဟုတ်တော့ မသိပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် လက်ကို ပြောင်စင်အောင်ဆေးနိုင်ရန်အတွက် ရှေး သုံး ဆင်ခြာစုဉ်း ကယ်သယ်မှုန့်၊ လက်သုတ်အဝတ်တို့ပါ သန့်ပြန်စွာ ဆေးရန်ပါ တယ်။ ဗိတ်တိုင်းကျဆေးဖော်မှုနိုင်ရန် တပည့်တော်မ လိုက်ပြ ပါရစေ”

ဟူ၍ မွန်ဘာသာဖြင့် လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။ တပ်မှူးလေး သက်န်းစကိုသိမ်း၍ ကျန်ပင်သင်နောက်သို့ ငိုဝင်သွားမယူ၏။

၂၂၆ မင်းသိင်္ခ

လက်ဆေးရပ်သို့ နေရာနှင့် ဆွမ်းစားရပ်သည် အတော်အတန် လှမ်း
၏။ လက်ဆေးရပ်သို့ နေရာသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျန်ပင်သစ်က
ရေခပ်၍ တပ်မှူးလေး၏ လက်ကိုလောင်းပေး၏။ ထိုသို့လောင်းပေးရင်း

“မောင်...”

“

ဟု ခေါ်လိုက်၏။ ထို့နောက်မှ...

“ခွင့်အားတော်မူပါ အရှင်မြတ်ဘုရား။ ယခု တပည့်တော်မ
လျှောက်တင်မယ့်ဝကားကို အရှင်မြတ်အနေနဲ့ လေးလေး
နက်နက် နားထောင်ချေပါတယ်။ မိမိအရှင်သခင်ကို ကယ်
ထုတ်သွားဖို့ အကြံနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရန်သူထဲမှာ သုံးပန်းအဖြစ်နေရ
ခြင်းထက် သေသွားရတာက ကောင်းပါသေးတယ်ဆိုတဲ့ အကြံနဲ့
မိမိအရှင်သခင်ကို မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကြံဖို့အကြံနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
ရန်သူဘုရင်ကို လက်စားချေလိုတဲ့ အကြံနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှ
မဟုတ် မိမိဂုဏ်သိက္ခာကို အဖက်ဘယ်လိုတဲ့သဘောနဲ့ စွန့်စား
ဖို့ အကြံနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိုရောက်လာတာဆိုရင် အဲဒီအကြံတွေ
ကို လက်လျှော့လိုက်ပါ။ အထမြောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ မလိုလား
အပ်တဲ့ သမိုင်းဆိုင်ရာ သွေးစွန်းမှုတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။
ကျွန်တော်မတို့ဟာ အရှင်မြတ်ဘုရားတို့ ကြွမလာခင်ကတည်း
က ကြိုတင်တွေးဆပြီး စစ်ရေးဆိုင်ရာလုံခြုံမှုတွေ အပြည့်အဝ
လုပ်ထားပါတယ်”

ဟု လျှောက်ထားလိုက်ရာ တပ်မှူးကလေးက...

🕉 လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၂၂၇

“ဒီမှာ ဒကာမ ကျန်ပင်သစ်သစ်ပြာတဲ့ စစ်ရေးဆိုင်ရာ လုံခြုံမှု
ရေးတွေဆိုတာ သင်နဲ့ တကွတော်မူမှာပတ်သက်တဲ့ ခံ
ပတ်ဝားကို ပြောတာလား။ အနီးမှည့်သင်မကောင်ကြီးတွေ ရှိ
နေတဲ့ လူကြီးလေးဝယာကိုလှိုင်းလှိုင်းတဲ့ မှတ်တမ်းတွေကို
ပြောတာလား။ သူတို့အနီးက တွေ့ရတဲ့ အနီးကြီး... ဒါဟာ မိမိ
ဘက်ကပိတ်ထားတာမဟုတ်ဘူးဘူးကို လိုက်လံနို့ရင် အမှတ်
လူးမြားနဲ့ မှတ်ပြောင်းအဖြစ် အသုံးပြုမယ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါမှ
မဟုတ် ဆွမ်းမဲ့တည်တည် မျက်နှာကြက် အမှတ်... ဒကာမနဲ့
အသင့်ချိန်တားတဲ့ အဆင်လူပြေးတွေကို ပြောတာလား။ ဆွမ်း
စားမည့်ကြီးရဲ့ အပြင်ပွားကလေးဟု ဟုတ်မှန်ကြီးတွေကို ဂေဟ
ပေးပြီးရပ်နေတဲ့ ဘဗ္ဗမိပစ်သည်တော်တွေကို ပြောတာလား။
အဲဒီအရာတွေအားလုံးဟာ ဝိုက်ဝန်းရည်ရှိတဲ့ စစ်သမား
တစ်ဦးအဖို့ ကြောက်စရာအရာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အမှတ်လူ
ပိတ်ဆိုရမယ်။ အမှတ်လူကကွယ်ရမယ်ဆိုတာ စစ်ရေးသမား သူ
တိုင်း နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒကာမ ကျန်ပင်သစ်သစ်
အနေနဲ့ ပြောဦးမယ်။ ငါဟာ လောကစစ်ပွဲတွေကို စိတ်ဝင်
စားတော့ဘူး။ ကိလေသာစစ်ပွဲမှာ တိုက်ပွဲဝင်နေပြီပဲသမား
လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် အနီးကပ် ကိလေသာရန်သူတွေကို

🕉 လာဘ်မိုးစွေစာပေ

တိုက်ခိုက်ဖို့ ငါဟာ ဦးခေါင်းရိတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ ဖန်ရည်စွန်းတဲ့ သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းလိုက်ပြီ။ နှစ်ရာနှစ်ဆယ် ခုနှစ်သွယ်သော သိက္ခာပုဒ်တွေဟာ ငါ့ရဲ့ ချပ်ဝတ်တန်ဆာတွေ ဖြစ်သွားပြီ။ ဘုရင်မနူဟာကို တမ္ပဒီပက ကယ်ထုတ်ဖို့ထက် ငါ့ကိုယ်ငါ သံသရာ အကျဉ်းထောင်ကနေ ကယ်ထုတ်ဖို့က ပိုအရေးကြီး တယ်။ ဒီမှာ ဒကာမ ကျန်ပင်သင်၊ သင်လည်း ဒီလိုပဲ တစ်သက် လုံး သူလျှိုမကြီးလုပ်နေတော့မှာလား။ သင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက် စလုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့စကားတစ်လုံးပြောမယ်။ သင့်ရဲ့သမီးလေး ဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာ သီလရှင်မလေးဖြစ်သွားပြီ။ မြတ်စွာဘုရား ရဲ့ နှုတ်ခပတ်တော်တွေဖြစ်တဲ့ ပရိတ်ကို အလွတ်ဆိုနိုင်ပြီ။ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တွေကို ခွဲခြားနားလည်နေပြီ။ နေ့စဉ် ရှစ်ပါး သီလစောင့်ထိန်းနေပြီ”

ဟု ပြန်လည်၍ မိန့်ကြားလိုက်လျှင် ရေလောင်းပေးနေသော ကျန်ပင်သင်၏လက်မှ ဖလားသည်အောက်သို့ ဝှပ်ခနဲ လွတ်ကျသွားလေ ၏။ ဖလားကိုကောက်ရင်း ကျန်ပင်သင်သည် တပ်မျှူးလေး၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ တပ်မျှူးလေး၏မျက်နှာသည် တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့ ညတွင်သာသော လမင်းကဲ့သို့ ကြည်လင်ဝင်းပနေ၏။ ကျန် ပင်သင်၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးအောက်ဘက်ရှိ မျက်တောင်စပ်တွင် မျက်ရည် နှစ်စက်သည် တွဲလွဲခဲ့နေလေ၏။ ထိုမျက်ရည်နှစ်စက်သည် စိန်ပွင့်ကဲ့သို့

နေရောင်တွင် တဖျတ်ဖျတ်လက်နေ၏။ ထို့နောက်တွင် ထိုလွမ်းဆွတ် နှစ်ကောင်းလေးဆွေးမြေ့ဖွယ်ရာကောင်းသော၊ ကြေကွဲဖွယ်ရာကောင်း သော သမိုင်းကြေး မျက်ရည်နှစ်ပေါက်သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ ညင်ညင်သာ သာလေး လိမ့်၍ ဆင်းသွားလေတော့၏။ ထိုအခါကျမှ ကျန်ပင်သင်သည် ကက်အုပ်ကလေးချိုလိုက်ပြီးလျှင် တစ်ခါက သူ၏ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဘဝမှူးလေး၊ ယခု သံဃာတော်အဖြစ်ဖြတ်နဲ့ ခြေဖမိုးနှစ်ခုအား နဖူးဖြင့် ခိုက်ကာ ဦးချလိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ အရှင်မြတ်ဘုရား”
ဟု တောင်းပန်လိုက်လေတော့သတည်း။

ဖော်ပြပါ အဖြစ်အပျက်တို့သည်
ပုဂံဘုရင်အနော်ရထာသည် သုဝဏ္ဏဘူမိမှ
ပိဋကတ်သုံးပုံကျမ်းများကို ပုဂံသို့သယ်ယူရန်
အတွက် စစ်ဆင်ရေးပြုလုပ်သည့် ကာလ
အတွင်း ဖြစ်ပွားခဲ့သော အဖြစ်အပျက် တစ်စိတ်
တစ်ဒေသ ဖြစ်လေ၏။

သုဝဏ္ဏဘူမိမှ တပ်မှူးလေးနှင့်
ပုဂံပြည် တပ်မတော်မှ မိန်းကလေးတစ်ဦးတို့
ချစ်ကြွေးသွယ်မှုကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသော ဇာတ်လမ်း
၏ ဝနာန်ပိုင်းအဖြစ်အပျက်တို့သည်ကား.....

ကျန်ပင်သင်တို့ သုံးဦး ထွက်ခွင့်တောင်းပြီ

ကျန်ပင်သင်သည် လျှို့ဝှက်တပ်ဖွဲ့မှ နုတ်ထွက်လိုကြောင်းစာကို အထက်သို့ တင်လိုက်လေ၏။ ထိုစာတွင်တပ်မှ နုတ်ထွက်လိုသည့်အပြင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရှိ သမီးလေးအား သွားရောက်ကြည့်ရှုလိုကြောင်း ခွင့်တောင်းထားသည့် အကြောင်းအရာလည်းပါလေ၏။ ဆီတော်ကလည်း တပ်မှနုတ်ထွက်၍ ကျန်ပင်သင်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလိုကြောင်း စာတင်၏။

ဘုရင်အနော်ရထာကိုယ်တို့၏ ဖွဲ့စည်းထားသော လျှို့ဝှက်တပ်ဖွဲ့မှ လျှို့ဝှက်တပ်သားကြီး တစ်ဦး၏ ငယ်လည်း တပ်မှနုတ်ထွက်လိုကြောင်းနှင့် မိန်းကလေးနှစ်ဦးနှင့်အတူ သွားရောက်မြို့သို့ လိုက်ပါသွားလိုကြောင်း စာတင်လေ၏။

ကျန်စစ်သားသည် ထိုစာသုံးစောင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရင်အနော်ရထာ၏သဘောကို တင်ပြတောင်းခံလေ၏။ ထိုအခါ ဘုရင်အနော်ရထာက...

“မောင်မင်း တစ်ယောက်အားကြည့်သော သူတို့သုံးဦးစလုံးဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသိမ်းယူနေရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂျိမ်းအိမ်ကို ဦးလည်မသန် ထမ်းရွက်ခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ တာဝန်ကျေပွန်သူတွေဖြစ်တယ်။ တာဝန်ကူးအနားယူချင်ပြီဆိုတာ ဟရားသော တောင်းဆိုမှုဖြစ်တယ်။ သူတို့ကို နားခွင့်ပေးရမယ်။ ပြီးတော့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို သူတို့သွား မယ်ဆိုတာလည်း အကြောင်းအရာက ခိုင်လုံတယ်။ ကျန်ပင်သင်ရဲ့ သမီးလေးဟာ အဲဒီမှာရှိတယ်လေ။ မအေးဆိုးတော့ သမီးကို တွေ့ချင်တာပေါ့။ ကျန်ပင်သင် သွားမယ်ဆိုရင် ဆီတော်ကလည်း အဖော်လိုက်မှဖြစ်မှာကိုး။ သူတို့နှစ်ယောက် သွားမှတော့ ငမဲ့ကြီးကလည်း နေခဲ့လို့ ဘယ်သင့်ပါမလဲ၊ လိုက်ရမှာပဲ။ အဲဒါကြောင့် သူတို့သုံးယောက်လုံးကို အမြန်ဆုံး ထွက်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို လွတ်လွတ်

၂၃၄ မင်းသိင်္ခ

လပ်လပ်တူ... အာတာဝန်မှ ဟန့်မေးလဲက်ပါနဲ့၊ နောက်
တစ်နေ့ သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို တပ်က ထွက်ခွင့်ပေးရုံနဲ့
ပဦးသေးဘူးလို့ သုံးယောက်စလုံးဟာ လပ်သားပစ်သူတွေ
ဖြစ်တယ်။ အပြစ်လောက်ရောက်လွှားတဲ့အခါ စားရေး သောက်
ရေး ခက်မယ်၊ ဟေးဖိုပသက်ဖို့အတွက် လစဉ် အသပြာ
ထောက်ပံ့ပေါ့။”

ဟဲ့ ခန့်တော်မူလို့ ခင်မယ်။ လို့ကြောင့် ကျန်စစ်သားက ၎င်းတို့
သုံးဦးအား တပ်ထွက်ခွင့် ပေးလေ့ရှိလေ၏။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့သွားရန်
ခရီးစရိတ်လည်း ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျန်ပင်သင်က... လိုက်သော ငှက်သုံးကောင်ကဲ့သို့ လျင်မြန်ဖြုတ်လတ်ကာ ကျန်စစ်သား၏

“ကပ်မျှကြီးရှင် ကျွန်ဆော်တော်ဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို ကိုယ်
အကြောင်းနဲ့ကိုယ် လွှားဆပမယ့် ဗာမ္မိပတပ်မတော်အတွက်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ ဟန့်ပင်နိုင်စွမ်းတော်အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခရီးသွားဟန်လွဲ
ဆိုသလို ဆောင်ရွက်ပေးရမလှက်စွာ ဘာများဆောင်ရွက်
ပေးရပါလေ”

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျန်စစ်သားက...
“မလုပ်ပါနဲ့ မယ်မင်း၊ ကျန်ပင်သင်း ဘုရင်အနော်ရထာကိုယ်တိုင်
က မယ်မင်းတို့ကို လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် လွှတ်လိုက်တဲ့၊ ဘာ
တာဝန်မှ မပေးဘူးလို့ နှုတ်ခမ်းခန့်ပေးပြီးသားပါ။ အဲဒါကို

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၂၃၅

မလိုက်နာဘဲ ငါက တစ်ခုခုခိုင်းလိုက်လို့ ဘုရင်အနော်ရထာ
သိသွားတာနဲ့ ငါ့ကိုအရေးယူ ခံနိုင်မယ်၊ ခါးကြာင့် မယ်မင်းကြီးမ
တို့ အပြန်ကြွကြွပေတော့၊ သွားလမ်း... ပြီး လာလမ်းလည်း
ဖြောင့်ကြပါလေလို့ ကျွန်က ဆုတောင်းလိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျန်ပင်သင်း ဆီတော်နှင့် ဟမဲတို့သည်
အပြေးကြီး ကျန်စစ်သားအား ကန်ထုံးစံအတိုင်း အသေးပြုကြလေ၏။
ကျန်စစ်သားကလည်း ပြန်၍အလေးပြု၏။

သို့နောက်တွင်ကား မင်းတို့သုံးဦးသည် ပျောင်ချိုင့်တွင်းမှ လွတ်
သွားသော ငှက်သုံးကောင်ကဲ့သို့ လျင်မြန်ဖြုတ်လတ်ကာ ကျန်စစ်သား၏

၂၃၆ မင်းသိင်္ခ

မြင်းကပါဘုရားပွဲ

မြင်းကပါဘုရားကြီးအား အနေကဇာတင်ပြီးနောက် ဘုရားပွဲ ၁) ကျင်းပရန် ဆရာတော်သမားတော်များနှင့် ဝိုင်ပင်ကာ ရက်သတ်မှတ် လိုက်ကြလေတော့၏။

ထိုဘုရားပွဲကြီးကို တိုင်းသူပြည်သားများနှင့်အတူ ဘုရင် အနော်ရထာပါ တက်ရောက်မည်ဟုသိရ၏။ ဘုရင်အနော်ရထာသည် ထိုဘုရားပွဲကို ဖွင့်လှစ်ပေးမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျန်စစ်သားအား ၃) ဘုရားပွဲ ဖွင့်လှစ်ကျင်းပပေးနိုင်ရန် အစီအစဉ်များပြုလုပ်ရန် တာဝန် ပေးလိုက်လေတော့၏။

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၂၃၇

ကျန်စစ်သားသည် ဘုရားပွဲကျင်းပရာ၌ အနော်ရထာကိုယ်တိုင် အများ ပရိသတ်နှင့်ရော၍ တက်မည်ဟုဆိုသောကြောင့် အနော်ရထာ၏ ဝံ့ခွဲရေးကို ပြီးစားပေး၍ စီစဉ်ရလေ၏။

ဘုရားပွဲကျင်းပမည့်နေရာတွင် သူ၏ကွပ်ကဲမှုခွဲမန်းကို ဆောက် ပြင်လေ၏။ ဆောက်လုပ်ပြီးသောအခါ၌ ဘုရင်အနော်ရထာ၏ လုံခြုံရေး ပြီးစားသေး၍ စီစဉ်လေ၏။ ကျန်စစ်သား စီစဉ်ပုံမှာ ဘုရင်အနော် ရထာ၏ လုံခြုံရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မည်သို့ဆောင်ရွက်ရမည်ကို စိစစ်တစ်ယောက်က မေးခွန်းမေး၍ ၎င်းကဖြေ ဆိုရဘိသည့်အလား ဖြစ်သေးလေ၏။ ကွပ်ကဲမှုခွဲမန်းအတွင်း၌ သင်ပုန်းအနက်ကြီးတစ်ချပ် တ်ထားလေ၏။ ထိုသင်ပုန်းအနက်ပေါ်တွင် ကံကူဆံဖြင့် အောက်ပါ ဘုရားတိုင်း ရေးထားလေ၏။

- ၁) ဘုရင်အနော်ရထာနဲ့ပတ်သက်မည့် နေရာအားလုံးကို စစ် ဆေးပြီးပြီလား။
- ၂) အခမ်းအနားဖွင့်ပွဲကျင်းပမည့် နေရာတစ်ခုလုံး အောက်၊ မြေကြီး၊ နံရံ၊ မျက်နှာကြက်၊ အမိုးပေါ်အထိ စစ်ဆေးပြီး ပြီလား။
- ၃) လုံခြုံရေးအတွေ့အကြုံရှိသူတွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ စစ်ဆေး ပြီးပြီလား။
- ၄) ထိုနေရာကို မသက်ဆိုင်သူတွေ ဝင်နိုင်ခြင်း၊ထွက်နိုင်ခြင်း ရှိ၊မရှိ စစ်ဆေးပြီးပြီလား။

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

၂၃၈ မင်းသိင်္ခ

- (၁) အခမ်းအနားမှာ ပည့်ခံကျွေးမွေးမည့် အစားအစာတွေကို ဘုရင်အနော်ရထာပါ ပွဲတော်တည်မည်ဟု သိရသည်။ စစ်ဆေးပြီးပြီလား။
- (၆) အခမ်းအနားမှာသုံးမယ့် ပစ္စည်းကိရိယာတွေကို စစ်ဆေးပြီးပြီလား။
- (၇) ဝင်္ကုတ်ပူ အားလုံးကို မိမိက ကြီးကြပ်ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်မှု ရှိမရှိ စစ်ဆေးပြီးပြီလား။
- (၈) အခမ်းအနားကို အဝေးမှစိုးမိုးထားတဲ့ နေရာအချက်အချာ တွေကို မိမိတပ်ဖွဲ့တွေက စိုးမိုးထားနိုင်ရဲ့လား။
- (၉) မိမိတပ်ဖွဲ့နေရာချထားဖွဲ့စည်းပေးစေစပ်ပြီး အကွက်စေ့မှုရှိရဲ့လား။
- (၁၀) မိမိ၏ တမ္ပဒီပတပ်မဟုတ်ဘဲ ပြည်သူလူထုမှဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အဖွဲ့တွေကိုရော ပြည့်စုံမှန်ကန်အောင် စစ်ဆေးပြီးပြီလား။
- (၁၁) အများပရိသတ်ဟာ အဲဒီဘုရားပွဲမှာ ဘယ်လို ပါဝင်ပတ်သက်မှာလဲဆိုတာ သိပြီးပြီလား။
- (၁၂) လုံခြုံရေးကွပ်ကဲမှုရုံးခန်းဟာ အသင့်တော်ဆုံး နေရာမှာ ရှိရဲ့လား။
- (၁၃) မိမိရဲ့ လုံခြုံရေးတပ်သားတွေကို သူတို့တာဝန် သူတို့သိအောင် ရှင်းပြပြီးပြီလား။

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၂၃၉

- (၁၄) ဘုရင်အနော်ရထာရဲ့ကျန်းမာရေးအတွက် သမားတော်အဆင်သင့်ရှိ ပြီလား။
- (၁၅) ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်ဖို့နေရာကို စီမံပြီးပြီလား။
- (၁၆) အခမ်းအနားအစီအစဉ် အတိအကျ သိပြီးပြီလား။
- (၁၇) မှူးကြီးမတ်ရာတွေပါ တက်မယ်ဆိုတော့ ဘယ်အဆင့်အထိ ဘယ်သူတွေတက်မယ်ဆိုတာ စာရင်းရပြီလား။
- (၁၈) ဘယ်သူတွေက ကြိုဆိုနေရာချပည်၊ နေညံခံကျွေးမွေးကြမည်၊ ဖျော်ဖြေကြမည်ဆိုတာ သိပြီးပြီလား။
- (၁၉) ဘာတွေညှိခံကျွေးမွေးမည်၊ မည်သည့် အစီအစဉ်တွေနဲ့ ဖျော်ဖြေမည်ဆိုတာကို သိအောင်လုပ်ထားပြီလား။
- (၂၀) နေ၊ ည ခွဲပြီး တာဝန်ယူရမည့်လူတွေကို သတ်မှတ်ပြီးပြီလား။
- (၂၁) မတော်တဆ အန္တရာယ်ကျရောက်လာလျှင် ဘုရင်အနော်ရထာကို ကယ်ထုတ်သွားနိုင်ဖို့ လျှို့ဝှက်လမ်းကြောင်း ရှိရဲ့လား။
- (၂၂) တာဝန်တွေခွဲပေးထားတဲ့လူတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့လွယ်ကူအောင် လုပ်ထားပြီးပြီလား။
- (၂၃) လုံခြုံရေးတာဝန်ယူထားတဲ့ လူတွေ အချင်းချင်းသိနိုင်ဖို့ အမှတ်အသားတွေ၊ တံဆိပ်တွေ သတ်မှတ်ပြီးပြီလား။
- (၂၄) ပြည်ပမှ နေည်သည်၊ တစ်နိုင်ငံသား ဘယ်သူတွေ တက်ရောက်မယ်ဆိုတာရော စာရင်းလုပ်ပြီးပြီလား။

❶ လာဘ်မိုးစွေစာပေ

၂၄၀ မင်းသိင်္ခ

- (၂၅) ယခင်က လုံခြုံရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျိုးပေါက်ဖူးတာကို ပြန်ပြီး သတိရပြီလား။
- (၂၆) အခမ်းအနားကျင်းပမယ့် နေရာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရုတ်တရက် အလန့်တကြားဖြစ်နိုင်မယ့် အကြောင်းအရာတွေကို လေ့လာပြီးပြီလား (ဥပမာ- မုန့်အကြော်ဆိုင်မှ မီးထင်လောင်လို့ ပွဲလန့်သွားတာမျိုး ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်) ကျန်စစ်သားသည် ထိုမေးခွန်းပေါင်း ၂၆ ခုကို သင်ပုန်းပေါ်တွင် ကံကူဆံဖြင့် ရေး၍ နေ့စဉ်ဖြေဆိုကာ လုံခြုံရေးအစီအစဉ်ကို ဖြည့်ဆည်းနေလေတော့သတည်း။

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၂၄၁

ကျန်ပင်သင်တို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့ ရောက်ပြီ

ကျန်ပင်သင်သည် သုဝဏ္ဏသို့ ရောက်သောအခါ သင်သားနှင့် နေရာကိုစုံစမ်းရာ ဝိသာခါဟုအမည်တွင်သည့် သီလရှင်ဇေယျာဝံတနေကြောင်း သိရလေတော့၏။ ထိုသီလရှင်လေး၏ 'သုဝဏ္ဏစာရီ' ဟု ဖြစ်၏။

ရင်းတို့သုံးဦးသည် ဝိသာခါသီလရှင်ဇေယျာဝံသို့ သွားကြပြီးလျှင် ဇေယျာဝံ အုပ်ချုပ်သော သီလရှင်ဆရာကြီးတင်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံကာ ကျိုးအကြောင်းပြောပြမလဲ။ သို့ရာတွင် သီလရှင်မလေး သုဝဏ္ဏစာရီ မိခင်အား တွက်၍မတွေ့ပေ။ သီလရှင်အကြီးအကဲနှင့် အကြောင်း

၂၄၂ မင်းသိင်္ခ

ပြန်လိက်... ဘုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်သော မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမှ စကား
မပြောလိုပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုလျှင်လည်း ထိုသို့ဆိုနှင့် ယုံကြည်
နိုင်ကြောင်း၊ ပရိတ်ကြီး(၁၁) သုတ် ကို အလွတ်ရွတ်ဆိုပြနိုင်မှ ယုံကြည်
နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းပြန်လိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျန်ပင်သင်၊ ဆီတော်နှင့် ဘမဲတို့သည် ထိုရေခဲရှိ
သီလရှင်များထံတွင် ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်ကို သင်ယူ၍ အလွတ်ရသည်
အထိ ကျွတ်မှတ်ကြရလေ၏။ ထိုရေခဲမှ သီလရှင်အကြီးအကဲသည် ၎င်းတို့
သုံးဦးအား လက်ခံ၍ ကျွေးမွေးထားလေ၏။

ကျန်ပင်သင်သည် ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်ကို (၇) ရက်ဖြင့် ကတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သုဝဏ္ဏစာရိက အတင်းရုန်းဖယ်၍...
အလွတ်ရလေ၏။ ဆီတော်မှာ (၉) ရက်ကြာမှ အလွတ်ရလေ၏။ ဘမဲမှာ
မူ (၁၅) ရက်တိုင်တိုင် ကျက်မှတ်ရလေ၏။

ဆိုအချိန်ကာလအတွင်း ခုနစ်နှစ် ချစ်နှစ်အရွယ် သီလရှင်
မလေး သုဝဏ္ဏစာရိသည် ၎င်းတို့၏ ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်လျှောက်ကြီးမားကဲတဲတွင် သီလရှင်ဝတ်လိုက်လေတော့၏။ ဆီတော်မှာလည်း
သွားသည်ကိုသာ မြင်ခွင့်ရသော်လည်း စကားပြောခွင့်မရကြပေ။ သုဝဏ္ဏစာရိ၏ အဒေါ်တော်လိုသည်ဆိုသောကြောင့် သီလရှင်ဝတ်ရလေ

၎င်းတို့သုံးဦးစလုံး ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်ကို အလွတ်ရသော...
အခါ၌ သီလရှင် အကြီးအကဲအား သွားရောက်၍ အသိပေးလေ၏။
ထိုအခါ သီလရှင်အကြီးအကဲက သုဝဏ္ဏစာရိအား အနီးတွင်ခေါ်ထားပြီး
လျှင် ၎င်းတို့အား ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်ကို အလွတ်ရွတ်ခိုင်းလေ၏။

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၂၄၃

ကျန်ပင်သင်သည် ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်အား ပျောင်းပျောင်း
ရွတ်ဆိုပြနိုင်လေ၏။ ထိုသို့ရွတ်ဆိုပြသော်လည်း သုဝဏ္ဏစာရိက
အကဲအဓိပ္ပာယ်များ တစ်ခုချင်းထောက်၍ မေးလေ၏။ ကျန်ပင်သင်
သည် အလုံးစုံဖြေဆိုနိုင်လေ၏။ ဆိုကြောင့် သုဝဏ္ဏစာရိက...
“အားလုံးဖြေနိုင်တယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာယုံပါပြီ၊ အဲဒါ
ကြောင့် စကားပြောခွင့်ပေးမယ်၊ ပြောတော့”
ဟု ပြောဆိုက်ရာ ကျန်ပင်သင်က...
“အမယ်လေးသမီးရယ်... အမေအရင်းပါကွယ်”
ဟု ခိုသိပါကြီးဖြင့် ပြန်၍ပြောပြီးလျှင် သုဝဏ္ဏစာရိအား သိုင်း၍
“အို... ဘယ်လိုလုပ် သားအမိဖြစ်မလဲ၊ ဒီက
သီလရှင်၊ ဒကာမကြီးက လူလေ၊ သားအမိတော်လို့
မရဘူး၊ သားအမိတော်ချင်ရင် သီလရှင်ဝတ်လိုက်”
ဟု ဆိုသဖြင့် ကျန်ပင်သင်လည်း ဝိသာခါသီလရှင်ရပ်မှ

သုဝဏ္ဏစာရိက အတင်းရုန်းဖယ်၍...
“အို... ဘယ်လိုလုပ် သားအမိဖြစ်မလဲ၊ ဒီက
သီလရှင်၊ ဒကာမကြီးက လူလေ၊ သားအမိတော်လို့
မရဘူး၊ သားအမိတော်ချင်ရင် သီလရှင်ဝတ်လိုက်”
ဟု ဆိုသဖြင့် ကျန်ပင်သင်လည်း ဝိသာခါသီလရှင်ရပ်မှ
သုဝဏ္ဏစာရိသည် ၎င်းတို့၏ ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်လျှောက်ကြီးမားကဲတဲတွင် သီလရှင်ဝတ်လိုက်လေတော့၏။ ဆီတော်မှာလည်း
သွားသည်ကိုသာ မြင်ခွင့်ရသော်လည်း စကားပြောခွင့်မရကြပေ။ သုဝဏ္ဏစာရိ၏ အဒေါ်တော်လိုသည်ဆိုသောကြောင့် သီလရှင်ဝတ်ရလေ
၎င်းတို့သုံးဦးစလုံး ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်ကို အလွတ်ရသော...
အခါ၌ သီလရှင် အကြီးအကဲအား သွားရောက်၍ အသိပေးလေ၏။
ထိုအခါ သီလရှင်အကြီးအကဲက သုဝဏ္ဏစာရိအား အနီးတွင်ခေါ်ထားပြီး
လျှင် ၎င်းတို့အား ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်ကို အလွတ်ရွတ်ခိုင်းလေ၏။
သုဝဏ္ဏစာရိက အတင်းရုန်းဖယ်၍...
“အို... ဘယ်လိုလုပ် သားအမိဖြစ်မလဲ၊ ဒီက
သီလရှင်၊ ဒကာမကြီးက လူလေ၊ သားအမိတော်လို့
မရဘူး၊ သားအမိတော်ချင်ရင် သီလရှင်ဝတ်လိုက်”
ဟု ဆိုသဖြင့် ကျန်ပင်သင်လည်း ဝိသာခါသီလရှင်ရပ်မှ
သုဝဏ္ဏစာရိသည် ၎င်းတို့၏ ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်လျှောက်ကြီးမားကဲတဲတွင် သီလရှင်ဝတ်လိုက်လေတော့၏။ ဆီတော်မှာလည်း
သွားသည်ကိုသာ မြင်ခွင့်ရသော်လည်း စကားပြောခွင့်မရကြပေ။ သုဝဏ္ဏစာရိ၏ အဒေါ်တော်လိုသည်ဆိုသောကြောင့် သီလရှင်ဝတ်ရလေ

၂၄၄ မင်းသိင်္ခ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၂၄၅

အနော်ရထာ၏ အပြုံးသည် မချိုးပြုံးဟုဆိုနိုင်၏။ သူ၏အပြုံး၌
ကျန်ပဲခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းများပါသကဲ့သို့ မထေမဲ့မြင်လုပ်လိုသော
ဘာများလည်း ပါနေ၏။ လျှို့ဝှက် ကျန်စစ်သားဟုသိသည့် သူ့ညီကား
“ဒီမှာ ကျန်စစ်သား၊ ငါတို့ တမ္ပဒီပနဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ စစ်ပြစ်လာ
ဘယ်သူနိုင်လဲကွ”

ဟု မေးလေ၏။ ကျန်စစ်သားသည် ကိုမေးခွန်းကြောင့် ဖူး
ကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍သွား၏။

အကျဉ်းသားနှင့် အကျဉ်းထောင်ကို ဖန်တီးသူ

ဘုရားပွဲဖွင့်မည့်နေ့တွင် ဘုရင်အနော်ရထာသည် အိမ်သုံးနန်း
သုံး မြင်းရထားဖြင့် မြင်းကပါဘုရားသို့ ကြွရောက်လာလေတော့၏။
ကျန်စစ်သားကိုယ်တိုင် ပြေး၍ကြိုလေ၏။

အနော်ရထာသည် ဘုရားတန်ဆောင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။ ပြုံးလေး ပြုံးလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ပြုံးပြီးနောက်...
ကျန်စစ်သားလည်း လိုက်သွား၏။ အနော်ရထာက ဘုရားဆင်းတုတော်
၏ ရှေ့တွင် ကာထားသော တင်းတိမ်ကို ဖွင့်ခိုင်း၏။ ကျန်စစ်သားသည်
တင်းတိမ်တော်ကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။ တင်းတိမ်ပွင့်သွား
သောအခါ၌ အနော်ရထာမင်းမြတ်လည်း ဆင်းတုတော်ကြီးကို အကျ
အန ဖူးမြော်လေ၏။ ဖူးမြော်ပြီးနောက် အနော်ရထာသည် ပြုံးလိုက်၏။
ထိုသို့ပြုံးသည်ကို ကျန်စစ်သားက တွေ့မြင်လေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့က နိုင်လို သူတို့ဘုရင် မနုဟာကိုမင်းပြုံး ဟို
နန်းဘုရားဆိုတဲ့အထဲမှာ ချုပ်ထားတာပဲ”

ဟု ကျန်စစ်သားက ပြန်၍ဖြေလိုက်လျှင် အနော်ရထာက

“စစ်ရေးအရ ငါတို့ကနိုင်တယ်၊ ဒင်းတို့က ရုံးတယ်ကွ၊
ဒါပေမဲ့ မနုဟာကည်ထားတဲ့ဘုရားကို ကြည့်ပါဦးကွာ၊
ဘုရားကြီးက အကြီးကြီး၊ တန်ဆောင်းကလေးက အသေး
လေးဆိုတော့ ဖူးမြင်ရတဲ့လူတိုင်းစိတ်မှာ ကျဉ်းကျပ်သွားဖို့
ရှိတယ်။ အဲဒီလိုကျဉ်းကျပ် သွားတာနဲ့အမျှ အနော်ရထာ

၂၄၆ မင်းသိင်္ခ

ဆိုတဲ့လူဟာ လူဆိုးပဲ။ လူကြမ်းကြီးပဲ။ မနုဿာကို အဲဒီလို ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ချုပ်နှောင်ထားတယ်ဆိုတာ နားလည်သွားကြမယ်။ စစ်နိုင်တဲ့ အနော်ရထာရော၊ စစ်ရှုံးတဲ့ မနုဿာရော သိပ်မကြာခင် အချိန်ကာလမှာ သေဆုံးကြမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဘုရားကြီးကတော့ နှစ်ပေါင်းထောင်နဲ့ ချီပြီး ရှိနေဦးမှာပေါ့။ ရှိနေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး အနော်ရထာဆိုတာ လူဆိုးကြီး၊ တစ်ဖက်သားကို အနော်ရထာဟာ အနိုင်ကျင့်ခဲ့တယ်၊ အကျဉ်းအကျပ်ထားခဲ့တယ်လို့ ထိုင်ပြီး ပြောပြနေတာထက်တောင် သဘောပေါက်နေကြမှာ။ ဒီအချက်ဟာ အနော်ရထာ ရှုံးတဲ့အချက်ပဲ။ စစ်ရေးမှာတို့က နိုင်တယ်။ ယဉ်ကျေးမှု စစ်ပျက်မှာတို့က ရှုံးသွားတယ်ကွ။ အဲဒါသဘောပေါက်ရဲ့လား ကျန်စစ်သား။ ဒါကို ဘာနဲ့မှ ကာလို့မရတော့ဘူး။ မင်း အကြီးအကဲဖြစ်လာတဲ့အချိန် ဒီအချက်ကို မင်းသတိထားပါ။ အမှန်မလွဲမသွေ တစ်နေ့ မင်းဟာ ငါ့နေရာကို ရောက်လာမှာပါ။ အဲဒီအခါကျရင် ကိုယ်က နိုင်တယ်ဆိုပြီး စစ်မပြုဖို့ပါပဲ။ နောက်တစ်နေ့

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၂၄၇

မင်းကို ပြောဦးမယ်။ ဖမ်းတဲ့လူနဲ့ အဖမ်းခံရတဲ့လူဟာ နှစ်ယောက်စလုံး မိနေတာကွ။ ဥပမာကွာ ငါက မင်းကို နိုင်ပြီး 'ကျန်စစ်သား မင်းဘယ်မှ မသွားရဘူး' လို့ ဖမ်းထားမယ် ဆိုပါတော့။ မင်းလည်းသွားလို့ မရသလို ငါလည်း ဘယ်မှသွားလို့ မရဘူးလေ။ ဒီအချက်ကို မြင်အောင် ကြည့်ပါကွာ။"

ဟု လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်လေ၏။ ကျန်စစ်သားကလည်း သဘောပေါက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်လေတော့သတည်း။

၂၄၈ မင်းသိင်္ခ

မြင်းကပါ အကျဉ်းသား ၂၄၉

၎င်းတို့သုံးဦးကိုအားကျကာ တမ္ပဒီပသုတို့သည် သီလရှင်ဝတ်
ကြကုန်၏။ ၎င်းတို့သုံးဦးက ဝတ်ပေး၏။ ထို့ကြောင့် တမ္ပဒီပတွင် သီလရှင်
အမြောက်အမြား ပေါ်ပေါက်လာလေတော့၏။

ထိုအကြောင်းအရာကို လက်သည်းရှည်ဘုရားတည်သော
သကာက ကျောက်စာရေးထိုးခဲ့လေတော့သတည်း။ ။

ဘ်ချက်။ ။ လက်သည်းရှည် ဘုရားဆိုသည်မှာ ပုဂံဗူးဘုရားရှိ
ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ အနောက်၊ ထိုကျောင်း၏ မီးဖိုချောင်
နောက် ဝါးနှစ်ကိုက်ခန့် အကွာတွင် ရှိပါသည်။

သူတို့လေးဦး ပြန်လာကြပြီ

အလက်ပါသပိုင်းအဖြစ်အပျက်ကြီး ဖြစ်ပျက်ပြီး များမကြာမီ
ကာလ၌ သုဗန္ဓာသို့မှ အသက်ကြီးကြီးသီလရှင်နှစ်ပါးနှင့် ကလေးအရွယ်
သီလရှင်တစ်ပါး ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးတို့သည် လှေတစ်တန်၊ လှည်းတစ်
တန်စီးကာ တမ္ပဒီပသို့ တရွေ့ရွေ့ ခရီးထွက်လာကြလေသည်။

တမ္ပဒီပသို့ ရောက်သောအခါ၌ တမ္ပဒီပပြည်သူပြည်သားများ
သည် သီလရှင်ကို မမြင်ဘူးသောကြောင့် အထူးအဆန်း ဖြစ်ကာ ဝိုင်းဝန်း
ကြည့်ရှုကြလေ၏။ မေးမြန်းကြလေ၏။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ

မင်းသိင်္ခ

🕐 လာဘ်မိုးစွေစာပေ

🕐 လာဘ်မိုးစွေစာပေ